

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · cinquè període · sèrie P · número 97

Ple del Parlament

Sessió 56, primera reunió, dimecres 1 de juliol de 2020

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Debat sobre la gestió de la crisi sanitària de la Covid-19, les mesures adoptades per a fer-hi front i les accions previstes de protecció social i reactivació econòmica

255-00012/12

3

Debat sobre la reconstrucció de Catalunya davant de l'impacte de la pandèmia de la Covid-19

255-00013/12

34

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 56.1

La sessió s'obre a les deu del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, els secretaris primer i segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Interior i de Salut.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Debat sobre la gestió de la crisi sanitària de la Covid-19, les mesures adoptades per a fer-hi front i les accions previstes de protecció social i reactivació econòmica (tram. 255-00012/12). President de la Generalitat.

2. Debat sobre la reconstrucció de Catalunya davant de l'impacte de la pandèmia de la Covid-19 (tram. 255-00013/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

El president

Bé, bon dia, diputats, diputades. Comencem aquesta sessió.

I abans d'abordar l'ordre del dia els faig avinent que, per a aquesta sessió, vuitanta-nou diputats i diputades han delegat el seu vot, vint-i-tres diputades i diputats s'han acollit al vot telemàtic i vint-i-dos votaran de manera presencial.

Com bé saben, la votació de les propostes de resolució subsegüents al debat que iniciem en aquests moments està prevista per a divendres, en acabar les intervencions dels grups i subgrups parlamentaris, per a la seva presentació i posicionament.

Debat sobre la gestió de la crisi sanitària de la Covid-19, les mesures adoptades per a fer-hi front i les accions previstes de protecció social i reactivació econòmica

255-00012/12

Comencem, doncs, el debat sobre la gestió de la crisi sanitària de la Covid-19, les mesures adoptades per fer-hi front i les accions previstes de protecció social i reactivació econòmica.

Tal com van acordar la Mesa i la Junta de Portaveus, aquest debat, que ha estat sol·licitat pel president de la Generalitat, se substanciarà conjuntament amb el debat sobre la reconstrucció de Catalunya davant de l'impacte de la pandèmia de la Covid-19, que es va sol·licitar per part del Grup Parlamentari de Ciutadans.

D'acord amb l'article 156 del Reglament, aquest debat conjunt es regirà segons allò que estableixen els articles 154 i 155 del Reglament i la seqüència acordada per la mateixa Junta de Portaveus.

En primer lloc, per tant, té la paraula el president de la Generalitat, el molt honorable Quim Torra i Pla. Quan vulgui.

El president de la Generalitat (Joaquim Torra i Pla)

Molt bon dia a tothom. President, membres de la Mesa, senyores diputades, senyors diputats, conselleres i consellers, estimats ciutadans que ens escolteu des de casa... No podem estar contents ni satisfets; davant d'un drama humà i de la pèrdua de tantes vides, la complaença no forma part avui de la manera com podem emprendre aquest debat sobre la greu crisi sanitària, econòmica i social que vivim. Si hi ha cap governant de les nostres institucions o de qualsevol govern del món que surt a posar-se medalles i a vanagloriar-se de la feina feta, n'heu de desconfiar automàticament; per prevenció, apliqueu un grau raonable d'escepticisme a tot aquell que gosi dir que ho ha fet tot bé. Ni content ni satisfet, i encara menys, complagut.

En canvi, sí que els puc dir que visc amb un orgull immens formar part d'aquesta esplèndida societat catalana i que és un honor ser ara mateix el president de la seva institució nacional, de la Generalitat. Si bé aquests dies hem rebut el cop contundent de la pandèmia del coronavirus, no és menys cert que hem vist com s'articulava una xarxa col·lectiva inoblidable de solidaritat, de compromís i de talent. És per això que vull començar la meva intervenció afirmant aquest orgull de pertànyer a un país amb aquesta potència cívica.

Vull dir, amb això, que no s'ha fet un esforç *ingent* des de tot el Govern? De cap manera. Hem fet tot i més del que estava a les nostres mans per salvar vides, per protegir els ciutadans davant d'aquest atac inclement i tan cruel. I, per tant, *sí* que puc dir que s'ha fet un gran esforç de *tots* els membres del meu Govern, així com de totes les institucions i organitzacions amb qui hem col·laborat durant aquests tres mesos i mig, des que la nostra vida va canviar per sempre.

I em permetran que no deixi passar ni un minut més sense fer un reconeixement i un petit homenatge a tots aquells que han perdut la vida, que han perdut un ésser estimat o que han patit el sever atac del virus. Per això, si em permeten, voldria demanar a tota la cambra que ens poséssim dempeus i que reservem un minut de silenci en la seva memòria.

(La cambra, dempeus, serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

No són més de dotze mil línies d'un full d'Excel, no són unes estadístiques que comparem amb els nostres veïns per veure qui ho ha fet més bé o més malament; això seria un exercici funest, macabre, inhumà. Estem parlant de dotze mil vides segades per una pandèmia sanitària, són més de dotze mil projectes i somnis escapçats en poc més de tres mesos. Darrere les xifres de cada dia hi ha noms i cognoms, vides, amors, lluites, esperances, pares que s'han quedat sense fills, fills sense pares, germans que ja no són, companys de vida que ja no ens acompanyen. No, no hem de permetre que aquesta malaltia cruel ens esborri la memòria ni que cap nom caigui en l'oblit. Un cop més, doncs, expresso aquí el meu condol als seus familiars i amics.

Com va començar, tot això? Com hem arribat fins aquí? La Covid-19 va presentar-se sobtadament a les nostres vides i les ha sacsejades per sempre. Moltes coses han canviat ja des que vam començar a identificar els primers casos de contagi a Catalunya. De fet, des que es va conèixer la situació a la Xina, el Govern va estar ja amatent a l'evolució del nou virus, en contacte constant amb els experts epidemiològics i en salut pública. Va ser l'11 de gener del 2020 quan es va fer públic l'anunci del primer mort a la Xina per un nou coronavirus. Un mes més tard, el 15 de febrer, s'anunciava el primer mort a Europa; fou a França, un turista xinès. I ja el 21 de febrer es va detectar un focus preocupant a la Llombardia, amb més de seixanta casos. Els llums d'alerta ja s'havien encès, i calia començar a prendre decisions, com fou el cas de la suspensió del Mobile World Congress. Una decisió difícil, la primera de les moltes decisions difícils que hem hagut d'anar prenent. Però els governants no sommers observadors, no ens toca pas fer un relat lineal dels fets, sinó que ens toca actuar i prendre decisions, i fer-ho sempre abans que sigui massa tard.

Podem dir que en l'inici d'aquesta crisi hi ha dues dates claus: el 30 de gener del 2020, en què l'OMS declara el brot de la Covid-19 com una emergència de salut pública a nivell mundial, i el 2 de març del mateix any, en què el Centre Europeu de Prevenció i Control de Malalties n'eleva de moderat a alt el risc a la Unió Europea. El primer cas conegut de la Covid-19 a Catalunya va ser el 25 de febrer d'enguany, una italiana de trenta-sis anys resident a Barcelona. I la primera víctima mortal a Catalunya va ser el 6 de març, una dona de vuitanta-set anys, amb patologies prèvies, a l'Hospital Germans Trias i Pujol, de Badalona. Dos dies abans del primer mort a Catalunya, el 4 de març, Itàlia havia tancat les escoles i els comerços. I tan sols tres dies abans, el 3 de març, l'Estat espanyol confirmava el primer mort per coronavirus; un home, però, que havia mort a València el 13 de febrer.

Cal recordar ara que el 3 de març, en la primera reunió del Govern posterior a la detecció del primer cas a Catalunya, vam activar immediatament la revisió del pla d'actuació del Procicat per a emergències associades a malalties transmissibles emergents amb potencial d'alt risc, amb l'objectiu d'anticipació i de resposta global, coordinant tots els departaments del Govern per a una gestió integral, no només des del punt de vista sanitari, sinó també en relació amb el potencial impacte en el funcionament de l'activitat ordinària de la població.

El mateix dia que es produí el primer mort a Catalunya, el 6 de març, la Unió Europea descartava, tanmateix, unificar les mesures de prevenció, malgrat la previsió d'un augment ràpid de contagis. Tres dies després, l'Estat espanyol ja havia superat el miler de contagis diagnosticats, amb una incidència molt especial a la Comunitat de Madrid. El dimecres 11 de març, l'Organització Mundial de la Salut va declarar la pandèmia mundial i immediatament es va activar la fase d'alerta del pla Procicat. L'endemà –l'endemà–, el dijous 12 de març, el Govern de Catalunya va confinar perimetralment la Conca d'Òdena i vam anunciar el tancament d'escoles i centres universitaris, i ja vaig demanar al Govern espanyol el confinament total de Catalunya, que no es va produir fins a dues setmanes i mitja més tard, el 29 de març –dues setmanes i mitja més tard. Quan l'estat d'alarma va entrar en vigor, el 16 de març, a l'Estat espanyol –amb dades del 14 de març– ja hi havia 5.700 casos de contagi i 136 morts.

He volgut fer aquest recordatori de la cronologia d'aquelles primeres setmanes, perquè ens ajudin a tots a posar un context necessari per valorar les primeres decisions preses. La rapidesa en la reacció és determinant en les epidèmies, com han explicat tots els experts. En aquest sentit, el Govern de Catalunya va tenir des del primer moment una idea molt clara de com calia reaccionar: tancament perimetral del principal focus actiu del país; tancament d'escoles i centres d'ensenyament a tots els nivells; confinament domiciliari; ús de mascaretes; distància individual entre persones en els casos que fos imprescindible el desplaçament fora del domicili, i suport actiu i sense reserves als sectors econòmics afectats pel confinament.

Des de bon principi, cada setmana i en cada ocasió que jo o els consellers d'aquest Govern n'hem tingut la possibilitat, hem fet una proposta rere l'altra amb un únic objectiu: salvar vides, protegir els més vulnerables i rescatar el teixit econòmic. Fer-ho ràpid i fer-ho bé, sabent que no es podien posar límits a l'esforç, ni en imports ni en terminis, a una emergència que superava tot allò que havíem conegut fins aleshores i que mai ningú no es podria haver imaginat. Hem actuat en cada instant amb tota la responsabilitat, rigor i anticipació, explicant als ciutadans en cada moment la gravetat de la situació, però alhora assenyalant i defensant un paquet de mesures per sortir-nos-en.

Sí, unes mesures que s'han basat a prendre les decisions, sempre, el més ràpidament possible, que fossin les més útils i les més transformadores. Si em permeten, es podrien resumir en quatre, les grans línies en les que s'ha mogut el Govern de Catalunya durant aquests tres mesos i mig.

En primer lloc, per sobre de qualsevol altra: lluitar contra l'epidèmia, sabent que cada minut que passava sense prendre decisions, com el confinament total excepte els serveis essencials, era un minut perdut i que agreujava la situació sanitària.

Segon: congelar el temps, aquesta idea de congelar el temps, és a dir, de protecció absoluta als treballadors, als autònoms i a les empreses, amb moratòries de pagaments de quotes i impostos, i alhora, a part d'aquesta moratòria, transferència i subvencions a les empreses dels sectors més afectats. Calia, des del primer moment, que els treballadors se sentissin confiats, segurs en el seu futur, que poguessin fer el confinament amb aquestes garanties de seguretat a la feina, i que les empreses sobrevisquessin a l'epidèmia. Més endavant, els detallaré algunes de les propostes fetes en aquest sentit.

Tercera gran idea amb la qual vam actuar i actuarem: una política keynesiana d'intervenció de les administracions en l'economia, rescatar l'economia, intervenint, aplicant una política d'inversió pública històrica; en definitiva, no fer recaure la crisi en els ciutadans. Si es van dedicar 60.000 milions d'euros a salvar la banca, ara es tractava de salvar les empreses, els treballadors i els autònoms. Des de l'inici hem defensat que havien de ser les administracions les que carreguessin amb les conseqüències d'aquesta crisi.

I el quart gran eix en el qual ens hem mogut durant aquests tres mesos i mig: reclamar en tot moment a l'Estat el retorn de les nostres competències i exigir-li el finançament just i necessari per poder atendre els compromisos gegants que la ciutadania ens reclama. Tindrem ocasió de parlar-ne.

Aquestes, hi insisteixo, han estat les quatre grans línies en les quals ens hem mogut tots els membres del Govern. En definitiva, volia, pretenc, amb aquests quatre grans eixos, posar de manifest que una altra gestió de l'estat d'alarma era possible; que el Govern de Catalunya va posar sempre un pla alternatiu, de manera constructiva, damunt la taula, i que mai –mai– no hem prioritzat cap decisió que no fos la de salvar vides.

Com ja saben, perquè vostès hi han participat, el Govern ha volgut escoltar en diferents ocasions els grups parlamentaris al llarg d'aquesta crisi. De fet, abans de prendre les decisions de principi de març de tancar escoles i universitats i de tancar la Conca d'Òdena i de demanar el confinament sencer de Catalunya, ja vam reunir els grups parlamentaris per tractar de l'amenaça que ens queia al damunt, i al cap d'un parell de setmanes hi vam tornar. Els vam convocar des de la meua oficina per fer una reunió, ara ja telemàtica, i donar-los tota la informació de què disposàvem. Els vaig agrair aleshores, i ho faig avui, la voluntat de col·laboració que en aquell moment tothom va expressar, així com les seves aportacions i propostes. Més endavant, tot i haver sol·licitat una compareixença al Ple en format telemàtic, la presidència de la cambra va oferir de fer una altra reunió per videoconferència, i així ho vam fer, i vam tornar a compartir amb vostès tota la informació. I a continuació, van passar tots els consellers i conselleres en comissió per anar desgranant la feina que feia el Govern i tots els plans d'actuació.

Finalment, s'han reprès els plens presencials, les sessions de control, els debats i l'activitat parlamentària amb el format que avui podem veure. I els he de dir que estic content de la col·laboració i el diàleg que hem pogut establir amb tots vostès. Els ho vull agrair avui de nou aquí. Políticament aquests dos anys hem tingut diferències, algunes de molt i molt profundes, però avui vull remarcar que, durant les pitjors setmanes que ha tingut el nostre país en dècades, hem compartit el mateix criteri, tots i cada u de nosaltres: salvar vides i protegir la salut de les persones.

I ara fem aquest debat monogràfic, que vaig sol·licitar per interès propi ja fa molts dies, el 8 de maig, però també per donar sortida a la seva petició de poder participar a definir com calia encarar la crisi sanitària, econòmica i social. Amb les resolucions que presentaran, amb el mateix debat, ara tenim l'ocasió de poder consensuar prioritats i solucions, les que calen en aquest país en aquest moment, i els ho agraeixo, també, d'entrada. Tant de bo les discussions que avui tinguem transmetin a la ciutadania un parlament que sap aixecar la mirada i que, davant d'un repte de país, ofereix solucions per a tot el país.

Per poder fer aquest debat amb rigor i amb tota la informació, els proposo a continuació unes quantes dades, uns quants indicadors sanitaris, econòmics i socials, que ens ajudin a fer-nos una idea de la magnitud de la crisi actual. I és amb aquestes dades que cal actuar amb determinació, amb imaginació i amb el compromís social de sempre. Tot i que els consellers i conselleres... –que hi participaran, perquè expressament he volgut que tots els consellers i conselleres del Govern participin en aquest debat, perquè aquesta ha estat obra de tot el Govern de Catalunya, la gestió d'aquesta crisi–, tot i que ells puguin desgranar encara amb més detall algunes

d'aquestes dades, em permeto, doncs, posar-les a consideració ara mateix de tots vostès.

Sobre l'impacte sanitari de la Covid: més de 70.000 casos positius acumulats, 4.134 persones ingressades de gravetat des de l'inici de l'epidèmia, 12.523 persones mortes fins ara i 14.000..., gairebé 15.000, altes hospitalàries. Saben que sobre l'evolució d'aquests blocs de dades dia a dia hem anat informant puntualment. Aquesta ha estat, com explicaré més endavant, una divisa del Govern: la transparència en la gestió de dades i de les decisions preses.

Però l'impacte de la Covid no ha estat només sanitari, ja ho saben, i veuran al llarg de la meua intervenció que em referiré a quatre emergències derivades d'aquest impacte: la sanitària, l'econòmica, la social i l'educativa. Molts dels indicadors amb els quals habitualment s'analitza la marxa i el progrés d'un país, que eren positius, i, francament, en alguns casos molt positius fins al dia de la crisi, han patit un sotrac monumental.

Deixin-me donar algunes dades de context en matèria d'activitat econòmica. Més de 98.000 expedients de regulació temporal de l'ocupació que han afectat 726.262 catalans; 4.855 milions d'euros de pèrdues acumulades en el sector del comerç des del 16 de març fins a finals de maig; la caiguda del 99,4 per cent de passatgers internacionals el mes de maig versus el mes de maig de l'any passat; la caiguda del 13,2 per cent de les exportacions del mes de març del 2020 respecte del mateix mes de l'any passat, fins als 5.570 milions d'euros, la xifra més baixa en un mes de març des de l'any 2014; 5.544 equipaments culturals tancats –espais escènics i musicals, sales de cinema, museus, arxius, ateneus, centres–, més de 20 milions de consums culturals que no s'han pogut fer entre abril i maig, i 828 milions d'euros de pèrdues declarades per al sector cultural. S'ha reduït entre el 70 i el 75 per cent de mitjana l'activitat logística durant la pandèmia.

En matèria social, segons les dades de l'enquesta del CEO sobre l'impacte de la Covid, el 7,4 per cent de la població ha hagut de recórrer a l'ajuda econòmica de famíliars, un 40,9 per cent de la població ha vist reduïts els seus ingressos a la seva llar i un 27 per cent de la població creu que tindrà dificultats o moltes dificultats per arribar a final de mes –abans de l'esclat de la pandèmia, aquest 27 per cent era un 8,2 per cent.

Violència masclista. Durant el primer mes i mig de confinament, prop d'un 90 per cent més de trucades a la línia d'atenció contra la violència masclista. Si comparem la primera setmana amb l'última, s'ha passat de 56 a 126 casos d'emergència per setmana, és a dir, s'ha més que doblat.

S'ha rebut el 95 per cent més de sol·licituds de la renda garantida de ciutadania, és a dir, més de 10.650 noves sol·licituds entre març i maig. S'han incrementat un 26 per cent els programes dels bancs d'aliments i de la Creu Roja, 75.000 més dels 367.000 usuaris que hi havien.

Aquests són només alguns indicadors d'afectació que ens deixa la pandèmia. Però, com els deia, diputades i diputats, no els podem interpretar senzillament com unes xifres més, sinó que han de ser entesos com a reflex de projectes de vida que han vist modificada la seva realitat de forma substancial, i cal que les administracions i també els representants polítics facin tot el possible perquè, com més aviat millor, puguin reprendre el seu camí.

Com els he dit, des del minut zero d'aquesta crisi el meu Govern i jo mateix hem posat sempre la vida i el respecte a la vida per davant de qualsevol consideració, perquè, senzillament, és el dret més fonamental de tots. I ho vull remarcar perquè ha estat així sempre, que tota decisió presa pel nostre Govern fins avui s'ha pres sota el criteri de persones expertes. Aquesta és i ha estat la lògica del Govern de Catalunya aquests darrers mesos, i ho hem fet a partir de dues premisses importants. Primer, posar les persones al centre; segon, actuar sempre amb transparència, explicant la veritat de la situació en cada moment. Poso especialment en valor que només hagi

estat, pràcticament, a Catalunya on s'hagi informat de tots els casos de les persones traspassades per la Covid, tan fossin en un hospital, en una residència o en el seu domicili particular. Informació que quan vam tenir la disponibilitat de poder-la oferir la vam posar immediatament a l'abast de tots els ciutadans. I així, mentre a Catalunya s'han explicat totes les dades, l'Estat té encara el deure pendent d'explicar les seves. Nosaltres partim d'un fet que considerem essencial: els ciutadans tenen el dret a saber què ha passat, i no només què ha passat als hospitals sinó també a les residències i a les cases particulars. Fins que no es donin aquestes dades, Espanya ha tancat en fals el registre dels efectes de la Covid.

Els deia que no, que no vam esperar de braços plegats les decisions que no arribaven del Govern espanyol o que arribaven tard. Vam prendre la iniciativa i vam fer els passos que ens exigia l'emergència sanitària sense dubtar ni un moment a actuar amb contundència malgrat les nostres migrades competències, arrabassades per un estat que va acabar anant a remolc massa cops, per no dir «sempre». Algun dia caldrà explicar com, arran de la nefasta decisió de centralització de la compra de material sanitari per part del Ministerio de Salud, la Generalitat de Catalunya va emprendre una autèntica odissea per a poder proveir de material de protecció el personal sanitari i tot el personal dels serveis essencials. Sens dubte, aquesta centralització de la compra de material va ser una de les pitjors decisions que va comportar la centralització de competències.

En els moments més difícils, en els moments autènticament de fosc, quan més difícil estava tot, Catalunya, en aquelles primeres setmanes de l'inici de la pandèmia, va aportar més del 80 per cent del material sanitari, quan se suposava que havia de ser proveït pel Govern espanyol arran de la confiscació de les competències. Crec que aquesta xifra és prou suficient i prou contundent per adonar-se de la magnitud de l'error que es va cometre aleshores; dels riscos en què es va fer incórrer no només Catalunya sinó tot l'Estat sencer. Vostès s'imaginin disset comunitats autònomes anant als mercats internacionals a comprar material sanitari? Això és el que va passar. En cada una de les reunions de presidents les queixes per aquest motiu han estat constants, i vull aprofitar l'ocasió per fer un agraïment especial a tots aquells que des de Salut, des del Departament d'Empresa, des d'Economia, van dedicar hores i hores a trobar el material i els recursos que ens calien en una situació de col·lapse i de pànic mundials.

Però no solament vam escoltar els científics i els professionals de la Salut, vam fer centenars de reunions i comunicacions amb el món local, els ajuntaments i els seus representants, amb els sectors afectats, amb les entitats del Tercer Sector Social, les del voluntariat i també amb els grups parlamentaris i amb tothom qui podia o volia fer la seva aportació per sortir d'aquesta situació amb força i amb els mínims danys possibles. Ho hem fet sempre amb la voluntat d'escoltar tothom i d'aprendre de tothom. I ho vam fer receptius, amatents a totes les necessitats i sensibilitats. És a partir d'aquesta informació que, hi insisteixo, el Govern de la Generalitat ha fet sempre propostes constructives, i n'estic content de que ho féssim així, perquè ningú no sobra en aquesta lluita.

Com els deia, el Govern de Catalunya ha hagut de combatre aquesta amenaça sanitària sense els recursos ni les eines suficients, amb una intervenció de les nostres competències, d'un dia per l'altre, mentre se'ns exigia continuar resolent tots els problemes i, com sempre, sense els recursos que som capaços de generar com a país. Davant d'una amenaça d'aquesta magnitud hom voldria haver disposat de tota la nostra experiència i capacitat per lluitar contra el virus, però ens vam trobar amb un govern espanyol que sense cap mena d'avís previ –i hi insisteixo: sense cap mena d'avís previ–, ens intervenia la ja prou petita autonomia que tenim. Tant costava haver parlat de com enfocaríem aquesta gestió? Tan difícil era despenjar el telèfon i dialogar? O és que resulta que el diàleg és una paraula que apareix i desapareix dels discursos públics segons les conveniències i les tàctiques partidistes del moment?

Algú es pot imaginar que d'un dia per l'altre la cancellera Merkel, sense avisar els lands i els presidents dels lands, prenguéss la decisió de suprimir-los les competències més vitals? Algú s'ho pot imaginar?

Però no ha estat tan sols la usurpació de competències, com ja és tristament habitual, aquesta tragèdia l'hem hagut d'encarar sense els recursos necessaris per poder actuar d'acord amb les nostres capacitats com a societat dinàmica, forta i generadora dels recursos suficients com per sortir-se'n. Això sí, s'han produït més d'una dotzena de reunions de diumenge dematí, una veritable successió de monòlegs sense resposta, el del president espanyol i els de la resta de presidents autonòmics, utilitzats com un decorat sord d'allò que el dia abans el president Sánchez i el seu Govern havia decidit pel seu compte. Bàsicament, ha estat una fotografia força precisa i crua d'allò que s'anomena l'Estat de les autonomies. Una fotografia i prou.

Amb tot, malgrat les dificultats pròpies de la pandèmia i de les dificultats afegides de ser una autonomia de l'Estat espanyol, la nostra actitud ha estat sempre de portar la iniciativa i d'avançar-nos a totes i cadascuna de les decisions que, massa tard, acabaria prenent el Govern de Pedro Sánchez i de Pablo Iglesias. Vam ser pioners en l'exigència d'un confinament domiciliari estricte, vam ser-ho en l'exigència d'ús de mascaretes, ho vam ser en la necessitat de posar en marxa expedients de regulació temporal vinculats a la durada de la pandèmia. Ara, finalment, el Govern espanyol ha accedit, arrossegant els peus, a allargar els ERTOS fins al setembre. Ens n'alegrem, però també hem hagut de veure com les empreses no podien planificar amb l'anticipació necessària. Tots sabíem que calia allargar aquests ERTOS. Però per què hem esperat tant? Per què ho posem tan difícil als nostres emprenedors?

Vam ser pioners també en la demanda d'una renda de subsistència, en l'ajornament de lloguers, en la suspensió d'impostos, en el suport dels sectors crítics com el comerç, el turisme, la cultura o la restauració. Durant tot aquest temps el Govern de Catalunya ha fet propostes, propostes clares, urgents, que requerien prendre decisions fermes i de manera àgil, i no s'han escoltat les nostres peticions, o quan s'han escoltat, s'han escoltat massa tard. Els poso només tres exemples: 13 de març, en una compareixença pública vaig demanar el confinament total de Catalunya; l'Estat no el va decretar fins al 29 de març. Dues setmanes que haurien estat clau, vitals. Una demanda que estava avalada per criteris científics. Tota la comunitat científica catalana, directors dels hospitals, directors dels centres d'atenció primària, epidemiòlegs..., tothom ens reclamava al Govern de Catalunya –i hagués estat qui hagués estat governant a Catalunya, tota la comunitat científica li hagués reclamat el mateix– aquest confinament total de Catalunya. Doncs bé, a pesar de presentar tots els informes possibles, a pesar d'haver-ho defensat de totes les maneres possibles, mai se'ns van donar les raons per les quals no s'aplicava, no hem tingut mai els informes de l'Estat espanyol, ni una vegada.

Segon exemple: 22 de març, a la reunió de presidents, vaig insistir en el confinament total –encara no havia arribat–; vaig fer vint-i-dos propostes de protecció a treballadors i persones vulnerables, i vaig demanar el reforç del sistema de salut, no la seva recentralització. Reforçar el sistema de salut no és centralitzar-lo; és reforçar justament els sistemes dels governs d'arreu de l'Estat. Hi havia la millora de les condicions dels ERTOS, les prestacions de persones autònomes, la suspensió dels lloguers, etcètera. Algunes es van aprovar setmanes després, com regular els lloguers; d'altres, avui, encara no s'han aplicat.

Vint-i-nou de març, a la reunió la Conferència de Presidents, tercer exemple i últim. Vaig insistir especialment en vuit mesures; la primera d'elles l'aplicació d'una renda de ciutadania perquè cap col·lectiu quedés desprotegit davant l'aturada. Finalment, el Consejo de Ministros la va aprovar el 29 de maig i l'ha acabat aplicant a mitjans de juny, quasi tres mesos en què les persones més vulnerables van quedar desprotegides. Ens calia un estat que anés per davant, no a remolc; ens calia un estat

que fos executiu, no que ens executés les nostres competències; en resum, ens calia i ens cal un estat propi.

I tanmateix, davant la crisi, tota la col·laboració del món, tota la coordinació que calgués. Es tractava de prendre les decisions correctes i, quan s'han pres les decisions correctes, el Govern de Catalunya ha estat al costat de qui les hagués pres. Vull subratllar que vaig ser el primer a sortir a felicitar el president Sánchez un cop decretat el confinament total, excepte els serveis essencials, i que vaig donar-li tot el suport pel que fa a la petició de fons a Europa. Però hi insisteixo, perquè és important per entendre com he hagut d'enfrontar aquesta epidèmia i per adonar-se de quin respecte té l'Estat per l'autogovern de Catalunya, ens van voler residualitzar, un cop més, ens van aplicar una altra vegada l'article 155, camuflat aquest cop en d'estat d'alarma, però es van trobar amb un govern que va fer en tot moment el que creïem que havíem de fer, tinguéssim o no les competències.

No esperin mai de mi una actitud de submissió i d'acatament; en mi, no la trobaran mai, aquesta actitud, i menys encara quan es tracta de l'autogovern de Catalunya. Aspirant a culminar la independència, ja es poden imaginar que em trobaran sempre al davant quan es tracti de qualsevol limitació al nostre autogovern o a les nostres institucions. La gestió de l'epidèmia podia enfocar-se des d'un punt de vista d'actitud i de respecte per als ciutadans de formes molt diferents. Mai em va semblar correcta la militarització que es va fer per part del Govern espanyol ni les crides a la unitat. Parlem d'una epidèmia, no pas d'una guerra ni de cap reconquesta patriòtica. No s'ha vist en cap govern democràtic del món rodes de premsa militars. Calia? Calien aquelles rodes de premsa amb militars? En un govern democràtic, calia?

En qualsevol cas, el Govern de Catalunya va optar des del primer moment per enfocar la seva comunicació sota dos eixos i compromisos clars: transparència i proximitat. Aquesta va ser una directiva clara, que vaig donar al Govern tan bon punt va esclatar aquesta crisi sanitària. Hem estat un govern sincer i transparent per als ciutadans; ho haurem fet millor o pitjor, però hem donat sempre totes les dades. Hem respost totes les preguntes i totes les explicacions que calia donar, les hem donat en tot moment. I vull agrair, especialment a les conselleres Budó i a la consellera Vergés, i al conseller Buch, que fossin la cara i la veu del Govern en tot moment.

Des del dia que vam confirmar el primer positiu a Catalunya, el 25 de febrer, el Govern va estar prenent diàriament mesures, seguint en tot moment les directrius que establia l'OMS a nivell mundial i les recomanacions dels científics. Com els he dit, el 3 de març, en el primer Govern posterior al coneixement del primer cas de la Covid, vam activar la revisió del Pla d'actuació del Procicat. Per primer cop, es va adoptar una bicefàlia Salut/Interior per tal de coordinar tots els departaments del Govern per a una gestió integral de la situació, no només des del punt de vista sanitari. El nostre objectiu era anticipació i donar una resposta global.

L'11 de març, quan l'OMS va declarar la fase de pandèmia de la Covid, es va activar la fase d'alerta del Pla Procicat, i es van prendre l'11 de març les següents decisions: supressió d'activitats de més de mil persones tant en espais oberts com tancats; limitacions d'un terç d'aforament de la capacitat en interiors; tancament al públic dels esdeveniments esportius, etcètera.

El 12 de març vam decretar el confinament de la Conca d'Òdena, una gestió que va requerir contractació de reforços sanitaris, de controls policials addicionals, en un tipus d'actuació que mai abans no havíem pres a Catalunya, una mesura difícil, però emparada per les dades científiques que teníem i que vam tirar endavant. El mateix dia 12 de març vam anunciar el tancament dels centres educatius i de l'activitat lectiva presencial a les universitats i vam anunciar la suspensió dels serveis públics i de les activitats que van afectar instal·lacions esportives, biblioteques i museus, cinemes, etcètera. Es van tancar estacions d'esquí, restaurants, centres comercials, grans superfícies, etcètera. I vam anunciar mesures que afectaven el transport públic, els serveis funeraris, entre d'altres. Vam entendre que ja calia aplicar aques-

tes decisions aleshores. Van ser criticades per alguns, però penso que ja avui ningú no les posa en dubte. Era la nostra responsabilitat, era el nostre deure com a Govern i les havíem de prendre.

Per això, el dia 13 de març, vam anunciar el confinament de tot Catalunya, perquè la situació sanitària ens hi portava, perquè els experts ens ho aconsellaven. Però va quedar sense poder-se concretar ni aplicar per la declaració de l'estat d'alarma el 14 de març, ja que els òrgans competents per autoritzar i prendre les mesures a partir d'aquell moment van passar a ser el Govern de l'Estat i, per delegació sectorial, els ministres de Defensa, d'Interior, Transport i Salut.

Tot i perdre part de les nostres capacitats: defensa, interior, transports i salut –sense defensa– són probablement algunes de les competències més vitals de qualsevol Govern. Imaginin-se vostès, doncs, que d'un dia per l'altre desapareixen aquestes competències. Hi insisteixo, tot i perdre-les, vam continuar actuant des del Govern amb tota la nostra força, diria que fins i tot més determinats que mai. Vam prendre mesures d'emergència, després els hi detallarà la consellera de Salut. Es van posar tots els recursos sanitaris a disposició de la lluita contra la pandèmia. Es van triplicar els llits d'UCI habituals, i van arribar a superar els dos mil. Aquí s'ha arribat a dir que el Sistema de Salut Català doncs no es va arribar a col·lapsar mai. Saben quants llits d'UCI tenim habitualment en aquest país? Sis-cents i vam arribar a tenir més de 1.500 persones ingressades en els llits d'UCI. Això és una mostra realment de la musculatura, de l'excel·lent feina que s'ha fet des del Departament de Salut en tots els hospitals i en tota la xarxa d'atenció primària. Es van habilitar els pavellons de salut i seixanta-quatre hotels de salut destinats a pacients i també professionals sanitaris, més de cent mil pernотacions. Es van fer contraccions de personal de reforç, es va mobilitzar personal mèdic jubilat i estudiants d'últim curs i acabats de llicenciar per reforçar l'atenció sanitària. I tots els esforços possibles per comprar tots els subministraments necessaris. No tornaré a repetir l'odissea que algun dia escriurem de com, en un mercat internacional col·lapsat, la Generalitat de Catalunya va haver de sortir amb una mà al davant i al darrere a comprar el material que, a crits, ens demanaven els nostres professionals sanitaris i sociosanitaris.

Pel que fa a la reorganització assistencial, es va dotar d'un paper clau l'atenció primària, que va permetre evitar el col·lapse, i es va reforçar l'atenció no presencial, fet que va evitar més d'un milió de visites als centres assistencials en un moment que la crisi així ho requeria.

Pel que fa a les residències, des del minut zero es van mantenir reunions gairebé setmanals amb el sector. Jo mateix, cada setmana, m'he reunit amb ells per tal de poder fer el seguiment de la crisi sanitària que patien les residències. Vam dissenyar i aplicar un pla d'intervenció sanitària i social a les residències i vam decidir sanitaritzar-les amb un canvi de competències cap al Departament de Salut. En parlarem en un debat específic la setmana vinent.

Pel que fa a la recerca, es van reforçar tots els projectes de recerca en matèria Covid i es van elaborar estudis d'immunitat per anar avançant en el coneixement de la malaltia. Es va establir la gratuïtat del telèfon 061. Una dada del telèfon d'emergències 112: a l'inici de la crisi es van arribar a rebre 8.330 trucades en un dia; dimecres passat, aquest dimecres, tan sols al voltant d'un centenar.

Vam posar en marxa també l'aplicació de l'Stop Covid19 Cat, el 18 de març, amb l'objectiu d'anticipar-nos a la propagació de la malaltia; aplicació presa com a model d'anàlisi per organismes internacionals. El mateix equip d'experts de l'OMS, que va visitar Catalunya en plena crisi, va felicitar el nostre sistema sanitari per la gestió davant de la crisi, concretament, l'Hospital Vall d'Hebron.

I també hem treballat no només amb tots els especialistes i tècnics del Departament de Salut, saben que vam tenir la sort de comptar també amb l'assessorament del doctor Oriol Mitjà per elaborar el que havien de ser les bases d'un pla de descon-

finament propi, que va aprovar el Govern de Catalunya. Un pla referència per a moltes altres comunitats i que ha rebut l'interès de governs estrangers.

Alhora d'aquesta crisi sanitària, havíem d'enfrontar-nos també a la crisi econòmica. Calia garantir els serveis essencials i subministraments bàsics a tota la població. Vam aprovar set decrets llei en l'àmbit tributari, que van afectar tretze tributs amb més de 6 milions de beneficiaris acumulats, 665 milions d'impacte en la tresoreria i 114 milions d'impacte en el pressupost 2020, i que afecten àmbits com el turisme, els subministraments, com el cànon de l'aigua, etcètera.

El Govern, el 12 de març, fins i tot abans del tancament de les escoles, va impulsar un decret llei de posar en marxa un fons de 1.000 milions d'euros de liquiditat d'empreses. Ara per ara, ja s'han formalitzat més d'un miler de sol·licituds. Suport econòmic que també s'ha materialitzat a través de les línies d'ajuts específics per als sectors plenament afectats per la crisi, com el sector del turisme, el del comerç, el sector cultural, el sector esportiu, el sector marítim i pesquer, entre d'altres.

La tercera emergència: l'emergència social. Per fer-hi front, hem dut a terme mesures per facilitar la liquiditat als treballadors, a les famílies i a les empreses. Precisament, perquè en aquests moments de dificultats, quan tant ha costat arribar en molts casos al pagament dels ERTOS, quan no es factura, quan els autònoms no ingressen i quan els treballadors no poden entrar en el seu lloc de treball a causa del confinament, calia que la liquiditat estigués en mans, precisament, de les empreses, de les famílies i dels treballadors.

Per això vam activar línies extraordinàries d'ajuts per al pagament de lloguers per a famílies amb dificultats econòmiques sobrevingudes, i avançament dels ajuts de pagaments per a lloguers per a persones grans i dones víctimes de violència masclista.

També hem lliurat 34.000 dispositius a les famílies per evitar la bretxa digital i hem tramès prop de 150.000 targetes moneder per a ajuts menjador.

Tot i no tenir ambaixades, com els estats, que sí que en tenen, hem intentat no deixar cap ciutadà de banda i hem atès i gestionat 1.548 casos de 2.820 catalans a 107 països, amb una ràtio de més del 80 per cent de casos resolts satisfactòriament.

Com veuen, només faig una relació molt breu d'algunes de les mesures adoptades, que més endavant el conjunt del Govern ampliarà.

Com poden comprovar, la llista de mesures i decisions que s'han pres durant aquests tres mesos i mig de crisi sanitària és llarguíssima, i encara ho podria ser més si no haguéssim fet un exercici de condensació i síntesi per al debat d'avui. En qualsevol cas, qualsevol que hagi seguit amb atenció les desenes i desenes de compareixences d'aquests mesos saben quin és l'abast inacabable de la feina feta.

Sí que vull compartir amb vostès la meva convicció, confessada massa vegades, que tot això, la gestió d'aquesta crisi i la resistència viscuda contra el coronavirus, no hauria estat possible amb la feina d'un govern sol, ni el de Catalunya ni el de cap altre; tothom hi ha jugat un paper. Tothom hi ha aportat el seu granet de sorra o la seva platja sencera, des dels ciutadans individualment fins a les institucions de tot el país i de més enllà.

No tinc cap inconvenient, ans al contrari, de reconèixer que, si ens en sortim –que ens en sortirem–, és gràcies a l'esforç de molta gent, de moltes organitzacions i institucions que s'han arremangat per combatre la pandèmia. I aprofito ara, un cop més, per agrair la feina de tothom. Moltíssimes, moltíssimes gràcies a tota la ciutadania.

Com saben, la pandèmia ha tingut dues cares: la devastadora malaltia, amb tants i tants afectats i tantes víctimes, però també la cara de la reacció solidària compromesa, apoderadora de la societat catalana. No; no ho dic per dir. És realment un orgull i un honor viure en un país amb aquesta capacitat de mobilització de consciències i accions de suport col·lectiu.

De fet, tinc l'absoluta convicció que és per aquesta manera de ser de la societat catalana que avui encara som un poble amb vocació de futur i personalitat pròpia. La força de la societat civil catalana és esplendorosa. Una societat de milers i milers d'entitats i d'agrupacions socials que s'organitzen i es comprometen a fer el millor per al seu entorn i per ajudar la gent que més ho necessita. Una autèntica xarxa de suport mutu plena de talent, de cultura i de sentit de llibertat i de justícia.

Vull agrair també el compromís d'empresaris i emprenedors que van decidir, tot d'una, reorientar la seva producció per servir equipaments urgents i imprescindibles per combatre el virus. Més de dues mil empreses –dues mil empreses– es van oferir al *marketplace* organitzat pel Govern. I hem de celebrar aquesta capacitat d'adaptació de les empreses del nostre país; sense elles tampoc no hauria estat possible encarar les mancances d'una gestió centralitzada, que ens va fer patir molt per trobar els equipaments sanitaris i de protecció civil necessaris.

Aquesta capacitat d'adaptació, la rapidesa en la reacció són decisives en circumstàncies com les viscudes en el coronavirus. I, com saben perfectament, aquestes són característiques pròpies dels estats petits i mitjans, que poden actuar amb proximitat, adaptabilitat, amb rapidesa. És una conclusió a la qual han arribat diversos estudis publicats durant aquest període; no tindria cap valor que els ho digués jo, sinó tots els estudis que ho avalen.

Però si hi ha hagut algú que ha estat imprescindible i essencial en tot aquest combat, aquests han estat els professionals de la sanitat, els professionals de les cures i d'atenció social, els professionals d'emergències i dels serveis essencials, que no han defallit un sol dia, ni un sol minut, durant tots aquests mesos. Ells mateixos ho han expressat molt bé. No es tracta de fer-los només un aplaudiment i un agraïment, sinó que cal un compromís col·lectiu transversal i de consens per al seu reconeixement professional i per dotar-los del suport i de les infraestructures que mereixen. Aquest, com saben, és també un compromís meu i que he exigit al meu Govern. I, pel que fa al reconeixement públic, és evident que calia compensar els professionals sanitaris i residencials per la feina feta. Per això, i crec que amb el consentiment de tota la cambra, vam destinar 140 milions d'euros als professionals del sistema públic de salut i de residències.

Però l'emergència no s'ha acabat. L'emergència sanitària no finalitzarà fins tenir una vacuna que freni la Covid. I per això no ens podem relaxar de cap manera. Són coneguts els rebrots, importants, a Alemanya, a Portugal o a la Xina, i a molts altres indrets, que han obligat a tornar al confinament estricte la població.

El Govern de Catalunya, per descomptat, no es relaxa; seguim en tensió i ho farem els pròxims mesos. Per això estem fent tots els plans de contingència necessaris i mantenim tota l'atenció posada en els equips del Procicat, activats en tot moment. L'actitud d'alerta i de vigilància i contenció la demanem també a la ciutadania, que és el front més eficaç per evitar situacions que cap de nosaltres no desitgem.

En aquest sentit, i coordinat pel Procicat, tots els departaments de la Generalitat de Catalunya tenen l'encàrrec de tenir a punt els seus plans de contingència abans del 31 de juliol d'aquest mes. Ara més que mai hem d'actuar amb responsabilitat i amb planificació. Seria una veritable temeritat no preparar-se. I ho hem de fer amb tot el rigor per fer-ho bé a la primera, si tenim la mala sort d'haver d'enfrontar-nos a una segona onada. No podem fallar.

I per acabar aquesta primera part de l'exposició, dedicada al balanç de la gestió, és cert també que no he evitat en cap moment l'autocrítica necessària. No es pot millorar, sense autocrítica. Sense esperit crític i exigència de millora constant, no hi ha mai bons resultats. No ho hem fet tot prou bé. Segur que hem comès alguns errors i alguns seran posats avui damunt la taula, i d'altres potser no. En qualsevol cas, estem disposats a revisar com hem fet cada passa, com hem pres cada decisió, per quan calgui, servir millor el nostre país davant d'una amenaça com aquesta. Perquè, en definitiva, en resum, aquesta ha estat la nostra voluntat des de l'inici, la meua i la

de tots els consellers i conselleres d'aquest Govern: servir el nostre país el millor que hem sabut.

Estem i entrem en uns mesos claus per encarrilar la sortida de la crisi, i és ara on hem de posar tot el nostre esforç; ara podem prendre les nostres decisions: sense cap desatenció per l'emergència sanitària, encara activa, i que continuarà sent sempre la nostra prioritat, portem ja setmanes i setmanes de treballar en l'etapa de represa i de reactivació per a mitigar tant com sigui possible els efectes econòmics i socials de la pandèmia.

Com saben, hem activat un mecanisme del Govern, que anomenem Coreco, que treballa en un pla de reactivació econòmica i en la repriorització de les partides del pressupost aprovat recentment en aquest Parlament. També treballem per evitar els efectes socials que deriven d'aquesta crisi econòmica, que ja és una realitat al nostre país, com a tots els països del nostre entorn. Aquí, com ens ha passat en el combat contra l'emergència sanitària, ens toca treballar de nou amb les mans lligades a l'esquena, sense els recursos ni les competències que Catalunya mereix pel seu esforç i activitat.

Com saben, en l'àmbit de la gestió de l'emergència sanitària, hem entrat en l'etapa de represa, com hem decidit anomenar aquest període, des que el passat 18 de juny tot Catalunya va entrar a la fase 3 del desconfinament.

En aquest punt, vaig signar el decret que estipulava la fi de la fase 3, per poder entrar en una etapa regulada completament pel Govern de Catalunya a través del Procicat i sempre obeint els criteris dels experts, i, com sempre, amb una única prioritat: la salut i la vida dels ciutadans. Aquesta nova etapa de represa es regula amb els criteris de claredat i de rigor. La normativa, entenem, és més clara que la que fins ara havia anat imposant el Govern espanyol, darrerament molt embolicada i difícil de comprendre i de complir.

En aquesta etapa hem de tenir ben clar que la clau per sortir ben parats d'aquesta situació és que protegint-nos protegim el col·lectiu. És a dir, les mesures de protecció individual són a la vegada mesures de protecció col·lectiva. Per entendre'ns, parlem de l'ús de la mascareta, de la higiene de les mans i de la distància individual. Hi insisteixo: no ens podem relaxar; ningú no ho ha de fer si no volem tornar enre-re. Màscara, mans, distància són decisives per a la nova etapa de represa. I volem que tothom entengui que no hem superat encara l'amenaça de la Covid i que hem de continuar protegint-nos per protegir sobretot els més vulnerables. Hem entrat en una etapa, com des del començament, en què la solidaritat, el deure cívic de protecció i el compromís col·lectius són més determinants que mai.

I quan calgui, no tinguin cap mena de dubte que a aquest Govern no li tremolarà la mà per prendre les decisions que siguin necessàries per vetllar per la salut de la població. Hem d'estar preparats per a un rebrot important, si es produeix, per a una segona onada, si es produeix.

Evidentment, com ja he dit fa uns minuts, el Govern estem treballant i preparant-nos per a qualsevol nou brot significatiu de la pandèmia, i també d'una nova onada de contagis. Per això estan en marxa més de vuitanta plans sectorials, amb mesures específiques, per a àmbits tan diversos que van des de les llibreries, a les colònies i les activitats esportives d'estiu, als centres de dia de la gent gran, als espais de culte religiós, als mercats i les fires o a les platges. Són plans sectorials que es reforcen amb plans de contingència elaborats des dels departaments de la Generalitat per a qualsevol possible rebrot o nova onada, incloent, és clar que sí, el proveïment de material sanitari per a les unitats de cures intensives, equipaments de protecció individual, si fos necessari.

Els deia, en parlar-los de l'emergència, que havíem tingut una emergència sanitària, però que també som davant d'una emergència econòmica, social i educativa. Les previsions macroeconòmiques per a aquest any són molt preocupants. El PIB de Catalunya pot caure a xifres mai vistes, de dos dígit, de més d'un 10 per cent. La

taxa d'atur s'enfilà per sobre del 17 per cent, potser fins arribar al 20 per cent. Es destruiran entre el 7 i el 10 per cent dels llocs de treball. La situació, doncs, és greu, és crítica.

Els mesos passats ja vam aprovar unes mesures de rescat i de reparació. Calia solucionar necessitats immediates per fer front a l'emergència –recursos per a Salut i per a l'àmbit residencial i emergències, recursos de mobilitat i transport, recursos a Educació–, xifrats en 5.000 milions d'euros. Reclamem una transferència directa de l'Estat. Els 16.000 milions d'euros que ha destinat per a totes les comunitats és una xifra absolutament insuficient. La factura del coronavirus no pot ser un increment del deute de Catalunya. El Govern espanyol no pot deixar-nos una altra vegada a la intempèrie. Ara com ara, a més a més, encara no ha fet ni un pagament, deixant el Govern de la Generalitat en una situació delicadíssima en l'àmbit de tresoreria.

En segon lloc, hem contribuït al fet que es mantingui la capacitat productiva i els ingressos dels treballadors i de les empreses, tant per criteris de justícia social com per assegurar poder reprendre l'activitat. Hem ajudat a la liquiditat de treballadors i de famílies mitjançant l'ajornament de pagament de tots els impostos propis i cedits de la Generalitat, de tots; el manteniment de tots els contractes de serveis, encara que no s'executin, pagant l'equivalent als sous dels treballadors i una part dels costos fixos; ajuts directes als sectors de treball, empreses i coneixements, i els crèdits que abans els comentava de l'Institut Català de Finances de fins a 1.000 milions d'euros.

I, si de nosaltres depengués, el Govern de Catalunya, si hagués tingut totes les competències pròpies d'un estat, hauria aplicat una política de congelació de temps i d'inversió pública prioritàries; hauríem no només aprovat els ERTOS i l'ingrés mínim vital, que s'ha aprovat amb tres mesos de retard, sinó que hauríem aprovat el subsidi de conciliació familiar; hauríem aprovat ajudes directes, i no préstecs, al sector de turisme, comerç o cultures; hauríem fet la moratòria d'impostos i de qualsevol altra càrrega, i, per descomptat, de cap de les maneres gastaríem ni un euro en compra de tancs, o de cap mena de partida militar, o de la Casa Reial.

Però, malauradament, no som independents, i hem de fer front a aquesta pandèmia amb les mans lligades a l'esquena, sabent que qualsevol pressupost de Catalunya, sigui el que sigui, aplicat en les actuals condicions, serà sempre un pressupost insuficient; sabent que aquest país genera els recursos suficients per poder sortir-se'n d'aquesta pandèmia, però que no som pas nosaltres qui els gestionem, sinó l'Estat; sabent que un dèficit fiscal del 6 o del 8 per cent, agafi'n la xifra que vulguin, però en qualsevol cas de més de 14.000 milions d'euros, és un llast immens que ens asfixia, sí, ens asfixia, que no permet als nostres conciutadans, a tots els nostres conciutadans, votin el que votin, de gaudir de més benestar i de més oportunitats. I, tanmateix, amb les mans lligades a l'esquena, i, si em permeten, gairebé que amb els dos peus, doncs, també clavats a terra, no ens hem aturat ni un moment, perquè hi ha massa en joc, i ens cal aprofitar fins a l'últim euro que puguem.

Davant d'aquesta constatació, el 2 de maig, hi insisteixo, vam crear aquesta comissió, la comissió Coreco, amb tres encàrrecs molt concrets: reactivar un pla per reactivació i reduir l'impacte que tingui sobre les empreses; un segon encàrrec de prioritització de les partides pressupostàries, i, finalment, un tercer encàrrec per recollir totes aquelles mesures que poguessin reduir l'impacte sobre les empreses; un pla que està dividit en quatre eixos d'acció estratègica, amb diferents línies d'actuació: una primera línia, economia per a la vida; una segona línia, digitalització; una tercera línia, transició ecològica, i una quarta línia, societat del coneixement. Està previst tenir una primera versió d'aquest pla els dies 16 i 17 de juliol, i l'aprovació pel Govern, el dia 21 de juliol. És a dir, el 21 de juliol tindrem uns pressupostos prioritzats i unes accions transversals i de sectors estratègics fixades, encarrilant d'aquesta manera l'etapa de represa, molt important, fonamental, però alhora tan insuficient com seran sempre els pressupostos de Catalunya fins que Catalunya no sigui un estat independent.

Finalment, no vull acabar aquest bloc de represa sense parlar de l'emergència educativa. El primer impacte que vam tenir: 5.492 centres tancats, més d'1.600.000 alumnes confinats, 118.000 professors i 8.000 personal d'administració i serveis sense activitat presencial, més tots els efectes collaterals dels menjadors escolars, activitats extraescolars, etcètera. Sempre la preocupació va ser poder garantir continguts i formació a totes les famílies, que la bretxa digital no deixés ningú a banda.

Al setembre els centres educatius obriran amb la màxima normalitat i la màxima presencialitat, en la línia del que passa a tots els països del nostre entorn. Estem en disposició de garantir que al setembre totes les escoles obriran amb normalitat i seguretat. És un compromís de govern; potser és el compromís més important dels mesos que venen. Serà un curs excepcional, perquè, un cop superada la situació d'emergència sanitària, ens trobem davant d'una emergència educativa.

Vull reconèixer l'esforç ingent de tota la comunitat educativa, i tornar a posar els infants i els joves al centre. Vull agrair a tots, mestres i professors, pares..., i mestres i representants de la comunitat educativa, el seu esforç, la seva implicació, i també les seves crítiques, que ens ajuden a millorar, sí senyor.

El Govern ha estipulat una despesa extraordinària de 450 milions d'euros en educació, 233 dels quals destinats a la incorporació de cinc mil professionals, entre personal docent i no docent, per reforçar l'atenció educativa a l'alumnat. En la contractació de professionals, si cal anar més enllà, arribarem fins on faci falta amb la màxima coordinació amb el sector.

La inversió contempla també el desplegament del Pla d'educació digital, amb una despesa prevista de 103 milions d'euros al llarg del curs vinent, i 33 milions d'euros, de lluita contra la segregació, a activitats de reforç extraescolars. Hi insisteixo, ara el gran repte és el retorn a l'escola; hi posarem tota l'atenció i tot l'esforç del Govern. És on s'hi llaura el futur de les societats. No podem escatimar esforços ni recursos a les escoles en una situació com l'actual.

El conseller Bargalló sap que té tot el meu suport per garantir la represa educativa. Hi invertirem els recursos que facin falta, contractarem els mestres que calguin. Ens hi juguem massa; de fet, ens ho juguem tot, perquè el futur, senyores i senyors diputats i diputades, no és nostre, no és dels que som avui en aquesta cambra, sinó dels nois i noies i dels joves que s'estan educant a les nostres escoles. El repte és també aquí colossal, perquè estem parlant de l'actiu més important que té un país, la seva joventut. Per això celebro que també ja estiguem encarrilant el retorn a l'escola davant l'emergència actual. I faig públicament..., estenc la mà a la comunitat educativa, a tota la comunitat educativa, per dialogar i consensuar aquesta tornada a l'escola.

Una altra reafirmació sorgida d'aquesta crisi: la importància de tenir els recursos. Crec que aquest serà un debat que els pròxims mesos serà central a Catalunya. Per part d'aquest Govern ha estat una exigència constant al president del Govern espanyol. De la mateixa manera que ell té tot el meu suport per demanar la màxima celeritat en la distribució dels fons que han de venir d'Europa, el nostre Govern demana a tots vostès, a tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, unitat i suport inequívoc per exigir al Govern espanyol que amplii i distribueixi els fons estatals de la Covid com Catalunya es mereix.

D'aquesta crisi no en sortirem, com a l'anterior, amb receptes de restricció de despeses. En aquesta cal una injecció de diners sense precedents, per salvaguardar l'economia i evitar fallides d'empreses tancaments d'establiments i un empobriment general.

Ja m'he referit als 5.000 milions d'euros amb els quals el Govern de la Generalitat xifra fins ara la despesa de la pandèmia en termes bàsicament sanitaris, despesa extra i de reducció d'ingressos. Però més enllà d'això hem d'impulsar un pla de reactivació que permeti als sectors més afectats poder mantenir la seva activitat o reorientar la seva especialització.

De fet, algunes xifres són realment «frapants». La Consellera d'Empresa ha estimat que caldria una aportació pública de 10.000 milions d'euros per ajudar només el sector del turisme i del comerç, al que caldria afegir altres iniciatives per compensar els més de 800 milions d'euros de pèrdues declarats pels sectors culturals, o els 2.500 milions d'euros de pèrdues en el sector esportiu, o els més de 800 milions d'euros de pèrdues que han exposat les entitats del tercer sector. A d'aquest repte colossal ens enfrontem, i ho fem de moment sense els recursos que ens calen.

La darrera estimació del Govern és que Catalunya necessita 30.000 milions d'euros per encarar amb garanties la reconstrucció del país, i no acceptarem menys del que ens pertoca. Però aquesta no hauria de ser una lluita del Govern i dels grups que li donen suport, només; hauria de ser la lluita de tot el Parlament. Aquests diners, aquests recursos, són per a tots els ciutadans de Catalunya, votin el que votin, visquin on visquin. Jo els animo a deixar de banda el partidisme i a pensar en el benestar de tots els nostres ciutadans. Sumin-se a aquesta reclamació, pensin en el futur i en les oportunitats de tots, lluitin pels drets de tots. I per això ens cal que tots vostès, des de les seves formacions polítiques, «apretin» –sí, «apretin»– perquè el Govern de l'Estat compleixi. Alguns dels seus companys són ministres a Madrid. Dels grups del PSC i dels comuns dependrà que Catalunya pugui comptar amb els recursos que necessita. No fallin als catalans, ara ho necessitem més que mai, com necessitem aconseguir finançament europeu addicional a través del Mecanisme Europeu d'Estabilitat; n'he parlat sovint en les meves compareixences.

Per això els anuncio que al llarg d'aquesta setmana enviaré una carta al president Sánchez i una altra al CEO del Mede, el senyor Klaus Regling, perquè el primer sol·liciti en nom de Catalunya un préstec de 5.000 milions, el 2 per cent del PIB català. Al senyor Regling li comunicaré que el Govern de Catalunya accepta les condicions del Mede, perquè permet tornar-lo al 0,1 per cent i pot donar liquiditat immediata. Catalunya no pot esperar a rebre els ajuts europeus l'any vinent, arribarem tard; necessitem els diners i els recursos ara, els necessitem ja. I, naturalment, confio que el president Sánchez no hi posarà cap obstacle i que farà la gestió en nom de Catalunya; no es podria entendre el contrari.

Finalment, i respecte a la urgència de disposar de recursos, hi ha dues darreres peticions que espero que obtinguin també l'acord unànim de la cambra. Primer, que s'elevi el sostre de dèficit a l'1 per cent, que avui, 1 de juliol, de manera encara incomprensiblement ridícula, continua al 0 per cent. Al 0 per cent, senyores i senyors diputats, estem de dèficit per a Catalunya, en una emergència com no hem viscut en la nostra vida. Aquest 1 per cent signifiquen 2.500 milions d'euros per a Catalunya. No està a les nostres mans, està a les mans del Govern espanyol aprovar-ho; però sí que aquest Parlament pot donar suport a tot el Govern per reclamar-ho conjuntament. Aquesta és la unitat que ara necessitem.

I segona petició, que espero que també compti amb tot el seu suport: que es permeti als ajuntaments de disposar de tots els seus superàvits i romanents. És absolutament incomprensible com a aquestes alçades..., i avui em sembla que ha sigut la Federació de Municipis d'Espanya la que reclama que 28.000 milions a nivell espanyol –a nivell català creiem que són 2.500, per les xifres que contemplem–..., és absolutament increïble que aquests diners continuïn tancats en un compte bancari, que els ajuntaments i els ens locals no els puguin utilitzar. Però si necessitem tots els recursos i fins l'últim euro! Per l'amor de Déu! Si això només és una signatura d'algú que ha de fer a Madrid! Doncs que la facin; que signin i que permetin que els ajuntaments disposin d'aquests recursos, perquè seran recursos que podran ajudar enormement a activar l'economia en els pobles i ciutats de Catalunya.

Nosaltres estem disposats a aquest gran pacte per aconseguir tots els recursos que avui Catalunya necessita. Ho està la cambra? Senyores i senyors diputats, anem a totes? Treballem realment perquè Catalunya se'n pugui sortir? Doncs fem-ho junts, siguem lleials amb la ciutadania de Catalunya, amb l'esforç que ha fet la

ciutadania de Catalunya, amb l'esperança que té la ciutadania de Catalunya. Ara és el moment de donar la cara pels nostres conciutadans, ara és el moment d'agrair-los l'esforç d'aquests mesos; però necessitem aquests recursos. No ens podem amagar, no podem mirar cap a una altra banda, hem de ser al seu costat, de *tots* els ciutadans, perquè aquests recursos reverteixen en tots els ciutadans. Espero, de debò, comptar amb el seu suport.

Res no serà igual com abans de l'arribada de la Covid, fins que no tinguem la capacitat per desenvolupar i administrar la vacuna. Tot s'ha capgirat: ens hem acostumat a les màscares, hem passat moltes setmanes tancats a casa sortint tan sols a cercar el més imprescindible, hem estat lluny dels nostres familiars, dels pares, dels avis, dels fills o dels nets. I tot això ens marcarà durant molt de temps.

Però aquest país ha demostrat, sumant-se a l'esforç de molts altres països, que té un potencial immens de talent, de recerca, d'innovació, de posar la ciència al servei de la vida, i ens n'hem de sentir orgullosos tots, perquè això no és patrimoni de ningú, això és una riquesa col·lectiva que ens fa molt millors i ens ajuda a estar molt més ben preparats.

I si floreix aquest talent en els moments més crítics és perquè som capaços, en aquest país, d'establir un diàleg obert i franc amb els diversos sectors de la societat, i així ho hem tornat a fer una altra vegada. Jo, com tots vostès, he fet centenars de reunions i converses amb tothom qui ha cregut que podia ajudar. He parlat amb els directors d'hospitals, amb emprenedors que volien fabricar respiradors artificials; he parlat constantment amb les cambres, amb els agents socials i econòmics, amb el Consell de Diàleg Social, amb les principals entitats del voluntariat de manera regular, amb els centres de recerca, amb els representants del turisme, del comerç, de l'esport, de la cultura, de les principals entitats del voluntariat del país. Tots hem estat parlant amb tothom. És una riquesa immensa, la que té aquest país, aquest diàleg permanent per sortir conjuntament de l'atzucac. N'estic molt satisfet, perquè tothom ha respost sempre amb dinamisme i amb voluntat de servei.

Tenim la sort de ser un país amb un fort sentit del deure cívic i del compromís social, i això ho hem d'aprofitar. Mai, mai no hem de deixar perdre aquest dinamisme social immens que ens fa arribar allà on ens proposem. Que mai ningú –ningú–, cap partit polític o governant, se'n vulgui aprofitar, perquè aquest patrimoni social és potent precisament perquè és lliure.

Quina és per a mi la funció d'un bon govern? En cap cas és posar entrebancs a aquest potencial cívic. Tot el contrari, un bon govern es dedica sobretot a ajudar els sectors socials a progressar, a fer possible els projectes personals i col·lectius que volen obrir-se pas. És per això que faig meva, per exemple, la proposta del Col·legi de Metges per a una reforma estructural del sistema de salut, així com la integració social i sanitària que hem començat a posar en marxa aquests últims mesos. Calen més recursos i calen més bons serveis d'atenció sanitària.

Els convido a llegir el decàleg que em van presentar tots els col·legis de metges de Catalunya, el Consell de Col·legis, el Col·legi d'Infermeres de Catalunya, i també l'agrupació que agrupa –i perdona la redundància– tots els gestors sanitaris. Les propostes, em sembla que molts d'aquells punts els podem incorporar i molts d'aquells punts han de tenir, n'estic convençut, el consens de totes les forces polítiques.

Per això el Govern nomenarà ben properament un comitè d'experts independents, professionals del sector sanitari, per tal de treballar conjuntament amb el Departament de Salut les mesures de canvi estructural que necessitem. Ho repeteixo, convido tots els grups de la cambra a sumar-s'hi; amb la força de tots, ho podem aconseguir. Perquè l'experiència de la pandèmia ens ha de servir també per encarar el futur col·lectiu de manera diferent. Moltes coses poden canviar d'ara endavant si som capaços de mantenir com a eix central de l'interès públic la salut i la vida de les persones. Si no ens desviem d'aquí, amb aquesta perspectiva, molts enfocaments

poden canviar i poden adquirir una mirada més humanista i més sensible amb les persones i el nostre entorn natural.

Si em permeten, en aquest tram final de la meva exposició voldria fer-los també unes reflexions, reflexions potser un punt personals però que avui m'interessa compartir amb tots vostès i amb la ciutadania.

El 19 d'abril, adreçant-me a tots els ciutadans des de la Casa dels Canonges, vaig parlar que ens calia també dibuixar l'horitzó del país, plantejar-nos radicalment, és a dir, anant a l'arrel, l'anàlisi del sistema actual amb una actitud d'innovació disruptiva. Perquè no es tracta pas de reconstruir el passat, sinó de construir un futur nou. De res serviria que tot canviés perquè tot continués igual. Ens cal analitzar sense complaences, ni ressentiments, ni victimismes el que hauríem d'haver tingut i no teníem. Hem d'identificar quins són realment els sectors estratègics i essencials del país.

Aleshores vaig recordar unes paraules del secretari general de l'ONU, António Guterres, que em continuen semblant d'actualitat. Deia el secretari general: «Tot el que es faci durant i després d'aquesta crisi ha d'estar molt centrat a construir economies més igualitàries, inclusives i sostenibles, així com societats més resilients, per fer front tant a les pandèmies com al canvi climàtic i als molts altres reptes globals que tenim davant nostre.» Espero que tots hi estiguem d'acord.

Per això aquell 19 d'abril vaig fer una crida a la societat catalana a donar una resposta inclusiva al futur del país, aixecant la mirada, deixant enrere el món d'ahir i preparant-nos per al futur, sabent que a partir d'ara qualsevol acció que faci cadascú de nosaltres ha de beneficiar tota la comunitat. I m'hi ratifico: volem escoltar tothom, volem aprendre de tothom, volem decidir el futur comptant amb tothom.

Per fer aquest exercici hem posat en marxa un equip de talents plurals que anomenem «Catalunya 2022». El vam presentar públicament ja fa unes quantes setmanes i ha començat a treballar a bon ritme sota la batuta de Victòria Alsina i de Genís Roca, amb un grup d'una trentena d'experts d'àmbits diversos. En aquests moments Catalunya 22 està treballant en les variables clau on se situarà Catalunya després de la pandèmia. Aquesta primera anàlisi quantitativa i qualitativa es completarà aquest mes de juliol. Al setembre començaran a treballar el que ells anomenen «apostes de país», que aterran a plans d'acció pragmàtics i possibles, amb diàleg i contrast amb múltiples agents socials, econòmics, científics i culturals del país.

Els coordinadors d'aquest grup de treball estan a la disposició de tots vostès per fer-los el retorn en cada moment del seu treball. És un grup d'experts que vam voler completament independent del Govern i, si em permeten, blindant-los dels avatars que puguin haver-hi en els propers mesos en aquest Govern.

Així mateix, i atesa la voluntat que aquest sigui un treball al més participat possible, la setmana vinent es farà l'anunci de com participar-hi, més enllà de les més de cent entitats i grups que ja s'hi han posat en contacte. Una crida oberta, un *open call* per sumar plans al projecte Catalunya 22.

Ara sí que vaig acabant. Pocs discursos –pocs discursos– m'han emocionat i trasbalsat més durant aquests tres mesos i mig que el que va pronunciar el president d'Alemanya per desitjar la bona Pasqua als seus conciutadans –no sé si vostès van tenir l'oportunitat de llegir-lo. El millor de l'esperit europeu, de l'humanisme i de la tolerància, de la solidaritat i de l'esperit cívic i democràtic bategava en aquell discurs. Frank-Walter Steinmeier va començar dient el següent: «La pandèmia ens demostra que sí que som vulnerables. Potser hem cregut massa temps que érem invulnerables, que només podíem anar més de pressa, més amunt, més enllà. Va ser un error. Però la crisi no només ens mostra això, també ens demostra com en som, de forts, tot el que podem construir.» Segueix: «Estic profundament impressionat per l'esforç que ha fet el nostre país en les darreres setmanes. Encara no s'ha acabat el perill, però ja avui podem dir: "Cadascú de vosaltres ha canviat la vostra vida radicalment. Cadascun de vosaltres ha salvat vides humanes i en salva més cada dia.»»

Jo no sabia pas com dir-ho millor que el president alemany, com agrair millor a tots els catalans i catalanes el seu esforç i el seu compromís. I acabava Steinmeier: «No estem fent els esforços que estem fent aquests dies perquè una mà de ferro ens oblige a fer-ho. Ho fem perquè som una democràcia viva amb ciutadans responsables, una democràcia en la qual confiem els uns en els altres per escoltar fets i arguments, per demostrar arguments i per fer el correcte. Una democràcia en què cada vida compta.»

Avui és també l'hora de l'agraïment; un cop més, sí, perquè mai ens cansarem d'agrair a tots els que ens van cuidar. Si em permeten expressar-ho així, sostinc que la gran lliçó apresada d'aquests dies és que hem de cuidar els que ens cuiden; que mai, mai més, cap de les persones que vetllen per la nostra salut, per la nostra educació, per la nostra protecció, que ens transporten, per la nostra alimentació, pel nostre desenvolupament, en definitiva, com a éssers humans, que mai, mai més, no puguin dir que no els tractem amb el màxim respecte i amb tota la dignitat. Ja sabem qui és essencial en aquest país. Si ara fes una llista me n'oblidaria d'algun; però no cal, són a la nostra ment i en el cor de tots. Escoltem les seves reivindicacions, trenquem amb les velles rutines, donem-los l'atenció que es mereixen. Mai com aquests dies les paraules «servidor públic» i «bé comú» no han estat més íntimament lligades.

Vaig sentir la necessitat d'agrair-li al president alemany aquelles paraules que tant em van ajudar en un moment tan difícil col·lectivament, però també personalment. Li vaig escriure una carta; li deia que el seu havia estat un missatge que ens havia interpellat a molts i li esmentava que faria meua la seva esperança i la seva defensa de l'humanisme i de la democràcia. Crec, sincerament, que és així, que d'aquesta experiència, com deia el president, podem créixer i creixerem.

Aquesta pandèmia ha colpejat les nostres vides, ens ha fet canviar de sobte els nostres hàbits, la nostra mobilitat, les relacions i contactes amb familiars, amics i companys de feina, ens ha obligat a quedar-nos a casa molts dies i setmanes seguits, sense sortir-ne per res que no fos el més bàsic; calia protegir-se i aïllar-se per protegir els altres, especialment els més vulnerables. Però, lluny de fer-nos més esquerps, més egoistes o més desconfiats, la pandèmia ens ha ensenyat que ens en podem sortir si acceptem un deure cívic i un compromís social com a ciutadans que som.

Hem descobert aquests dies una nova cara de la famosa virtut republicana: ens hem reconegut en la cara més humana d'una societat que s'havia anat fent antipàtica a les persones i que tan sols prioritzava el guany econòmic, la regeneració de riquesa i totes les esclavituds humanes que se'n deriven. Amb la pandèmia hem posat la salut i la vida de les persones al centre, res més no ens ha guiat en les nostres decisions. Sovint ho hem fet contra els interessos de sectors econòmics que haurien volgut continuar l'activitat normal per no perdre-hi res; però, si ho haguessin fet, hi hauríem perdut tots.

Per tant, aferrem-nos a la vida i visquem-la plenament. No oblidem ni un sol dia que la humanitat pot fer un altre paper a la Terra; que el nostre entorn, que la nostra natura ens necessita actius i disposats a preservar la diversitat natural, cultural, lingüística, religiosa, ideològica, sexual i totes les diversitats possibles. I no oblidem ni un sol dia que les persones són el centre de les decisions.

Fa poc més de dos anys, quan vaig presentar-me aquí davant de tots vostès per demanar-los la confiança per dirigir el Govern d'aquest país, vaig acabar aleshores la meua intervenció amb allò que ha acabat sent la meua divisa íntima i política: per Catalunya i per la vida. Avui ho repeteixo més convençut que mai. Perquè tinc tota la confiança que el nostre sistema de valors ha canviat; que el món d'ahir ja no ens tenalla, perquè ja no existeix; que res no pot tornar a ser igual; que ens hem després de tants egoismes, de tantes injustícies, d'una hipocresia que ens devorava.

I pel que fa als que treballem en aquesta casa, en aquest Parlament, a tots els diputats i diputades, potser finalment ens adonarem que Havel tenia raó i que la moral

és omnipresent, igual que la política, i la política que s'aparta de la moral és simplement una mala política.

Si és així, ho repeteixo, creixerem. Creixerem com a nació, creixerem com a societat compromesa i empoderada, creixerem en la defensa de la democràcia i de la llibertat.

No, l'emergència no s'ha acabat. Però també és moment de dedicar un temps i una atenció especial a les víctimes de la pandèmia, als seus familiars i amics i a totes les persones que l'han patida en primera persona. Tots ens hem sentit fràgils, sols, amb la tristesa profundament arrapada a la pell, aquests mesos. Durant el confinament més estricte, vaig passar moltes hores tot sol a la Casa dels Canonges. Durant tot el dia no parava: estava en connexió a través de trucades amb els directors d'hospitals d'arreu del país o amb videoconferències amb els sectors més afectats; el dia passava volant. I era a la nit, quan sentia les campanes de la catedral de Barcelona o el campanar del Palau, o mirava per la finestra i veia que al carrer del Bisbe no hi havia ningú, quan sentia profundament aquesta soledat, un silenci que sabia que s'omplia de llàgrimes a moltes cases del nostre país.

I de tot el que crec que no hem pogut trobar la manera de fer bé és l'acompanyament de les nostres persones estimades que han mort aquests mesos. Són moltes les famílies que no han pogut acompanyar a qui més estimen en aquests darrers moments de la vida. No hem pogut anar a aquell o a aquell altre hospital, a aquella residència, i estar asseguts al costat dels nostres pares i mares, dels nostres padrins i padrines, dels nostres germans, i agafar-los simplement la mà per dir-los que no estaven sols. Aquesta és una ferida a l'ànima de molta gent, de la nostra gent, un dol que tardarà a passar, un dol mal fet, moralment d'un impacte enorme, i sobre tot això també necessitem una reflexió de país.

En nom del Govern de Catalunya vull acabar tornant a expressar el meu condol a totes les famílies que han perdut un pare o una mare, un padrí o una padrina, un avi o una àvia, un fill, una germana, un amic, una companya. La meva abraçada immensa a tots els que han perdut una persona estimada en aquesta pandèmia. Per això el pròxim dia 9 de juliol els recordarem en un acte d'homenatge nacional per tenir-los a tots ben presents a la memòria.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Gràcies, president. A continuació, i en nom també del Govern, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch. Quan vulgui.

El conseller d'Interior (Miquel Buch i Moya)

Gràcies, president. President, vicepresident, conselleres, diputades, diputats, vull començar la meva intervenció tal com l'ha acabat el president, donant les gràcies i aquest reconeixement, i donant el meu més sincer condol a totes les famílies i amics de les persones que han patit algun ésser estimat que els ha deixat en els darrers mesos a conseqüència d'aquesta pandèmia provocada per la Covid-19. També vull mostrar la meva solidaritat amb totes les persones que han patit o que estan lluitant contra aquesta malaltia. I en tercer lloc, i recordant que encara no ha acabat la gestió de l'emergència i que continuem atents i amatents al capdavant del Procicat, però, avui que en fem un primer balanç, també voldria, com ha fet el president, agrair a tot el món sanitari el seu esforç, compromís i capacitat de superació, així com a tots els treballadors públics que vetllen per la nostra seguretat i emergències.

I també crec que és just donar les gràcies a tots els servidors públics, a tots i a totes, a totes les persones que treballen i han treballat en l'àmbit dels serveis, ja sigui des les administracions o des de les empreses privades: comerços, transportistes, grans empreses, que han vetllat perquè no ens faltés de res durant aquests mesos.

I no puc tancar el capítol d'agraïments sense fer-ne a tota la població, que ha patit moments extremadament complicats, fruit d'un confinament que no havíem patit mai; unes noves lògiques, unes noves normatives, una nova vida que, de ben segur, no haguéssim pogut imaginar molts de nosaltres. I de forma molt especial un agraïment gegant, un agraïment enorme a tots els infants de Catalunya. Cal que sapiguem valorar l'esforç immens que han fet tots ells i totes elles, així com ho han fet les seves famílies també, però crec sincerament que cal que valorem la dificultat que han suposat per a la canalla aquestes llargues setmanes. Com deia una infografia que al Departament d'Interior van fer, ells i elles són els autèntics campions del confinament. Ens heu ensenyat molt, ens heu ensenyat tant... Gràcies, enormes gràcies, per tal com sou i tal com ho heu fet.

Diputades i diputats, l'emergència sanitària per la Covid-19 ha posat a prova no només la capacitat del sistema sanitari, sinó també la robustesa del sistema de protecció civil i emergències de Catalunya. El president ens ha parlat de cronologia, de dades, d'objectius, de prioritats, de decisions que hem pres al Govern, i la consellera Vergés segur que es referirà a tot el que és el capítol sanitari, el món de la salut. Permetin-me que jo m'adrexi a tots vostès respecte al sistema d'emergències català, indispensable, necessari per al país que vivim.

Aquest sistema és el que ha estat fent possible des del primer moment una resposta coordinada a Catalunya de tot el conjunt format per les diferents administracions públiques, per les entitats i organitzacions, i també per la població en general. L'emergència per la Covid-19 ha comportat la resposta més extensa i més intensa fins ara per aquest sistema d'emergències públic català: mantenir el dispositiu de coordinació ininterrompudament des de fa més de tres mesos i mig. Només un sistema de protecció civil i emergències experimentat pot disposar d'eines i professionals capaços de respondre a tot tipus de emergències greus i de circumstàncies, amb capacitat adaptativa i de persistència durant tants mesos ininterrompudament.

Convé recordar que el sistema de protecció civil i emergències propi de Catalunya ha donat resposta al llarg dels últims anys a emergències de gran gravetat i afectació per a la població, com pot ser el sinistre aeri de Germanwings l'any 2015, l'accident d'autocar de Freginals l'any 2016, els atemptats a Barcelona i Cambrils el 17 o la nevada generalitzada l'any 18, que va parilitzar tot el nostre territori.

Més recentment, aquest sistema s'ha enfrontat a un seguit de situacions de risc i emergència greu consecutives i hi ha donat resposta efectiva en tots els casos. En poc més d'un any, s'ha donat resposta al greu incendi forestal de Terres de l'Ebre a finals de juny del 19, a les inundacions greus del Francolí a l'octubre del 19 i, ja aquest any, l'any 2020, i sense solució de continuïtat, a l'explosió química d'Igixe el 14 de gener o a les greus afectacions del temporal Gloria de finals de gener i, finalment, a l'actual emergència sanitària per la Covid-19.

En tots els casos, en tots, el sistema disposava d'un pla d'emergències adequat al risc i emergència concrets, i posava de manifest la important feina de preparació feta en l'àmbit de la protecció civil. La Direcció General de Protecció Civil, com a coordinadora d'aquest sistema, ha realitzat al llarg dels anys una important tasca de previsió, prevenció i planificació, que ha permès disposar actualment d'una vintena de plans d'emergència de la Generalitat de Catalunya. Tota aquesta feina de preparació és la que permet gestionar emergències des d'una perspectiva d'anticipació, de capacitat i no d'improvisació, d'anar per avançat a les emergències i, per tant, per reduir l'impacte que pugui tenir a la població.

Aquest és el cas també de la Covid-19, a través del pla d'emergència específic per a emergències sanitàries, que malauradament en aquests moments encara està molt present. Concretament, el pla d'actuació del Procicat per emergències associades a malalties transmissibles emergents amb potencial alt risc és el marc tècnic i jurídic a través del qual s'estructura la resposta a l'emergència sanitària per la Covid-19 a Catalunya. Aquest pla va ser aprovat inicialment pel Govern de la Generalitat l'any

2010, fa vint anys, en el marc de la preparació de la resposta a una possible emergència sanitària per la pandèmia de la grip A. El sistema català de protecció civil i emergències va ser el primer, el primer en disposar d'aquest pla en el conjunt de l'Estat, i, aprofitant la seva estructura, el Departament d'Interior vam encarregar a Protecció Civil revisar aquest pla, adaptar-lo a aquesta nova pandèmia que arribava, la pandèmia del coronavirus, i tenir-lo a punt per a una possible emergència sanitària que finalment, i malauradament, ens ha afectat a tots.

Així, el 28 de febrer, la Comissió de Protecció Civil de Catalunya va informar favorablement la proposta de revisió d'aquest pla i el 3 de març –i ho ha dit abans el president– el Govern va aprovar-la, aquesta revisió. Entre els canvis més rellevants cal destacar la incorporació del comitè tècnic, que no estava previst anteriorment, així com la revisió de les fases operatives i una nova anàlisi del risc, feta, aquesta última, pel Departament de Salut. Fases operatives que es van anar activant i donant resposta a cada situació que ens hem trobat. Actualment està en fase d'emergències des del dia 12 de març.

Aquesta preparació que hem vist per la Covid també la podem veure en altres àmbits, com ara en els procediments d'atenció psicològica i psicosocial de la població, que configuren el recent Protocol d'atenció a les persones en emergències greus, del que vaig donar compte al Govern el passat mes de maig d'aquest any.

Tant el protocol com el pla per a emergències sanitàries són una mostra del caràcter pioner de la protecció civil del nostre país, que es complementa amb eines innovadores com la gestió d'inundacions extremes que es va posar en funcionament al Centre d'Emergències de Catalunya l'octubre de l'any 2018, fruit del projecte europeu Anywhere, que va permetre a la Protecció Civil de Catalunya ser els primers en comptar amb la capacitat d'avançar-se a les inundacions sobtades en temps real i va servir, aquest model, d'exportació a altres àmbits estatals i europeus com, per exemple, a Itàlia, a França o a Finlàndia. El sistema d'emergències català està integrat per tots els serveis d'emergència i seguretat de la Generalitat de Catalunya, però també pels ajuntaments –i obro un petit parèntesi: peça clau indispensable també en la gestió d'aquesta emergència per la Covid-19, tanco parèntesi–, així com també pels serveis d'autoprotecció de totes les activitats públiques i privades i, finalment, del voluntariat de Protecció Civil i emergències.

Cal posar en valor la feina feta per tots aquests serveis i voluntariat durant els últims mesos, responen a les múltiples incidències, gestionant situacions mai viscudes fins ara, en suport també al sistema sanitari. En el cas del voluntariat de Protecció Civil, després de més de vint anys de regulació i preparació d'aquest col·lectiu de dones i homes, de catalans i catalanes, que de forma altruista volen ajudar els ciutadans als seus municipis en situacions de risc i d'emergència, la Covid-19 ha permès comprovar la importància de la seva tasca en el món municipal, de proximitat als ciutadans, a través dels ajuntaments, des de garantir la logística municipal per a la població en aïllament i per a la gent gran i per a persones vulnerables fins a informar de les mesures de confinament en tot moment.

La Direcció General de Protecció Civil és el motor que garanteix el funcionament del sistema a través de la coordinació permanent amb tots els agents. Els tècnics de Protecció Civil gestionen el Centre d'Emergències de Catalunya i el dispositiu operatiu que es va desplegar per a la resposta a l'emergència. Aquest dispositiu va fer front al confinament de la Conca d'Òdena, que el president s'hi ha referit, amb un desplegament garantit i garantint tots els serveis en poques hores. Els mateixos tècnics han gestionat el dispositiu d'adaptació a la situació d'estat d'alarma; permanentment han analitzat les novetats jurídiques, constants, i les han transcrit a qüestions pràctiques i operatives per facilitar la feina a la ciutadania; sovint –per no dir gairebé sempre– amb poc temps disponible abans de l'entrada en vigor d'aquesta normativa.

També ha estat essencial l'existència d'una estructura territorial de Protecció Civil de la Generalitat arreu del país. Tot i ser un nombre petit, molt petit, de persones, aquests tècnics i aquestes tècniques han estat en contacte permanent amb els ajuntaments grans i sobretot amb els alcaldes i alcaldesses dels municipis petits i han intentat donar resposta a tots els dubtes, problemàtiques, necessitats d'informació i també de criteri. Primer amb relació a la limitació d'activitats i després a la represa gradual i segura de les mateixes activitats. Aquesta tasca de coordinació feta pels tècnics de Protecció Civil de la Generalitat de Catalunya s'ha complementat de forma imprescindible amb la coordinació dels tècnics de Protecció Civil municipals, que donaven continuïtat a la presa de decisions i a les instruccions i criteris operatius que emanaven del Procicat i els seus òrgans de coordinació i direcció. La tasca d'aquests tècnics és sovint la més oculta, malgrat la seva importantíssima feina en el sistema.

Per acabar aquest capítol, la Direcció General de Protecció Civil també ha estat l'encarregada de coordinar el conjunt d'actors encarregats de garantir el normal funcionament dels serveis bàsics. La taula de serveis essencials i subministraments bàsics s'ha reunit fins a catorze ocasions durant aquesta pandèmia, amb presència de representants de l'àmbit públic i privat, de tots els serveis bàsics, com poden ser aigua, gas, electricitat, telecomunicacions, alimentació, farmàcies o serveis funeraris. La taula té com a objectiu garantir el funcionament dels serveis bàsics amb la coordinació i definició de pautes operatives i de criteris tècnics. A la taula s'ha fet un seguiment de la situació dels serveis bàsics i s'exposen les possibles incidències que s'han resolt preventivament, evitant situacions crítiques quant a la disponibilitat d'alguns productes bàsics i essencials per a la població.

M'agradaria ara detallar-vos algunes xifres. De ben segur que no reflecteixen ni reflectiran totes les actuacions realitzades, però posaran en valor la feina feta pels treballadors i treballadores, pel conjunt dels treballadors i treballadores del Departament d'Interior.

Pel que fa a l'àmbit del Cos de Mossos d'Esquadra, i dins el marc del pla Oris específic per gestionar la Covid, s'ha treballat conjuntament amb les 216 policies locals, vetllant pel compliment del confinament. Pel que fa al Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya, també ha donat suport al grup sanitari en tot el que se li ha requerit. Van ajudar a desplegar tres hospitals temporals, a Barcelona, Sabadell i Lleida, i han realitzat un total de 123 actuacions en residències de gent gran, des d'actuacions en desinfecció, sectorització o fins i tot visites i assessoraments.

Dins de l'àmbit de Protecció Civil, s'han realitzat setanta-tres reunions per coordinar el Procicat. Setanta-tres reunions en quinze setmanes, una mitjana de cinc reunions cada setmana i amb una mobilització d'entre trenta i cinquanta persones cada reunió. S'han gestionat i donat resposta a unes seixanta mil consultes ciutadanes, operatives o institucionals, i en el marc de l'equip tècnic conjunt amb el Departament de Salut i el Departament d'Interior s'ha donat suport a l'elaboració dels plans sectorials, a què el president ha fet referència abans, que se n'han aprovat ja, se n'han aprovat trenta-sis i n'estan pendents una vintena més.

I per tancar el capítol de dades, pel que fa al telèfon 112, s'han rebut un total de 622.926 trucades. Es va arribar a operar des de quatre sales diferents, atès els increments que vam tenir de trucades, que els primers dies van arribar a augments del 300 per cent. De les 620.000 trucades, aproximadament unes 145.000 van ser per consultes de la Covid-19.

Acabo. Els vull dir que la feina del Departament d'Interior no acaba aquí, ni molt menys. Estem treballant en l'aplicació de millores en base a l'anàlisi que ja estem fent de la gestió feta de l'emergència. Estem davant d'una emergència històrica, global, i encara ens queda molta feina a fer. Ho sabem. Per això, ens autoavaluem permanentment per ser millors a la nostra feina, que, en definitiva, ha de revertir en el benestar de la ciutadania, del conjunt de la població.

Voldria posar en valor que un territori com el català necessita un servei amb alta capacitat per coordinar, gestionar i respondre tot tipus d'emergències. Per aquest motiu, com els deia, des del Departament d'Interior seguim treballant amb l'objectiu de seguir disposant d'un sistema de seguretat i d'emergències robust, potent i pioner, adaptant-lo als nous riscos emergents, fruit del caràcter transnacional que tenim.

Però no vull deixar de dir, una vegada més, que Catalunya té un sistema propi d'emergències, forjat amb el pas dels anys i des de la diversitat ideològica que la ciutadania ha anat disposant al capdavant de les institucions. Un sistema que és robust, que compta amb grans professionals, compromesos i compromeses amb el país i amb la seva gent. Un sistema propi d'emergències, que es revisa permanentment per a una millora constant i, sobretot, per tenir una capacitat d'adaptabilitat als nous reptes.

El molt honorable president, a l'inici de la seva intervenció, parlava de que no podem estar ni satisfets ni contents, sí orgullosos. Ho comparteixo, president –ho comparteixo. Amb encerts, i també, de ben segur, amb errors, però molt sincerament, com a conseller d'Interior, em sento molt orgullós del sistema d'emergències de Catalunya –com els dic, forjat amb el pas dels anys i des de la diversitat de tots els que han compost els governs de Catalunya. És un sistema fet entre tots per servir a tots. És un sistema fet entre totes per servir a totes. Un gran sistema que també ajuda a ser un país millor.

Reitero els agraïments, reitero les mostres de condol i reitero també la voluntat de continuar fent front a aquesta crisi. No fallarem.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, conseller. A continuació intervindrà la consellera de Salut, la senyora Alba Vergés. Quan vulgui.

La consellera de Salut (Alba Vergés i Bosch)

Bé, bon dia a totes i a tots. Malgrat tot el que hem viscut, estic contenta, satisfeta de compartir en aquesta casa, en el Parlament de Catalunya, un debat com aquest. Un debat intens, un debat de país, un debat que ens ha de portar a una societat millor. Perquè és ben cert que el coronavirus ens ha parat la vida a tothom, d'una manera o d'una altra. Hi ha persones que li ha parat del tot, i havent de tancar persiana del seu propi negoci. Hi ha persones a qui els ha parat la vida quotidiana, però que han hagut d'estar allà, han hagut d'estar al peu del canó, han hagut d'estar fent aquella tasca professional que tenen, doncs, cuidant les persones.

I això és molt important en una societat. Una societat que se sap cuidar. Una societat que, malgrat que l'hem hagut de posar en pausa, ara ens obliga a reconstruir una nova realitat que segurament –segurament, de ben segur– no podrà tornar a ser la mateixa.

És una patacada mundial, un cop de realitat, i em sembla que el president ho ha dit bé, en paraules del president d'Alemanya: «una patacada de realitat», un cop d'alerta de la vulnerabilitat que tenim, però també de la fortalesa que tenim, si la sabem aprofitar.

Haurem d'aprendre a conviure amb això. Tenim encara l'epidèmia del coronavirus, però les pandèmies, siguin quines siguin, tindran el nom que siguin, seran més conegudes o absolutament desconegudes com aquestes, han vingut també per quedar-se. I nosaltres estem obligades i obligats a preparar-nos per a situacions com aquestes i per poder-hi fer front, i deixar també des del Govern de la Generalitat de Catalunya, doncs, tot el llegat possible, com ens va deixar aquella post-grip A en els plans d'emergències que vam actualitzar, amb el Pla d'emergències de malalties emergents, que hem fet servir i que continua actiu aquestes setmanes.

Hi haurem de conviure i, per fer això, necessitem la complicitat de tota la societat. De tota la societat que s'ha posat al costat de Salut, s'ha posat totalment al costat de Salut, al costat d'allò que era una prioritat, al costat de protegir-nos entre totes nosaltres i que ara hem de reequilibrar perquè es recuperi la vida. Però, malauradament –però no ho hem de dir tampoc amb un gran neguit–, la vida serà diferent, però serà; la vida pot continuar sent l'activitat i ha de continuar sent, i tenim l'obligació de saber explicar amb quines mesures hem de poder conviure.

Per això és important fer un balanç del que ha passat, un recull d'aprenentatges sobretot i establir de manera prioritària com encarem el futur.

I començant pel balanç, vull començar amb les fortaleeses; les fortaleeses, que en tenim moltes. La primera és cabdal: tenim un sistema sanitari públic i universal. Aquest caràcter que ens hem forjat a la nostra societat, d'universal, d'un sistema de salut que vol garantir el dret a la salut a tothom, que no vol deixar ningú a les portes i on tothom és atès i ningú és discriminat és la base d'haver pogut superar aquesta fase primera de la pandèmia de la manera que ho hem fet, amb aquesta solidaritat, amb aquest treball intens dels nostres professionals, i amb aquesta entesa i reconeixement per part de la ciutadania. És l'única manera que tenim capacitat de donar una resposta equitativa i una resposta humana a aquesta epidèmia i a aquest virus, que té un component inhumà molt important.

I el sistema també ha de tenir aquesta capacitat d'adaptar-se. I això ho han demostrat les i els nostres professionals. En aquesta pandèmia hem pogut incorporar al sistema 3.527 persones, més tots aquells professionals que els mateixos centres ja anaven incorporant, majoritàriament metges i infermeres que els mateixos centres han pogut anar contractant en aquestes setmanes dures.

El Departament de Salut també ha sigut facilitador de dues crides de professionals importants: una crida de professionals sanitaris per als nous espais –haviem d'obrir nous espais–, de professionals de medicina, d'infermeria, d'auxiliars d'infermeria, zeladors i tots aquells professionals que poguéssim necessitar. I també una crida específica a professionals de residències que també han estat patint moltíssim. La diferència de places que hem tingut treballant entre el 2007..., d'aquell pressupost del 2017 –perdoneu–, que va ser prorrogat fins al 2019, amb relació al 2020, és de 6.317 persones.

Gràcies a aquest enfortiment del sistema, que ja vam començar els últims anys, hem pogut també fer front a aquesta epidèmia. Gràcies a dir que acabàvem una època dura amb unes receptes de sortida de crisi que no les havíem compartit mai, gràcies a poder acabar amb tot això, hem pogut també fer front a aquesta epidèmia.

La contractació de residents totals que finalitzen la seva formació a Catalunya és d'un 50,23 per cent. Pot semblar poc, però és molt amb el sistema tal com està muntat. Són 537 persones que les comprometem amb el nostre sistema, que és el més important, les comprometem amb aquest sistema de present i futur. Hem hagut de créixer d'una forma espectacular, fins a tenir més de 27.000 llits disponibles en el nostre sistema. I quan parlo de llits, parlo de llits convencionals, dins dels hospitals; dels llits de crítics, de l'atenció domiciliària, en aquestes hospitalitzacions a domicili; dels pavellons que hem hagut d'obrir i també dels hotels salut. I aquí aprofito per donar les gràcies a la societat en general, i al gremi d'hotelers, per haver-se posat a disposició, també, de Salut, com ho ha fet tota la societat.

Hem habilitat sis espais nous en pavellons; cinquanta-vuit hotels, trenta dels quals, per a professionals. Vuit-cents professionals n'han pogut fer ús diari, i això és moltíssim i això denota en quines condicions també han hagut de treballar, que ser al capdavant d'aquesta epidèmia també els comportava un component familiar i també, per què no dir-ho, de por; de por, quan estàs treballant i amb cansament, de tornar a casa i també de voler protegir els teus. I això és molt humà i hi hem sabut respondre, també, posant a disposició dels professionals aquests espais.

El president ha explicat l'odissea –em sembla que ha fet servir aquesta paraula– sobre el material. Des del primer moment que vam tenir el primer positiu a Catalunya, un cas importat, aïllat, absolutament controlat, molt diferent al que ens va venir setmanes després, vam ja posar-nos a fer una central de compres a nivell català, juntament amb les patronals, juntament també amb les patronals de residències, per poder adquirir tot el material possible.

Del 9 de març al 15 de juny, només amb aquest sistema de compra centralitzada, hem comprat més de 42 milions d'unitats de mascaretes quirúrgiques, mascaretes FFP2 i FFP3, bates, davantals, granotes, guants, ulleres, pantalles, gels. És molt de material, i més si tenim en compte el que el sistema estava acostumat, doncs, a necessitar. Això és només amb la compra centralitzada i aquí hi hem de sumar tot el material que el mateix sistema i els mateixos centres, doncs, anaven aprovisionant. També hem tingut un repte important, un virus desconegut necessita que el puguem..., necessitàvem que el poguéssim diagnosticar, que poguéssim discriminar les persones per saber si tenien aquest virus o no. Avui tenim garantides les capacitats de fer PCRs que necessita el nostre país amb escreix.

A l'inici de la pandèmia vam començar amb un laboratori i nosaltres, com que sempre ens avancem i sempre tenim centres punters, ja posàvem a disposició aquest laboratori, quan altres territoris havien d'enviar les mostres a Majadahonda. Nosaltres ja disposàvem des del primer moment d'un laboratori a Catalunya disposat a fer aquestes PCRs. Vam augmentar-ho de seguida, per tenir una capacitat de cinc mil PCRs diàries, amb moltes dificultats per accés a reactius, per accés a equips d'extracció d'RNA i moltes dificultats, també, a altre material, com escovillons per poder treure les mostres als pacients. Però actualment el sistema sanitari públic no només s'ha dotat d'aquesta capacitat en el mateix sistema, sinó que també s'ha ajudat de recursos, més enllà del sistema de salut, per tenir aquesta capacitat. I, a més a més, continua amb aquest augment de capacitat, amb la previsió també de posar quatre màquines més en diferents hospitals de referència al nostre país.

Per tant, acabarem tenint una capacitat o tenim, avui ja, una capacitat de 20.600 proves PCRs diàries. I, a més a més, si ho necessitem –que esperem que no–, però si ho necessitem, la capacitat de tornar a activar els laboratoris privats, que ens donarien una capacitat de vuit mil PCRs diàries més. Hem fet gairebé 700.000 proves PCRs, a 400.000 persones; més aquelles que hem pogut fer a través del projecte Orfeu, que són 50.000 proves més.

A més a més, hem hagut de reordenar tot el sistema de salut a Catalunya, des de l'atenció primària, amb circuits diferenciats Covid - no-Covid; augmentant l'atenció domiciliària, sobretot en els pacients fràgils, augmentant l'atenció no presencial, telefònica, virtual i compaginant-la amb aquella que requeria de presencialitat. I amb un paper clau que té l'atenció primària en aquesta detecció precoç; inicialment a través de poder fer diagnòstic clínic i proves d'imatge, després se'ls va dotar de més capacitat resolutiva amb els ecògrafs, per fer ecografies pulmonars, sanitaritzant i fent seguiment als pacients, als residents de les residències, reforçant els hotels de salut i designant referents de malalties transmissibles i de bioseguretat en cada equip d'atenció primària.

També els nostres hospitals s'han hagut de reorganitzar, ampliar espais, cercar espais que no existien abans i recursos hospitalaris. Sumar capacitat pública i privada al nostre sistema públic, sota el paraigua del sistema de salut de Catalunya, i prioritzar l'activitat urgent, que no podia deixar-se de fer; evidentment, urgent i prioritària.

A més a més, desenvolupant eines que també s'han pogut dir, com l'app Stop Covid19 que, ens ha permès fer un seguiment d'aquella població que li demanàvem que tampoc s'acostés als centres sanitaris, en el moment de les setmanes més dures. Però que sí que ens continués reportant els seus símptomes, que ens hi posàvem en contacte, que fèiem un seguiment del seu estat de salut, i que si hi havia gravetat, a

més a més, generàvem, evidentment, els trasllats, doncs, imprescindibles. De caràcter voluntari i de privacitat fonamental, però que, amb la voluntat han sigut milions de persones que s'han descarregat l'app, que han reportat el seu estat de salut durant aquestes quinze setmanes.

I jo vull parlar, sobretot, de la resposta. La resposta dels nostres professionals, en primer lloc; els nostres i les nostres professionals, que s'hi han deixat la pell, no només a peu de llit, sinó també en aquest seguiment, en aquest tenir cura, en trobar la veu a l'altra banda, en donar resposta a través del 061. A trobar resposta del nostre sistema. Una cosa no pot dubtar la nostra societat: que quan ha necessitat el sistema de salut, quan les ha necessitat, les professionals sanitàries hi han estat. I això s'ha reconegut també des dels balcons de les nostres ciutats i els nostres pobles. Per això, era imprescindible poder fer un reconeixement professional i el Govern ha fet un esforç, amb aquests 140 milions d'euros, que, evidentment, mereixen més que mai les nostres professionals sanitàries.

També la resposta de país, que també ho ha apuntat el president. Quan hem comentat que el país es va posar al costat de la salut, vol dir donacions, vol dir fabricació de material. Vam rebre més de 300.000 unitats de donació directa, més tot allò que anava rebent el nostre sistema: les residències, els hospitals, els diferents centres, d'empreses, de fàbriques directament; amb la fabricació de respiradors, el coneixement del nostre país es va arremangar i va dir: «Això és una epidèmia, aquí se'ns necessita i aquí ens unim.» La part clínica, la part mèdica, amb la part d'enginyeria, dels nostres centres tecnològics del país, i vam poder portar a certificar set projectes, dels quals, cinc van tirar endavant. Projectes de col·laboració d'hospitals i també d'empreses i centres tecnològics al nostre país, com el Clínic, Can Ruti, Sant Pau, el Taulí; amb respiradors 3D, amb el centre Leitat. I tota aquesta disposició de la societat és la nostra resposta, també, de país.

I per últim, la resposta ciutadana. Sempre vam intentar des del Govern de Catalunya... –i aquí també agraeixo a les persones..., a la consellera Budó, al conseller Buch, que em van acompanyar també en aquestes rodes de premsa diàries–, que no podíem fer front a una epidèmia si la gent i el país no entenia el que estava passant. I no ho podíem explicar amb absoluta transparència, no podíem fer arribar tota la informació i moltes vegades havíem de dir: «per la informació que tenim fins avui», «amb la incertesa que encara hi ha», «amb el desconeixement que encara tenim», però tot allò que sabíem, ho transmetíem a la ciutadania, perquè pogués comprendre l'esforç que s'estava demanant a nivell de ciutadania, a nivell de drets i llibertats. I aquesta corresponsabilitat que s'estava demanant a la ciutadania, que es podia prendre com a individual, era una corresponsabilitat col·lectiva, entre totes i tots, i que mostrava la màxima solidaritat del nostre país i el màxim acompanyament entre totes i tots davant d'una pandèmia com aquesta.

Perquè, si tenim fortaleces –i les podem apuntar– és perquè també ens hem trobat amb moltes dificultats. I la primera d'elles, és que el virus és desconegut, el virus és desconegut a nivell mundial i, en el primer moment això té un impacte brutal, sense precedents. No teníem antecedents, no coneixíem el seu abast real, ens fixàvem cada dia en el que estava passant en altres indrets del món, però la incertesa hi ha sigut i sobretot, especialment, en els primers moments.

Tot i així, abans de tenir cap cas detectat a Catalunya, la primera setmana de febrer ja iniciem comunicats oficials per informar amb total transparència d'aquelles converses que anem tenint, d'aquell seguiment que anem fent, del que ens està dient l'Organització Mundial de la Salut, del que estem veient en altres països i de com això ho anem incorporant en la nostra anàlisi dins del sistema de salut.

Transparència amb la ciutadania, de com ens estàvem preparant, confeccionant el protocol d'actuació i les actualitzacions que se'n van esdevenir, que van ser moltes. Formant, també, a més de dues-centes persones formadores de professionals, dissenyant materials informatius, comunicacions constants amb diverses institu-

cions i amb el sector de la salut, reforçant ja des d'un bon principi, la xarxa epidemiològica i el 061. Això és primera setmana de febrer, dins la cronologia que hem pogut explicar. Realment, vam intentar sempre actuar per poder-nos avançar al que podia venir.

La gran velocitat de propagació va sorprendre a tot el món. La necessitat de professionals, de material i d'equipaments van posar en tensió el sistema. Però, gràcies a aquesta anticipació que vam poder fer, que el mateix sistema ja anava pensant i anava fent, el 25 de febrer vam tenir el primer cas de Covid-19 a Catalunya, un cas importat, i vam fer ja les primeres reunions, la primera reunió estratègica sobre malalties transmissibles d'alt risc. Vam continuar reforçant el 061 i la formació dels professionals, i el SUVEC, que és el sistema d'urgències de vigilància epidemiològica.

I el col·lapse del mercat internacional en el material sanitari, que ho ha pogut apuntar, ha estat..., va ser una constant en aquelles primeres setmanes. I gràcies, també, a que nosaltres vam començar molt aviat i no vam aturar-nos, i hi va haver moltíssima gent treballant dissabtes i diumenges i fins a les tantes de la nit per cercar allà on fos possible aquell material que necessitaven els nostres professionals, sense confiar i sense tenir una actitud passiva de dir: «Bé, ja ens arribarà d'algun lloc.» No, com sempre, catalans, catalanes, dins del sistema, arremangats treballant. Com sempre.

No és fins l'11 de març que l'OMS declara pandèmia –no és fins l'11 de març que l'OMS declara pandèmia. Nosaltres ja vam demanar, aquell dia, baixar el ritme del país –em recordo perfectament de fer aquest moviment, de baixar el ritme del país– i també avançar en les fases del Pla d'emergències que ja teníem aprovat, que ja havíem anticipat, que ja teníem aprovat, passant a fase d'alerta, i també, malauradament, a la Conca d'Òdena, doncs, ens va portar a fase d'emergència.

El comandament únic de l'Estat no és una solució, no ho va ser en aquell moment; no ha sigut una recepta bona, malgrat que nosaltres, com hem explicat sempre, sempre hem treballat amb la màxima col·laboració, amb la màxima coordinació, i posant per davant la ciutadania del nostre país. El Govern espanyol decreta l'estat d'alarma, que aplica a partir del 15 de març, però no decreta el confinament que nosaltres estàvem demanant –no decreta el confinament que nosaltres estàvem demanant–, quan en altres zones de l'Estat tenien una incidència molt més alta de la que estàvem tenint aquí i quan, a més a més, teníem una relació de mobilitat potent amb altres zones amb incidència alta, com pot ser la Comunitat de Madrid.

No, el comandament únic no és mai la solució, mai. Sempre hem intentat, des del Govern de Catalunya, que aquesta crisi es gestionés acompanyats amb el sector, acompanyats amb la societat. No hi ha una altra manera: la descentralització, portar les decisions allà on les han de prendre, donar la confiança, donar les eines a qui ha de prendre les decisions *in situ*. I això que ens vam trobar amb moltes dificultats: un virus que s'acarnissava i que feia estralls en la gent gran. Per això vam marcar una prioritat des d'un bon principi: protegir els col·lectius vulnerables com són la gent gran. El 6 de març –ho ha dit el president– tenim la primera persona morta al país, i des del Departament de Salut i el Departament de Treball, Afers Socials i Famílies ja fem una recomanació de no visitar les residències, evidentment, i que les persones amb símptomes es protegeixin i es quedin a casa. Regulem el nombre de visites, demanem que se'n faci un registre i extremem les mesures d'higiene i d'informació. Després ho vam acabar, evidentment, restringint i prohibint, però ja vam intentar actuar des del primer moment.

Però, sobretot, en aquest balanç ens hem de quedar amb els aprenentatges. Aprenentatges: el primer d'ells, aquelles mesures que des del primer dia remarcuem, com són les mesures higièniques del control de qualsevol epidèmia que podem tenir; mesures higièniques, rentar-se les mans, ho anàvem dient. Són mesures senzilles; les hem de saber transmetre a tota la societat, les hem d'interioritzar a la nostra manera

de viure. Higiene de mans, distanciament físic, que no vol dir no poder compartir ni poder estar amb la gent, però sí amb certes mesures i amb certa precaució. I, evidentment, quan vam haver d'actuar amb mesures com el confinament..., són mesures dràstiques que no voldríem tornar a fer, però que han estat efectives, i així s'ha demostrat. Vam aconseguir reduir aquesta corba que ens estava portant a una tensió màxima, màxissima, en el nostre sistema de salut. Perquè estem en un món globalitzat que fa que la situació complexa a l'altra punta del món ens arribi aquí i sigui un problema de primer ordre aquí. Estem en un món connectat i no deixarem d'estar-ho a partir d'ara. Per això quan diem «les pandèmies han vingut per quedar-se» és ben cert, i hem d'estar ben preparats en això i sense por, amb el màxim respecte, però sense por.

Hem de tenir un teixit industrial preparat per no dependre totalment de les importacions de material sanitari i de tecnologia. Per això l'aposta clara que ha fet el nostre país per incorporar les innovacions, per innovar des dels nostres propis centres, és claríssimament una aposta de país. La integració social i sanitària és imprescindible. Ja ho dèiem des de feia molts anys, però la crisi ens ho espetega als morros. Reforcem l'atenció social, és clau. Quan nosaltres parlem de salut, parlem de que la pota social, de que aquests determinants de la salut, que també en una epidèmia es veuen claríssimament, els hem de reforçar. Unes polítiques de benestar que reforcin, en primer lloc, les polítiques socials. Reforcem les polítiques socials alhora que reforcem també l'atenció sanitària, com ho hem fet a les residències. Entre l'1 i el 15 de maig vam poder fer més de 300.000 visites a les residències i en el pic s'hi han dedicat més de vuit-cents professionals equivalents de medicina i infermeria. Això ho haurem d'estructurar, ho estructurarem amb cinc-cents professionals d'atenció primària a les residències per poder enfortir també aquesta atenció.

I aquest virus, que no afecta tothom per igual, i aquest no afectar tothom per igual no només té un component biològic ni d'edat –que n'hem parlat molt–, sinó que té un component claríssimament social. Les dones s'han infectat més. I també m'atreveixo a dir que les dones han estat al capdavant d'una forma molt intensa. Són la majoria de les professionals sanitàries, la majoria de les professionals que tenen cura de la nostra gent gran. Són la majoria de les caixeres de supermercat, que tampoc han pogut descansar i que també són servei essencial. Les dones han estat majoria, han estat al capdavant d'aquesta pandèmia també, i això s'acaba veient, acaba tenint una repercussió. Hem vist que les dones s'han infectat més, però també hem vist que el nivell socioeconòmic individual té una afectació amb més contagi i també més mortalitat. I això és així. Amb tot el que passa a Salut, però també quan hi ha una epidèmia, es veu clarament, i aquestes dades s'han de dir –s'han de dir. Si volem un estat del benestar fort, hem d'apostar per reduir les desigualtats, hem d'apostar per un sistema social molt més just. I aquesta és una aposta claríssima en què crec que aquest Parlament ha de trobar consens. I a més a més, reduint les desigualtats socials progressem en el país, també en progrés econòmic. Per tant, no està contraposat absolutament en res; tot el contrari, és el que ens farà progressar.

La rellevància de la salut mental: vam poder impulsar el Pla d'acció per al suport emocional i l'estrès agut a la ciutadania i el Pla de suport emocional, concretament a professionals sanitaris; també presentant eines ara, conjuntament, per exemple, amb el Departament de Cultura, eines específiques per als professionals. Han viscut amb un estrès emocional molt gran, més enllà del seu estrès propi professional, amb un estrès emocional molt gran, i crec que hem de fer tot el possible perquè puguin portar aquests mesos de la millor manera possible. També de cara a tota la ciutadania amb la web app salut emocional..., Gestioemocional.cat, amb 275.000 usuaris que han utilitzat l'aplicació.

I un altre repte que ens queda, un altre aprenentatge molt gran, que és l'ús de tecnologies en l'atenció i en la comunicació; ha beneficiat tant el sistema de salut com el social. L'e-consulta que tenim de l'atenció primària ha seguit prestant atenció d'una

forma espectacular, creixent i estant al cent per cent dels professionals. Els noranta ecògrafs que vam poder posar a la primària, com a avançament d'aquell Pla de millora de resolució de la primària que ja havíem dissenyat. Vam poder avançar-ho tot, noranta ecògrafs que tenien per poder fer la detecció de casos; el repartiment de tauletes i *smartphones* en residències per poder fer l'acompanyament d'aquelles persones amb els seus familiars; l'acreditació virtual a La Meva Salut, que només entre el 16 de març i el 22 d'abril s'ha multiplicat per tres, i que és una eina molt fàcil, accessible de la nostra pròpia salut, són les nostres dades, i les podem tenir en una eina molt fàcil; i accelerem també tots els plans previstos, i la gestió de nous equipaments amb una inversió de 28... ai, 81 milions d'euros, disculpeu.

I la proximitat com a factor clau en la presa de decisions, com he dit abans, descentralitzada, acostant les decisions allà on l'has de prendre. Aquest és un gran aprenentatge d'aquesta crisi, d'aquesta epidèmia. Hem d'enfortir la centralització, com sembla que volen emetre com a conclusió de la Comisión de Reconstrucción del Congreso de los Diputados? No, mai. Hem d'enfortir les eines que són útils de cara a la gent. La col·laboració amb el món local i supramunicipal ha sigut constant, i sense aquesta col·laboració per trobar espais, sense aquesta col·laboració per enfortir el mateix sistema de salut i social, no ens en sortim de la mateixa manera. Hem comunicat, ens hem entès, hem fet trucades absolutament de totes les regions sanitàries, amb diferents consellers, per explicar les actualitzacions, per explicar a què ens enfrontàvem, per recollir les seves inquietuds i els seus dubtes, i, per tant, poder, entre totes i tots, doncs, tirar endavant amb aquesta epidèmia. I la importància de la recerca en salut, que vam destinar ja específicament el 7 d'abril 4 milions d'euros a dinou projectes de recerca que ens van, doncs, ajudar a triar, seleccionats amb el suport d'experts internacionals. I també m'atreveixo a dir, perquè ahir vam fer el patronat de Biocat, com tota la xarxa de recerca, la xarxa de Biotech de Catalunya, ha sabut col·laborar més que mai, i van dir: «És un aprenentatge que volem que es quedi.» Més que mai han col·laborat diferents grups de recerca, que normalment competien i es miraven de reüll, han sabut col·laborar, s'han donat la mà, doncs, perquè les necessitats imperen, però, a més a més, han vist que és beneficiós per a tothom, i, per tant, això és un aprenentatge que haurà vingut per quedar-se.

I un sistema que no només cura, sinó que cuida, pel protocol d'acompanyament al procés de final de vida, millorar la comunicació entre famílies, pacients i professionals amb el repartiment de dispositius electrònics és essencial. Davant d'un virus inhumà, davant d'un virus que no et deixa acompanyar a la gent estimada, que no et deixa fer allò tan imprescindible que faries humanament quan algú que estimes està malalt, que és acompanyar-lo, estar al seu costat, hem hagut de posar les eines imprescindibles per suplir, no?, aquesta mancança, i quan s'ha pogut poder gestionar bé aquest acompanyament també.

Salut pública, capítol importantíssim. Malgrat la cruesa dels efectes de la pandèmia, aquesta ha fet adonar-nos que cal construir la salut pública del segle XXI. Les pandèmies han vingut per quedar-se, i això vol dir que aquestes eines del segle XXI, amb aquests grans volums i connexions que tindrem al nostre món, ens hem de dotar de sistemes d'informació, no només de reforçar les plantilles, que ho hem fet amb un programa estructural de dos anys per poder incorporar 108 professionals, sinó també canviar metodologies de treball, incorporar noves tecnologies, i millorar els sistemes d'informació, i tot això de manera estructural. Això també ha vingut per quedar-se. I ens preparem, ens preparem per a aquest futur immediat, però ens preparem, sobretot, amb aquests aprenentatges per poder fer front al que ens ve.

Ens preparem en el material, donat que va ser una debilitat, una dificultat que vam tenir, una dificultat que ens vam trobar, no només nosaltres, sinó a nivell mundial. Ens preparem amb un estoc de material disponible de quatre mesos, calculem uns 3,8 milions d'unitats de mitjana que hem pogut gastar, hem pogut consumir en les setmanes més complicades de l'epidèmia, i, per tant, això ens porta a que aca-

barem amb un volum total de material per tretze setmanes de 62 milions aproximadament, i que ara ens dotarem de material disponible per quatre mesos amb les compres que pertoquin en aquesta propera tardor. Mantenir la disponibilitat d'estructures i circuits sanitaris i socials preparats per si hi ha un nou rebrot, i això vol dir estructuralitzar o mantenir capacitat de llits de crítics instal·lada augmentant-la a un 30 per cent, aproximadament 150 llits més que es mantindran sempre instal·lats i que es quedaran estructuralment. Reforç de la salut mental també de forma estructural. I aprofitar aquest impuls de les noves tecnologies per accelerar les necessitats de canvi ja identificades. Complementem la forma d'atenció presencial amb altres formes d'atenció que ens permetin arribar a molt més, i accelerarem també el Pla estratègic de renovació tecnològica, que ja l'havíem planificat amb un pla bianual 2020-2023 dotat amb 150 milions d'euros, doncs, l'acceleració que pertoqui per fer front també en aquests propers mesos si tots els brots que puguin venir si ve una segona onada.

Recuperació també de l'activitat, a finals del 2020 podem arribar a tenir 76.000 intervencions fetes menys que el 2019, això vol dir molta feina per recuperar aquesta activitat, que no es farà en dos mesos, evidentment, que comporta també una reprogramació, que comporta una organització dels nostres centres sanitaris per reprogramar, i en funció, evidentment, del criteri clínic. La reobertura de CAPs, així com la preparació dels plans de contingència quan haguem de replegar professionals per atendre una possible segona onada de Covid. Perquè seguir reforçant l'atenció primària és imprescindible. Ja ho vam dir als pressupostos 2020 que ja contemplaven per a l'atenció primària 1.568,9 milions d'euros, un 21,7 per cent del pressupost de provisió de serveis sanitaris. Ja vam incorporar el Pla de millora d'equipaments i resolució amb aquests 30 milions d'euros en tres anys, que hem hagut d'avançar i que ho hem fet de forma intensa amb l'exemple que he donat abans dels ecògrafs, amb el pla destinat a donar suport a l'atenció primària d'aquest estiu, que ja són 7,7 milions d'euros, són 5 milions d'euros més del que teníem previst, que era 2,7 milions d'euros en aquest pla d'estiu, perquè no només reforçarem les zones costaneres, sinó també aquelles que tenen més pressió de residències. Això vol dir, en tres mesos, aquests 436 nous professionals equivalents. I la resta, fins a 20 milions d'euros que tindran una continuïtat; no volem fer una cosa per tres mesos de l'estiu, sinó mantenir una continuïtat, perquè ens vindrà el pla d'hivern, que serà excepcional a tots nivells, serà una temporada de grip on gran part dels casos seran, d'entrada, sospita de Covid. Això vol dir, d'entrada, que ja preveiem 230.000 vacunes més que puguin ser comprades, avançar la vacunació de la grip al més aviat possible, quan disposem i tinguem ja aquí les vacunes. I, evidentment, aquestes campanyes per reforçar la vacunació en aquelles persones vulnerables de més de seixanta anys, també en professionals sanitaris i també, doncs, en dones embarassades, poder arribar als índex que recomana l'OMS, que és aquest 75 per cent de vacunació. Això seria un canvi espectacular: en professionals sanitaris no arribem ni al 30, és molt baix. Esperem aquest any, amb aquesta consciència de que probablement se'ns pugui compaginar, doncs, aquesta Covid amb l'epidèmia de la grip, tenir aquesta campanya forta, intensa, també de cara a professionals sanitaris.

I no podem relaxar l'atenció a les residències. Cal que siguem molt intensos –molt intensos– en les activitats preventives per a la població vulnerable, clínicament i socialment vulnerable, les dues potes. Els objectius són dos: no haver de recórrer, si podem, a un confinament total, general, de tota la població, com hem fet de forma dràstica, que ens atura el país, no haver d'arribar a aquest punt, per tant, preparar-nos en tot allò possible per fer allò necessari, però que no sigui, si podem, de forma general, que pari tot el país, i no acabar repercutint la tensió en el sistema sanitari, i, per tant, contenint al màxim possible l'epidèmia. I per a això necessitem tota la societat, ens necessitem totes i tots.

Això, aquests són els nostres objectius principals, on l'atenció primària té per davant un repte organitzatiu gegantí, i nosaltres cal que l'acompanyen amb recursos necessaris. I tot això, com he dit, amb la corresponsabilització de tota la ciutadania. Per això farem molts esforços en intentar explicar en tot moment el moment on estem, perquè tothom compregui que els esforços que es demanen, doncs, tenen un sentit i una solidaritat entre totes i tots. El circuit de seguiment de casos i contactes, clar, robust, que actuï coordinadament amb tots els agents del sistema, i així, també, augmentar un 10, 20 per cent de places disponibles de sociosanitaris a partir de l'1 de setembre.

No se'ns escapa que tenim brots, que continuarem tenint brots, i que això està passant a tots els països; que és molt probable una segona onada, que és molt probable també que una segona onada ens pugui coincidir amb una epidèmia que tenim anualment i que causa també estralls, que és l'epidèmia de la grip. I, per tant, seguir insistint molt en els missatges que aquesta higiene de mans, aquesta distància, aquestes mascaretes, també ens ajuden en l'epidèmia de grip, i, sobretot, ens ajuden a controlar aquesta epidèmia. No es farà tot, no es pot fer tot només sols des del sistema de salut ni des del sistema social; necessitem la col·laboració de tota la ciutadania. I, tal com han demostrat fins ara, n'estic convençuda, tinc plena confiança de que hi continua sent i hi serà.

Per això, a mitjà i llarg termini continuarem reforçant la salut pública al nostre país. Són aquelles polítiques que sempre queden penjades quan les coses van mal dades. Quan les receptes de les sortides de les crisis ens imposen austeritat, sempre queden penjades aquestes polítiques, que es veu que són les realment rellevants per sortir i per tirar endavant i per reduir desigualtats, i per enfrontar un país on el sistema de salut sigui imprescindible i la salut, el dret a la salut, sigui garantit per a tothom.

Impulsem i promovem la capacitat productiva que ens ajudi, també, en el sistema de salut, en el marc, no?, de plans d'abastiment de material, tecnologia sanitària, que farem a través de la Coreco. També reformulem la formació de professions sanitàries; ens estem encarant a un sistema de salut de futur que necessita professionals, també, diferents –diferents–, i per això hem treballat conjuntament amb el sistema universitari per fer-ho possible.

Incorporem a l'agenda de les polítiques de salut les qüestions de salut global –aquesta també és una aposta claríssima–, i sobretot apostem per la salut comunitària, la salut comunitària que redueixi desigualtats i que tingui molt clar que l'envel·liment de la població que tenim en un país com el nostre n'hem de tenir cura; si volem ser una societat justa, hem de tenir cura de la nostra gent gran. Per això, enfortir l'atenció social, reforçar aquesta atenció social, promoure l'autonomia de les persones i evitar, a la vegada, la sanitarització de respostes a les necessitats socials. Crec que això és important emmarcar-ho bé: quan parlem d'integració social i sanitària, vol dir que la resposta a necessitats socials no és la sanitarització, és treballar conjuntament, és integrar i és enfortir molt les polítiques socials.

Però deixeu-me acabar –i sé que porto molta estona –, deixeu-me acabar amb un aspecte molt important –el president ho ha dit, el conseller Buch ho ha dit i jo en vull parlar–: sento orgull, orgull del sistema de salut del nostre país, un sistema que genera un volum d'activitat de 31.000 milions d'euros. Moltes vegades ens fixem en què representa per al pressupost de la Generalitat, en una part, no?, que en diem de «despesa». I jo dic sempre: «Parlem d'inversió, això és invertir en salut.» Però és que el sector pròpiament dit genera un volum de 31.000 milions d'euros, 223.000 persones treballen directament en el sector salut, i moltes d'elles amb feines molt qualificades. Som capdavaners en despesa interna de recerca i desenvolupament en biotecnologia –gairebé un 30 per cent de tota la inversió de l'Estat espanyol–, malgrat que sapiguem que és insuficient. Volem ser locomotora, volem els recursos per ser aquesta locomotora com a sector salut del nostre país. Tenim un país petit però que

és molt potent, un país petit que sempre ha estat obert al món. El sector salut sempre ha sigut capdavanter en això, sempre ha estat obert el primer, sempre ha tingut grans connexions amb la resta del món, amb l'altra punta del món. Per tant, fer del sector salut i social un sector estratègic de cohesió social és clau, també, per a un nou model de progrés, un nou model d'economia productiva: genera valor afegit, crea llocs de treball, també molt qualificats, i té una forta capacitat d'arrossegament de sectors industrials i de serveis.

El sector salut no només és aquell que ens ha de curar, que ens ha de guarir, sinó que és aquell que genera progrés per si mateix. Per això vull fer una defensa acèrrima que crec que compartirà també gran part de la societat. Podem ser tractor d'un model econòmic i social basat en els valors que dèiem, basat en aquest canvi de valors que ens ha ensenyat la crisi, i per superar aquesta crisi, econòmica, social i sanitària, evidentment, hem d'apostar per invertir en polítiques socials i enfortir l'estat del benestar. Per això vam proposar una gran aliança de tot el sector, que de ben segur que ens acompanyareu tots i ens sabrem acompanyar per acabar amb l'infrafinançament, perquè pot ser un gran impuls del nostre país i de tota l'economia també del nostre país, i de tots els serveis del nostre país que han quedat molt tocats –que han quedat molt tocats– aquesta gran aliança per acabar amb l'infrafinançament, tenir els recursos per poder-los posar en pressupost i per poder-los posar en iniciatives que tingui el propi país. Però tot això no ho farem sols, ho farem, de ben segur, amb tota la societat i confio que també ho farem amb tot el Parlament de Catalunya.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, consellera.

Debat sobre la reconstrucció de Catalunya davant de l'impacte de la pandèmia de la Covid-19

255-00013/12

Tot seguit, acabades les primeres intervencions del Govern, d'acord amb l'article 156.5 del Reglament i atès que el segon debat és la iniciativa parlamentària, intervinrà el grup parlamentari proponent. Té la paraula, doncs, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, president. Bien. Estamos ante una crisis histórica y la historia será la que nos juzgue. Los catalanes esperan de nosotros que salgamos de este Pleno con un rumbo claro y bien definido para reconstruir la vida y el futuro de millones de catalanes. Estar a la altura no es una opción, es una obligación moral. Debemos honrar con nuestro recuerdo a las decenas de miles de personas fallecidas durante esta pandemia, y todos lo hacemos, pero también debemos honrarlas con nuestro trabajo diario y con nuestra voluntad de acuerdo. Pensamos en ellas y en el interés general a la hora de tomar decisiones. Es nuestra obligación consolar a los familiares y a los allegados de las víctimas, por supuesto, pero también evitarles el dolor de ver a los políticos enzarzados en el «y tú, más», emboscados en el *procés* y en el sectarismo. En la nueva normalidad ya no cabe la vieja política. Estamos viviendo probablemente la peor crisis sanitaria y crisis en general del último siglo en Cataluña, y ya veremos la magnitud que alcanza la crisis económica y social que ya se levanta ante nosotros. Como decía, esta pandemia se ha cobrado la vida de miles de personas, decenas de miles de personas, y detrás de cada punto de la curva, de cada unidad estadística, hay una víctima, hay un terrible drama humano. Familias destruidas que tardaran mucho tiempo en superar una pérdida, en asimilar la velocidad con la que este virus ha sesgado la vida de sus seres queridos sin que ni siquiera les

hayan podido acompañar en sus últimos momentos, cogerles la mano o despedirles en un funeral como se merecían.

Desafortunadamente, poco de lo que hagamos hoy aquí podrá reparar el dolor de las pérdidas humanas, pero sí tenemos la posibilidad de arrojar luz sobre el camino a seguir para que Cataluña pueda hacer frente a esta grave crisis en la mejor de las condiciones, aliviando el sufrimiento económico y social que también nos deja este virus. Debemos ser ejemplares y trabajar para poner la política catalana a la altura de nuestros ciudadanos.

No puedo continuar mi intervención sin lo que creo que los catalanes están esperando hoy de nosotros: un agradecimiento y un reconocimiento a todos y cada uno de los que a su manera han trabajado para parar la propagación del virus. En los últimos meses hemos visto el peor rostro de esta crisis, pero también el mejor, y ese ha sido, como siempre, el de la inmensa mayoría de ciudadanos responsables, solidarios y unidos como nunca para derrotar al enemigo común. Nuestros sanitarios nos han brindado el mejor espejo en el que mirarnos, se han dejado literalmente la vida y han puesto en peligro a sus familias para salvar la vida del resto. Médicos, enfermeras, auxiliares, psicólogos, celadores, personal de limpieza, conductores de ambulancia, fisioterapeutas, farmacéuticos... Nunca os agradeceremos lo suficiente lo que estáis haciendo por nosotros. No se me ocurre mejor inspiración ni mayor reto que intentar poner la política catalana a la altura de nuestra sanidad.

Tampoco Quiero olvidarme de las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad del Estado, de las Fuerzas Armadas, en particular de la UME, que tantas vidas ha salvado, del personal también de supermercados, de los agricultores, de los ganaderos, pescadores, de los transportistas, y de, en definitiva, a todos los trabajadores esenciales, porque por algo son esenciales, son imprescindibles y son la esencia buena de esta sociedad. Como los autónomos, que han seguido al pie del cañón, como los pequeños empresarios que han hecho sacrificios para no tener que despedir a sus empleados, como las familias que han tenido que teletrabajar al mismo tiempo que daban clases a sus hijos y les entretenían durante esta pandemia para que no pensaran en salir a la calle.

Pienso también en nuestros mayores, con los que se está cebando el Covid-19. Hemos perdido a muchos mayores, pero no podemos permitirnos perder a ninguno más, no podemos permitirnos los errores que se han cometido durante estos meses y no dejaremos que este virus cobarde pueda con ellos. Han pasado una guerra, una postguerra, fueron capaces de abrazarse tras cuarenta años de dictadura para que sus hijos y sus nietos viviéramos hoy en libertad, sostuvieron a sus familias con pensiones muchas veces exiguas durante la crisis del 2008, y seguramente nadie de los aquí presentes habrá escuchado ni una sola queja de boca de nuestros mayores, su capacidad de aceptación, su humilde resistencia, su abnegada colaboración, debe inspirar nuestra acción política. Nuestros mayores son el tesoro callado de Catalunya y tenemos que unirnos por ellos, por el ejemplo que nos dan y por el respeto a todo lo que nos han dado. Por ellos, por nuestros héroes, y por las personas que han fallecido merece la pena seguir luchando sin desfallecer.

Por eso creemos que la mejor forma de honrarles es trabajando para aportar soluciones y no embarrar el terreno de juego. Hay que tomar decisiones para salvar vidas y empleos en estos momentos de profunda crisis. Por eso, desde Ciudadanos hemos impulsado este Pleno, porque es fundamental que todos los partidos presentemos a Catalunya nuestras propuestas para afrontar la crisis. Es fundamental que demos esperanza, certidumbre y confianza en el futuro de los catalanes. Y es urgente, y de hecho lo viene siendo ya desde hace muchísimas semanas. Yo misma propuse a este Govern, en una sesión de control, constituir el foro autonómico para la reconstrucción de Cataluña; unos pactos de la reconstrucción que Ciudadanos ha conseguido poner en marcha en el Congreso y también en muchos parlamentos autonómicos, y que sin embargo aquí no fue posible, señor Torra. Pero nosotros, Ciudadanos, como partido nacido en Cataluña, como primer partido en Cataluña, no

nos resignamos a que Cataluña vuelva a ser la excepción para mal de toda España, y por eso hemos impulsado este Pleno monográfico ante su negativa a estos pactos de la reconstrucción. Porque si este Govern no pone en marcha la reconstrucción de nuestra tierra, aquí está el primer partido de Catalunya para hacerlo.

Y mire, hoy debería ser un día importante, yo la verdad es que venía preparada para que fuera el día D de la reconstrucción, pero me he encontrado más de lo mismo. Señor Torra, parece que la nueva normalidad no..., no sé, la nueva normalidad, usted ha entrado en ella, pero ella no ha entrado en usted; seguimos con más de lo mismo, señor Torra.

Y yo no es que tuviera muchísimas esperanzas de que usted cambiará ese disco rayado del *procés* y que se pusiera a trabajar para afrontar la crisis económica que se nos viene encima. Pero sí que, mientras pensaba en lo que yo quería explicar aquí, me preguntaba: «Si no lo hacemos ahora, entonces cuándo; qué más tiene que pasar en Cataluña para que ustedes dejen de intentar enfrentarnos a amigos, a familiares, y que este Govern se ponga a trabajar para todos los catalanes; qué más tiene que pasar, si ni siquiera en un momento como este ustedes han sido capaces de dejar la matraca del *procés* a un lado.»

Así que nueva normalidad, pero viejos vicios, viejos enfrentamientos y las mismas excusas de mal pagador de siempre. Más de lo mismo. Pero no por esperado deja de ser frustrante, señor Torra. Así que yo le pido: si usted no puede cambiar de opinión, al menos cambie de tema.

Miren, Ciudadanos lleva cuatro meses avisando al Gobierno de España de que la solución a la pandemia no puede ser una dosis doble de propaganda. Y eso, pues, también sirve para ustedes. Si pretenden que la fórmula para la reconstrucción económica de Cataluña sea más *procés* y más victimismo, ya saben que eso no les va a funcionar. No sigan jugando con sus votantes, prometiéndoles cosas que ustedes mismos saben que no van a poder cumplir. No sigan echándole la culpa al estado de derecho, a las leyes, a los tribunales, al apuntador... Ustedes le echan la culpa a todo el mundo, pero no asumen su propia responsabilidad.

¿No se dan cuenta de la frustración que provoca en su propio electorado cada vez que les prometen cosas imposibles? ¿Ustedes no se dan cuenta de que en esta huida hacia adelante el separatismo está dejando tierra quemada en la economía, con la fuga de empresas en Cataluña? Incluso también, en cuanto a la salud pública, cuando usted se negó durante estos meses tan duros a aceptar hospitales de campaña para salvar vidas, simplemente porque los montaba la Unidad Militar de Emergencias.

Señor Torra, es que usted se ha pasado meses –y hoy lo ha vuelto a hacer aquí– quejándose del mando único, de las competencias del Gobierno, intentando hacer pasar la solidaridad de todos los españoles por una imposición política que solo está en su cabeza, y hablando mal y despreciando a quienes venían, como esos profesionales de la UME, aquí a salvar vidas de los catalanes. A eso venían, señor Torra, a nada más.

Pero ustedes en su cabeza, pues, tienen otras cosas. Yo sinceramente, no lo entiendo, como no entendí aquella historia que se montó usted, señor Buch, con las mascarillas. Es que no lo puedo entender. ¿Por qué no aceptan la ayuda? ¿Por qué no quisieron esos hospitales de campaña?

Usted lleva muchos meses quejándose de esas competencias que no tenía, pero ahora ya las tiene. Así que demuestre lo que iba a hacer también cuando las tuviera, y deje de hacer aspavientos y póngase a dar brazadas, señor Torra, porque, si usted se hunde, detrás se hunden también todos los catalanes.

Mire, no sé si recuerda usted lo que decía su portavoz, la señora Budó: que, en una Cataluña independiente, pues, habría habido menos muertes. ¿A usted le parece normal esto, señor Torra, cuando la Generalitat ha sido incapaz incluso de ni siquiera computar bien el número correcto de víctimas, que ustedes han hecho tambalear la estadística oficial de fallecidos en toda España?

Pero, bueno, claro, sí que es cierto que, si escuchamos otras voces del independentismo, como por ejemplo al presidente de la Cambra de Comerç de Barcelona, la señora Budó es una moderada. Al lado del señor Canadell, la señora Budó es una moderada. ¿Usted sabe lo que decía el señor Canadell al calor de la pandemia? Que España es muerte y paro mientras que Cataluña es vida y futuro. ¿A usted le parece normal que aquellos ciudadanos que nos sentimos catalanes y también nos sentimos españoles, y nos sentimos europeos, tengamos que seguir escuchando estas cosas y encima en mitad del dolor y el sufrimiento que, por supuesto, a nosotros también nos ha provocado este virus? ¿Le parece normal, señor Torra? ¿Lo comparte usted esto?

Y no contento con las perlas de su portavoz, usted se ha presentado además en la Conferencia de Presidentes, y, ante aquellos gobiernos autonómicos que lo estaban haciendo mejor que el suyo durante la pandemia, ¿usted qué hizo?, ¿pidió más protección sanitaria, más ayudas económicas para Cataluña? No; usted se dedicó a pedir la autodeterminación. Usted se ha pasado todo el estado de alarma protestando y pataleando porque quería más competencias, cuando día tras día nos tiraban las orejas porque su Govern no sabía gestionar las que ya tenía.

Y, mire, su estrategia de I+D+i durante esta pandemia ha sido irresponsabilidad, deslealtad e incapacidad. Y no creo que sea como para ir andando presumiendo, como ha hecho hoy aquí desde esta tribuna.

Ahora usted, como le digo, vuelve a tener todas las competencias, y espero que esté a la altura de sus fantasías y que acierte, por el bien de todos los catalanes, porque, miren, esto no va ni de separatistas ni de constitucionalistas, esto va de unir fuerzas para salvar vidas y salvar empleos. Y sí, nosotros le hemos cedido nuestras propuestas, nuestras ideas, las ideas que tenía Ciudadanos. Y también me preguntaba estos días qué hubiera pasado si en lugar de que en el Govern de la Generalitat estuvieran ustedes, qué hubiera pasado si hubiéramos gobernado Ciudadanos. ¿Qué hubieran hecho ustedes, señor Torra? Y quiero que me lo conteste. ¿Dónde estaría usted y qué estaría proponiendo ahora mismo si Ciudadanos gobernara Cataluña?

Y le pido que me responda porque toda España ha visto ya lo que han hecho sus socios de Esquerra Republicana con el Gobierno de España, en mitad de la pandemia: pedir la mesa, la mesa y la mesa de la vergüenza; chantajear a un gobierno débil para avanzar en su camino hacia la autodeterminación. Y dice el señor Rufián que las banderas no se comen, pero la verdad es que la realidad es que Esquerra vive muy bien, vive muy bien de ese *procés* y de esas banderas, viven y comen bastante bien. Pero pregúntenle a los autónomos y a los trabajadores inmersos en un ERTE si van a comer de esa mesa de la vergüenza, de esa mesa del chantaje. Si por Esquerra, Junts y la CUP hubiera sido, el estado de alarma habría decaído hace ya dos meses, y con él también los ERTes y las prestaciones de autónomos. Por cierto, que Junts per Catalunya, Esquerra Republicana y la CUP han votado «no» al estado de alarma junto al Partido Popular y a Vox, y en contra del criterio de los científicos. Y creo que a estas alturas no hace falta que le diga que el confinamiento ha salvado cientos de miles de vidas en España, y que algunos partidos han sido tremendamente irresponsables al jugar al politiqueo con el estado de alarma.

La realidad, les guste o no, es que los trabajadores que están cobrando un ERTE, que reciben una prestación extraordinaria de autónomos y que van a tener una ayuda del Plan de turismo, se están beneficiando de las medidas que Ciudadanos ha arrancado al Gobierno de España en un momento difícilísimo para nuestro país. Y a eso se le llama «hacer política útil».

Desde Ciudadanos, llevamos meses insistiendo en la necesidad de apoyar a los autónomos y a las pymes de Cataluña. No en vano, somos el partido de los autónomos. Hace meses nos costó mucho trabajo que el Gobierno de España aprobase la prestación extraordinaria de autónomos. Peleamos solos, ante aquel abandono, y hoy es una realidad. Conseguimos que el Gobierno recapacitara y lo aprobara. Lo desvinculamos, además, del estado de alarma, y hemos presionado para que se extien-

da, de momento, hasta el 30 de septiembre; una medida que además usted ha celebrado, cuando ha salido aquí a hacer su discurso.

Pero, claro, señor Torra, si es una buena medida, como usted ha dicho aquí, ¿cómo explica que Junts per Catalunya votara en contra del acuerdo conseguido por Ciudadanos en el Congreso para desvincular del estado de alarma estos ERTes?, ¿cómo lo explica? Pues, mire, afortunadamente nosotros sí que estuvimos allí, para dar estabilidad, para ser útiles y para salvar vidas.

Miren, debemos recrear reactivar la economía también desde otros ámbitos, a través del turismo, por ejemplo, un motor económico para Cataluña que sostiene a millones de familias. Por ejemplo, además de estos compromisos que ya le he explicado que hemos arrancado al Gobierno de España desde el Congreso, también conseguimos 4.200 millones de euros para el turismo español. Ni más ni menos. Y aquí, nosotros, por ejemplo, hemos propuesto la exención de la tasa turística para el año 2020 y también para el 2021, porque necesitamos aliviar tanto a esos establecimientos turísticos como a aquellos turistas, los consumidores que quieran venir aquí, a Cataluña. Y, por cierto, hablando de turismo, ya que tengo aquí a la señora Budó, si me permite, yo le voy a dar un consejo: no se dedique a insultar a los españoles en la misma rueda de prensa en la que usted está animando a los turistas de España a venir aquí a Cataluña. ¿No ve que eso no es una buena estrategia, señora Budó? ¿Es que no lo ven? Sinceramente...

Miren, en el ámbito industrial, tampoco estamos mejor. Y, por supuesto, en este punto, tenemos que hablar del cierre de Nissan. En este caso, por si tuviéramos poco con el *procés* y con el Covid, también nos hemos topado con el populismo. Sobre Nissan hemos escuchado ya de todo, ¿eh?, desde pedir la nacionalización de la empresa, como hizo Esquerra Republicana, hasta llamar a un boicot contra la propia Nissan, además de Renault y Mitsubishi. O sea... Dos empresas que de momento no han anunciado que vayan a cerrar ninguna planta. Y deseo que nunca tengan que hacerlo. Pero, claro, si eso llegara a suceder, si ese cierre se produjera, ¿asumirían los populistas de Podemos, los señores de los comunes, la señora Colau, alguna responsabilidad por señalar a estas empresas? Porque a este paso ya la cuestión no es cuántas empresas se van a ir de Cataluña, sino quién va a querer venir a invertir aquí en Cataluña. ¡Si ustedes están amenazando incluso a las empresas con esos boicots!

Yo les pido que no esperemos a que llegue la gota que colme el vaso. Miren, Oxfam Intermón en su informe «Una reconstrucción justa y necesaria es posible» advierte que Cataluña es una de las comunidades autónomas que registran un mayor incremento porcentual de la pobreza. Según esta ONG, la pandemia va a dejar 93.000 personas más en la pobreza, solo en Cataluña, que es un 9 por ciento más de las que había antes de la llegada del coronavirus.

Señores del Govern, con este drama humano encima de la mesa, ¿ustedes piensan dejar de una vez por todas la independencia a un lado?, ¿van a tender la mano a la oposición?, ¿van a pedir que entre todos cambiemos las cosas o ustedes van a seguir viniendo aquí a hablar de su libro como han venido haciendo hasta entonces? Porque hasta ahora se les ha oído más a ustedes por sus críticas al Gobierno de España que no por medidas eficaces que salgan de sus propias *conselleries*. Yo no sé si la gente sabe exactamente qué es lo que ha pasado aquí, porque usted hoy nos ha hecho un relato un poco..., no sé, un poco modificado de la realidad, señor Torra.

¿Ustedes saben que el señor Torra, después de que se negase a aceptar estos hospitales de campaña para salvar vidas de los catalanes, simplemente porque los montaba la UME o bien la Guardia Civil, ordenó la compra de veintisiete hospitales de campaña hinchables que costaron entre veinte mil y treinta mil euros cada uno?, que, a día de hoy, además, los expertos, los especialistas que están dentro de los organismos oficiales, ni siquiera saben para qué sirven. ¿Por qué se gasta usted ese dineral cuando esa ayuda la tenía usted al alcance de su mano y la rechazó, se permitió el lujo de rechazarla? ¿Ustedes saben que, entre duplicidades, sueldos de altos

cargos, comités de expertos, chiringuitos varios, como esas mal llamadas embajadas, se nos van 900 millones de euros que ayudarían a paliar la crisis? Porque usted ha hablado aquí hoy de España, de lo que nos quita, no sé qué... ¿Y ustedes? ¿Por qué no recortamos? ¿Por qué no ahorramos esos 900 millones de euros y los empleamos en lo que es realmente importante? ¿Ustedes saben que en mitad de esta terrible pandemia los separatistas han aprovechado para subir el sueldo a los expresidentes, eh, como si alguno de ellos cobrara poco, que además algunos ya se han asegurado también su buena puerta giratoria?

Sigamos. Mire, el señor Puigdemont, el ilustre fugado, compartió un tuit de la señora Ponsatí sobre las muertes en Madrid que yo no me atrevo ni a reproducir, porque fue una mofa cruel, de inconcebible mal gusto, cuando más estábamos sufriendo, señor Torra. Sé que no le interesa. Yo entiendo que estas cosas... Espero que le den vergüenza, porque es lo que debería darle, vergüenza, ese tuit de la señora Ponsatí mofándose de lo que estaba pasando en Madrid, cuando peor lo estaban pasando, con familias sufriendo por perder a sus seres queridos. Espero que como mínimo le dé vergüenza.

Miren, no hablemos tampoco que hace escasos días, usted mismo, señor Torra, y además aquí, lo hizo en sede parlamentaria, pues, volvió a desempolvar su ocurrencia del pasado otoño de celebrar otro referéndum, me imagino que ilegal, por supuesto, en Cataluña, que ya debe ser el referéndum del referéndum. Que ustedes parece que incluso le han perdido el respeto hasta a su propio relato. No sé qué tendrá el *procés* que cada vez que se ven a arrinconados suben, doblan la apuesta, pero siempre perdemos los catalanes. Cuando ustedes doblan la apuesta, siempre pierden los catalanes. ¿No tuvimos ya bastante división en la sociedad catalana con ese último referéndum ilegal, señor Torra? ¿No pueden aparcarse, insisto, sus planes de ruptura por una vez –por una vez–, y ponernos a trabajar juntos?

Miren, si en estos momentos es importante mantener la cabeza fría, más será también importante mantener la conciencia tranquila. Y creo que deben pensar en cómo la historia recordará su gestión de esta crisis. Y aquí, las cosas, reconozcámoslo, no se han hecho bien. Y le decía antes: el relato que usted ha hecho aquí hoy dista mucho de lo que realmente ha pasado. Quiero recordar una reunión de urgencia en el Palau de la Generalitat, a la que usted nos convocó, donde aseguraron entonces –creo que fue el 10 de marzo– que la trazabilidad de los casos estaba asegurada, cuando todos ya estábamos viendo con muchísima preocupación lo que estaba pasando en Italia o lo que estaba pasando ya en Madrid, aquí al lado. Y dice usted: «Yo el día 13 salí a pedir el confinamiento total.» Sí, usted el día 13 salió a pedir el confinamiento, pero es que justamente el día antes su *consellera* de Salud dijo que los niños podían ir tranquilamente a jugar a los parques. Ustedes no han hecho las cosas bien, señor Torra, y no puedan venir aquí a sacar pecho de esa gestión. Y el problema es que intentan seguir por ese mismo camino.

Y miren, no era fácil, y yo se lo reconozco, que no era una situación fácil, porque nadie estaba preparado para una situación así y además las circunstancias han superado a gobiernos de todo el mundo, pero lo que sí que le pido es que no rehaga la historia y no cuente aquí una cosa que no pasó, porque todos tenemos memoria.

Más ejemplos de la mala gestión que ustedes han hecho, como por ejemplo el escándalo de Ferrovial. Nosotros hemos visto cómo ustedes hacían un contrato opaco de un servicio que es esencial además para hacer frente a esta crisis, como es el rastreo de contactos de positivos por Covid-19. Cuando se armó el escándalo, entonces decidieron echarlo para atrás. Pero, ¿quién tiene que pagar esas consecuencias?, ¿quién va a tener que indemnizar a esta empresa privada? Otra vez los catalanes. ¿A usted le parecía bien? ¿Le parecía bien gastarse 18 millones de euros en una empresa privada en lugar de confiar en nuestra atención primaria? Señor Torra, ¿le parecía bien, a usted, esto? ¿Cómo se atreven a despilfarrar el dinero que tantísimo esfuerzo les cuesta a los catalanes? Ese dinero, señores del Govern, es sagrado.

Pero es que..., más ejemplos, más ejemplos de cosas que ustedes han hecho mal. Usted nos decía hoy aquí: «Si hubiéramos tenido nosotros las competencias, hubiéramos hecho esto, hubiéramos hecho, hubiéramos hecho...» Pero ¿sabe qué pasa? Que es que hemos visto lo que han hecho; por ejemplo, el 061. El 061: mientras la gente estaba llamando a ese teléfono y esperaba con angustia que le atendieran, ustedes les estaban cobrando esas llamadas. ¿Eso es lo que quieren hacer ustedes con las competencias?, ¿para eso reclaman las competencias? Tuvimos que ser nosotros los que destapáramos esta vergüenza del 061. Y entonces dijeron: «No, será gratuito», cuando ya llevábamos semanas de pandemia. Es que es vergonzoso.

También podemos hablar, por ejemplo, de los presupuestos del señor Aragonès, que, en vez de pensar en los intereses generales de Cataluña, usted prefiere pensar en los intereses electorales de Esquerra Republicana, y entonces, pues, con las recetas populistas de los comunes, sacó adelante estos presupuestos, unas cuentas de aquellos que piden nacionalizar Nissan y de los que piden un boicot a la compañía para amedrentarla. Vamos, cualquiera le compraría un coche usado a semejantes socios, sinceramente.

Mire, nosotros, desde Ciudadanos, les dijimos por activa y por pasiva que esos presupuestos no eran útiles para afrontar esta crisis del Covid-19, no eran útiles. Pero ustedes querían aprobar unos presupuestos, los que fueran, y a cualquier precio. Pues, bueno, a día de hoy, ya conocemos ese precio: meses perdidos para hacer frente a la pandemia desde las *conselleries* del Govern con políticas económicas y sociales que tuvieran en cuenta la realidad de la emergencia social. Y es que el separatismo es experto en malgastar el dinero de los catalanes, pero la forma en que malgastan el tiempo y las legislaturas es que es de juzgado de guardia.

Miren, si la pandemia ha cambiado el estilo de vida de prácticamente medio mundo, ¿cómo no iba a cambiar también las cuentas de Esquerra Republicana y de los comunes? Es que era de sentido común, señor Aragonès. Y yo recuerdo haber hablado con usted y haberle advertido, y usted erre que erre con sacar adelante esas cuentas. Pero seamos serios, por favor. Estamos llegando tarde a la reconstrucción y no podemos perder el tiempo de esta manera. Y hasta ahora ustedes, pues, han ido dando tumbos sin contar con la oposición. Y miren que se lo hemos puesto fácil para llegar a acuerdos. Pero ustedes no han querido. Y esta es la diferencia entre quienes creemos en la unión de las personas, creemos en la suma, creemos en que esa suma de fuerzas es lo positivo, y aquellos que viven de separar, de dividir y enfrentar. Así que seamos responsables, por favor.

Tenemos que superar de una vez por todas esa tendencia patológica de las viejas ideologías y de los aún más viejos nacionalismos a buscar la solución a los problemas en el enfrentamiento entre ciudadanos. Mire, si decimos que el virus no tiene ideología, y creo que es una de las frases que hemos escuchado aquí hoy, en estos discursos del Govern, si el virus no tiene ideología, ¿por qué tienen que tener ideología las soluciones? Es que no tiene ningún sentido. O sea, todavía no sabemos si el calor mata el virus, pero de lo que sí estoy segura es que el independentismo no mata el virus. De eso estamos seguros. Por tanto, seamos serios, seamos responsables, dejemos a un lado las discrepancias, dejemos a un lado ya la matraca, que no paran de repetirla, por favor; es que no es el momento –no es el momento.

Usted solo, señor Torra, no va a poder hacer frente a esta crisis, ni usted solo ni con su referéndum ni con esas propuestas que no van a ningún sitio. Y usted no quiere contar con nadie –no quiere contar con nadie–, y lo ha demostrado aquí; no hemos podido llevar a cabo esos pactos de la reconstrucción.

Pero nosotros no vamos a dejar a los catalanes a los pies del *procés* y de la crisis, porque el futuro de los catalanes lamentablemente está ligado a sus decisiones, señor Torra, y nosotros no podemos, en Ciudadanos, desentendernos del futuro de los catalanes, por mucho que ustedes quieran ir solos, por mucho que ustedes no tengan

en cuenta la oposición o que piensen que esto se va a solucionar con una dosis doble de procesismo.

Así que, llegados a este punto, los partidos de la oposición tenemos dos opciones: o bien mirar al pasado y enzarzarnos en peleas estériles, o bien mirar al futuro y poner soluciones encima de la mesa. Los catalanes siempre van a encontrar a Ciudadanos en esta segunda opción, en la opción de las soluciones, del futuro, acompañando cada crítica de una propuesta, en el lado correcto de la historia, como ya hemos demostrado durante estos meses. Estamos muy orgullosos de anteponer siempre –como además dice nuestra presidenta, Inés Arrimadas, también en el Congreso– los intereses del país a los de nuestro partido, de entender que Ciudadanos no es un fin en sí mismo, sino un pilar firme y una herramienta útil para construir una España mejor.

Puede que ustedes tengan un ego muy grande, y hoy ha quedado aquí claro, pero esto no va ni de ustedes ni de tenderle la mano al Govern de la Generalitat; esto va de tenderle la mano a los catalanes. Y es por eso que tenemos que estar unidos. Y solo así vamos a poder contribuir de manera efectiva a salvar vidas y salvar empleos.

Le hemos presentado a este Govern nuestras propuestas en el ámbito político, sanitario, económico y social para hacer frente a la pandemia, propuestas para salvaguardar la salud pública de los ciudadanos de Cataluña a la vez que reactivamos la economía tras el golpe de la crisis.

Son muchos los sectores estratégicos para Cataluña con los que nos hemos reunido durante todos estos meses: Foment del Treball, Pimec, rectores de universidades catalanas, Save the Children, Unicef, organizaciones de autónomos, el sector farmacéutico, turístico, cultural, agrícola, deportivo, de la dependencia... No voy a seguir porque es una lista enorme. Son más de ciento cuarenta entidades con las que nos hemos reunido, porque desde Ciudadanos tenemos muy claro que no se puede gobernar sin escuchar a las personas, sin tener en cuenta sus demandas. En definitiva, sin tener en cuenta a la Cataluña real.

Y por eso también nos hemos reunido con ustedes, para hablarles sobre esa Cataluña real a la que ustedes se niegan a mirar de frente, porque Ciudadanos se arremanga y aparca las diferencias ideológicas cuando se trata de salvar vidas y empleos y velar por los intereses de toda Cataluña. Salvar vidas y empleos es nuestra prioridad. Y por eso nos arremangamos. Y no tenemos ningún problema en decirlo. Y nos hemos ofrecido en muchísimas ocasiones, y lo hacemos para aquellos que piensan como nosotros y para los que no, para los independentistas y para los que se sienten catalanes y españoles como nosotros, porque no se puede gobernar o hacer política solamente para los tuyos, como hacen ustedes, por ejemplo, cuando van a esa Conferencia de Presidentes, donde solamente van a hablar de su libro, sin importarles nada más.

Miren, la prioridad de Ciudadanos es trabajar para la reconstrucción, y por eso ofrecimos baterías de medidas y propusimos, como ya le he dicho, ese foro autonómico para la reconstrucción de Cataluña. También pusimos en marcha la Comisión de la Reconstrucción, pero ustedes seguían con el piloto electoral automático, mirándose de reojo entre ustedes.

Yo lo que les pido es que aprovechen este Pleno para impulsar medidas realistas en el ámbito sanitario, en el ámbito económico y en el ámbito social. Y eso es lo que nos hace falta ahora, soluciones con consenso para salir adelante, haciendo partícipes a todos los partidos que aquí representamos a los catalanes y dando voz a los que más han sufrido en esta pandemia.

Estamos en un momento muy delicado de la desescalada; estamos pendientes ya de esos rebrotes que estamos teniendo, rebrotes controlados, eso sí, pero tenemos que tener muchísimo cuidado, y por eso una de las propuestas que nosotros vamos a plantear en este Pleno, entre muchas otras que iremos explicando a lo largo de las intervenciones, es impulsar un plan de contingencia frente a posibles rebrotes para que

el conjunto de los catalanes pueda estar preparado en caso de que se lleve a cabo, pues, una segunda oleada de esta pandemia que ha acabado con tantísimas vidas, desgraciadamente.

Este plan de contingencia incluye una amplia batería de medidas en cuestiones tan fundamentales como por ejemplo la atención sanitaria y social, mediante la producción de tests rápidos para aumentar la prevención; el aumento también del material hospitalario, se ha hablado aquí en esta tribuna ya; la protección de las personas mayores, las familias y los colectivos más vulnerables; la conciliación; la protección también de las víctimas de violencia machista, que han sufrido muchísimo durante estas semanas y creo que ningún catalán puede quedarse en la estacada en estos tiempos tan difíciles. Así que, por eso, queremos poner en marcha este plan de contingencia y esperamos el apoyo de todos los grupos para que se pueda impulsar.

Como les decía, creo que no es el momento de bajar la guardia ni tampoco el momento de que ustedes tengan las espadas en alto; es momento de pensar en los catalanes, en todos los catalanes, y espero, por favor, que no se les ocurra ni por un solo momento utilizar esta crisis como cortina para tapar sus artimañas. Cuando ustedes quieran dividir a la sociedad catalana alimentando los recelos nacionalistas, difundiendo mentiras sobre el resto de los españoles o saltándose las leyes, que sepan que ahí va a estar Ciudadanos para defender la convivencia, la libertad y la igualdad de los catalanes, porque nosotros defendemos la dignidad de aquellos a quienes durante años han intentado arrebatarles.

Mientras ustedes se pelean por los votos independentistas, la Cataluña real espera soluciones para esta crisis. Y nosotros queremos seguir siendo también durante la reconstrucción los representantes de esa Cataluña, de toda Cataluña, de los que piensen como nosotros y de los que no. Porque el futuro no está escrito y Cataluña no puede resignarse al *procés* como si tuviera una especie de maldición encima. Hay una alternativa constitucionalista e integradora para todos los catalanes, y vamos a dejarnos la piel en ella, que a nadie le quepa duda.

Mire, señor Torra, yo comprendo que a usted no le guste y que le descoloque la posición de Ciudadanos, porque usted, claro, tiene que vender su relato de enfrentamiento y de oposición destructiva. Pero, ¿sabe qué?, que nosotros en Ciudadanos, como ya le he dicho, ponemos el interés de los catalanes por encima de cualquier otra cosa, y ni usted ni nadie va a lograr que Ciudadanos se vaya de donde tiene que estar, que es en el centro político y moderado, y que defiende la igualdad y la libertad frente al separatismo excluyente.

Tenemos y debemos reconstruir Cataluña y, además, también tenemos que cerrar la fractura que ustedes han estado creando durante tantísimo tiempo. Llevamos muchos años denunciándolo y diciéndoles, ya, que, si nos dividen, ganan los intolerantes, pero que juntos somos más fuertes. Y eso es lo que tenemos que hacer con esta crisis: ir juntos, señor Torra. No va a ser una tarea fácil, yo lo sé, pero los catalanes nos necesitan; ellos han cumplido su parte del trato y esperan que estemos a la altura. Reconstruyamos el futuro, recuperemos la esperanza para Cataluña y pongámonos en marcha. Espero que esta vez sí que sepan estar a la altura de las circunstancias por el bien de todos los catalanes.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresidente primer

Gràcies, senyora Roldán. A continuació està prevista la suspensió de la sessió durant quinze minuts, prèvia a la intervenció dels grups parlamentaris.

Per tant, se suspèn durant quinze minuts la sessió.

El vicepresident primer

Bé, després de la pausa, reprenem la sessió.

A continuació prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups i subgrups parlamentaris per fixar el seu posicionament, per un temps màxim de trenta minuts els grups i quinze minuts els subgrups.

En primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, *senyor president*. Mi compañera Lorena Roldán ya ha explicado las razones por las que Ciutadans impulsó este Pleno, y, como ella, en nombre de mi grupo y de mi partido, también quiero empezar dando el pésame a todos los catalanes que han perdido algún ser querido durante esta pandemia, a todos aquellos que han sufrido sin poder comunicarse con sus familiares enfermos, algunos de los cuales han fallecido solos en un hospital, en una residencia, en su casa, sin poder coger la mano de un familiar suyo cuando le llegaba la hora.

Quiero solidarizarme también con los enfermos, que han sufrido cruelmente con una enfermedad que en algunos casos ha tenido un proceso de curación extremadamente dificultoso, con sufrimiento, con incertidumbre y temiendo que esa enfermedad los alejara definitivamente de sus seres queridos.

Quiero dar las gracias también, desde mi responsabilidad institucional, a todos los catalanes que han sido cívicos y responsables y han observado las medidas de confinamiento y, cuando han salido a la calle, las medidas de distancia y de seguridad e higiene. La responsabilidad colectiva de los ciudadanos, sin duda, ha conseguido mitigar los peores efectos de la pandemia.

Y, por último, también, en el capítulo de agradecimientos, no podemos olvidar a los sanitarios, que con verdadera profesionalidad y heroísmo nos han cuidado pese al riesgo que asumían ante una enfermedad desconocida que le ha costado incluso la vida a algunos de ellos, y pese a que no siempre dispusieron de los medios de protección necesarios; a pesar de ello, no dejaron de cumplir con su labor.

Tampoco quiero olvidar al resto de profesionales en los hospitales: al personal de limpieza, los celadores, de servicios... A todos ellos nuestro agradecimiento, igual que para todo el personal de los supermercados, tiendas de alimentación, sector de transporte, sector primario, trabajadores del campo y del mar, trabajadores de infraestructuras y de comunicaciones... El esfuerzo combinado de todos ellos ha salvado la vida a muchos de nosotros, porque, mientras el resto de la sociedad observaba las medidas de confinamiento, ellos conseguían que las necesidades básicas imprescindibles de nuestra sociedad continuaran cubriéndose.

Recientemente, hemos conocido que el Govern de la Generalitat ha decidido hacer un acto de homenaje y de duelo a las víctimas del Covid. Nuestras instituciones deben hacerlo, la sociedad debe despedir adecuadamente a aquellos que no pudieron ser despedidos en un funeral por sus familiares o sus seres queridos o sus amigos. Eso..., yo les pedía ayer públicamente algo que quiero reiterar hoy, mirando a los ojos al señor Torra y a los miembros del Govern que están presentes: por favor, no empañen la dignidad y la solemnidad de un homenaje que ha de ser para todos los catalanes y en que todos los catalanes nos debemos sentir representados, con discursos o con símbolos que no amparen a todos los catalanes, piensen como piensen. Hagan que nos sintamos cómodos en este homenaje institucional que quede absolutamente neutral en discursos y en símbolos.

Dicho esto, era obligado referirse ahora a todos nuestros conciudadanos solidarizándose, dando las gracias y rindiéndoles homenaje, y pasar a hablar de lo que supone otro gran esfuerzo colectivo, que es el de la reconstrucción. Hemos de empezar

una nueva etapa en Cataluña, pese al difícil horizonte sanitario y económico que tenemos entre nosotros. Muchos países del mundo están ahora en el punto álgido de la pandemia; así es en Estados Unidos, en Rusia, en Brasil... La OMS ha advertido de que puede haber un repunte grave de la pandemia en el mes de otoño, similar al de la gripe de 1918, que provocó una gran oleada de muertos.

En España tenemos –lo hemos conocido hoy– ya un 8,8 más por ciento de contagios desde que se decretó el fin del confinamiento. Eso, en cuanto a las perspectivas sanitarias. En cuanto al horizonte económico, sabemos las difíciles previsiones del Fondo Monetario Internacional para la economía española, a la que da un impacto negativo como el peor de los países de Europa, junto con Italia. Nosotros vivimos en el año 2018 una crisis profundísima..., perdón, en el año 2008, 2007-2008, la crisis del ladrillo, junto con la crisis financiera. Y ahí nuestras estructuras temblaron para poder asistir a tantísimos damnificados por aquella crisis, que no era ni tan global, porque se centraba en la especulación del ladrillo de España y en las crisis financieras que nos venían también contagiadas de Estados Unidos, pero no era ni tan global en cuanto a los sectores afectados, ni tampoco en cuanto a los países que afectaba. Y esta vez viviremos una crisis económica con un alcance nunca visto en el aspecto mundial y global.

Por lo tanto, vamos a ver ya y estamos viendo los primeros efectos de esta crisis en nuestra economía. Muchos establecimientos que cerraron en el mes de marzo no los hemos visto abrir ahora, cuando se ha acabado el confinamiento. Muchos no han podido aguantar, muchos pequeños empresarios, muchos autónomos, el comercio, la restauración, los hoteles, los transportes de autocar, la industria, las empresas de servicios han sufrido un golpe durísimo, y los efectos van a durar meses o años. Muchas personas perderán su empleo y verán mermados sus salarios, y los que ya eran más vulnerables serán más vulnerables todavía.

Vamos ya por los 10 millones de contagios y medio millón de muertos en el mundo. Y, señores del Govern, en este contexto dramático, cuando yo les pregunte a ustedes cómo está el acopio de equipos de protección, de respiradores, el apoyo que podemos dar desde la Generalitat a las empresas y familias ante un posible rebrote de Covid en otoño, yo no querría que me contaran si ya les convocan en la Mesa de la vergüenza para hablar opacamente de lo que interesa a una parte de los catalanes, ni si nos vamos a ir a unas elecciones por las conveniencias de la hegemonía en el espacio independentista entre los socios de gobierno, ni que la culpa es de Madrid. Si les pregunto sobre la pandemia, espero que me contesten en los meses venideros que los técnicos de Sanidad, que la *conselleria* d'Afers Socials, que la *conselleria* de Empresa ya tienen preparada una contingencia para el rebrote. Eso es lo que yo querría oír del Gobierno, de mi Gobierno de la Generalitat.

Y, mire, yo no voy a ahondar ahora en las críticas que legítimamente podemos y debemos hacerles en sede parlamentaria y que, de hecho, ya les ha expresado en buena parte, algunas de ellas, nuestra portavoz, Lorena Roldán. Pero sí que les vamos a decir que nosotros encontramos que la gestión económica que ustedes han desplegado, después de la conciencia de que nos venía una crisis económica como la que ha venido, pues, ha sido absolutamente de parálisis. No han hecho ni una sola reasignación de los recursos públicos. Aprobaron las cuentas para este año, cuando ya sabían que habían quedado en papel mojado, y el señor Aragonès no ha sacado ni un decreto para corregir la situación. Han seguido compitiendo entre sí por un electorado independentista. Y yo pienso: ¿cómo van a ir unidos con el resto de partidos, si están compitiendo entre ustedes mismos y haciéndose la zancadilla?

Hemos detectado políticas erráticas en sanidad y en educación, falta de transparencia, de explicaciones, de permeabilidad a muchas propuestas que le hacíamos desde la oposición, mala gestión, errores, improvisación... Han creado inseguridad en todo el mundo. La distribución de equipos de protección y de respiradores, hubo momentos que fue entre nula y desastrosa.

Pero ustedes, de todo lo que..., muchas veces se cometen errores, porque quien gobierna, lógicamente, algún error siempre comete; ustedes, de todos los errores, de todo lo malo, han echado las culpas a Madrid, a que lo que no ha funcionado es Madrid. No han dejado de decir que si hubieran sido independientes habrían tenido menos muertos y han llegado a evitar que el ejército desinfectase residencias o montase hospitales de campaña, como les recordaba mi compañera Lorena Roldán. Y me hace gracia, cuando les hablamos de estas cosas, ustedes sonríen como diciendo: «Ya están los de Ciutadans con los del ejército.» Pues a nosotros no nos hace gracia, porque nos parece que el evitar que entre el ejército es un signo de desprecio a los que sufren, por pura tozudez y fanatismo en el nacionalismo que tienen algunos de ustedes, lamentablemente.

Lo peor es que el futuro en manos de ustedes se presenta más o menos con los mismos problemas. Y a pesar de todo les hemos tendido la mano, nos hemos reunido en pocos días con más de ciento cuarenta entidades y organismos representativos que tenían que decirnos cuáles eran sus problemas durante la pandemia y les hemos procurado trasladar a ustedes sus peticiones, las peticiones de estos organismos y de estas entidades, y nuestras propuestas para mitigar los daños de la crisis sanitaria, social y económica.

El peso del turismo en la economía catalana, que, como sabemos, representa el 12 por ciento del PIB, y que tenemos muy tocada la campaña de este año, es uno de los problemas económicos que vamos a afrontar en Cataluña. En un sector que tira tanto de la economía, hoy nos decían que solamente treinta y siete hoteles de Barcelona están abiertos y que estamos al 10 por ciento solo de la ocupación normal de un inicio de verano.

Tenemos deslocalización de la industria –el caso Nissan–, la quiebra de las empresas se triplica, perdimos ese tiempo al que me refería antes con los presupuestos desfasados del 2020, y ahora, para el 2021, necesitaríamos unas cuentas para Cataluña que sean –lo mismo que le decimos en el Congreso al señor Sánchez– unas cuentas moderadas, pragmáticas, útiles para sacar a los ciudadanos de la crisis.

Nosotros nos vamos a sentar para conseguir unos presupuestos de 2021 que sean buenos para los catalanes. Pero también se lo digo: no confiamos en ustedes. Ustedes tienen que hacer un esfuerzo, y esta vez les vamos a pedir gestos inequívocos para hacer estos presupuestos con consenso. Ustedes tienen que hacer el esfuerzo y cerrar el grifo a muchos chiringuitos que lastran la economía catalana. Ustedes tienen que rebajar sueldazos injustificados a sus amiguetes.

El señor Aragonès, que no está hoy aquí, tiene que meter la tijera al departamento de su compañero de partido, el señor Solé, el de las embajadas, el de la supuesta transparencia y que es absoluta opacidad, incluso requeridos por la Mesa de este Parlament para que digan en qué se están gastado el dinero en esas embajadas, y no nos dan el dato; y eso fue ayer mismo, que por primera vez la Mesa del Parlament se vio en la necesidad de hacer este apercibimiento al Gobierno. Queremos que el señor Aragonès recorte de esas partidas superfluas, puro *procés*, y las dedique a la destinación que merecen los catalanes: a la lucha contra la crisis del Covid. No repartan tanto dinero a Presidencia para alimentar el aparato de propaganda que son TV3 y Catalunya Ràdio. Quiten algo, hagan el gesto. Quiten, recorten de los cientos de millones de la televisión más cara de España. Y, por cierto, a los señores del Partido Socialista, la reconstrucción no se consigue imitando las malas costumbres de los separatistas, porque lo que están haciendo con la Televisión Española en Cataluña es una vergüenza y no tiene nombre.

Y le decía al señor Aragonès que le quite también dinero al señor Puigneró, que es este señor que se cree que Colón era catalán y Santa Teresa de Jesús también, y que apoya esa entidad del Institut Nova Història, que hace esa historia ficción tan graciosa a veces, pero tan penoso que haya *consellers* que la apoyen, y que tiene la ilusión de crear una república digital y que tiene un departamento absolutamente fa-

raónico en las disposiciones de recursos económicos que tiene. Recorten también de esa consejería del señor Puigneró con su república digital.

Hagan gestos –hagan gestos–, propóngannos cosas en estos presupuestos del 2021, que estaremos receptivos. Recorten en *procés*, inviertan en sanidad, en educación, inviertan en la lucha contra el Covid.

Miren, nosotros traeremos a este Pleno muchas propuestas para abordar la crisis: traeremos medidas sanitarias para el impulso del sistema sanitario, garantizando que los centros tengan almacén suficiente en caso de rebrote, apostando por la atención primaria para colaborar en la detección de los casos comunitarios; un plan de emergencia social por la Covid-19; un fondo especial de ayuda para familias afectadas por la crisis. No me voy a extender porque todo ello lo desarrollaremos y lo veremos en las transacciones y en las discusiones que tengamos entre los grupos.

¿Qué va a pasar con los jóvenes de Catalunya? Debemos evaluar las consecuencias a corto y medio plazo que tendrá para los jóvenes catalanes la crisis del Covid-19. Hoy también leíamos noticias de que la crisis del Covid ha afectado más que a nadie a los menores de treinta y cinco años y a las mujeres. No podemos arriesgarnos a que esta crisis también sea de género, no podemos arriesgarnos a otra generación perdida, señores del Govern, como pasó con la crisis del año 2008.

Medidas de educación; a propósito de proteger a la infancia y a los jóvenes, otro ámbito que nos preocupa especialmente es el educativo. Hemos visto al señor Bargalló muy triunfalista en la rueda de anteayer, pero pensamos que no tiene motivos para estarlo. No consiguió poner de acuerdo a todos los agentes, a directores de colegios, a profesores para abrir la escuela antes de final de curso, y ahora pensamos que tiene que trabajar para garantizar que el curso escolar se inicie con garantías y en igualdad de condiciones para todos los alumnos. Vamos a presentar medidas para que la vuelta a la escuela sea segura.

Para nosotros este Pleno debería abrir una nueva etapa en la política catalana y tener altura de miras para vencer a la pandemia. Nosotros, desde la política, no podemos ser impermeables a tanta incertidumbre social, económica y sanitaria, y es nuestro deber trabajar y hacer lo posible para vencer la pandemia y sus efectos. Solo lo vamos a conseguir con generosidad y con altura de miras.

Miren, yo, que soy de los viejos en Ciutadans, me acuerdo siempre de que nuestro primer cartel electoral era el que llevaba a Albert Rivera desnudo y con un eslogan: «Solo nos importan las personas; no nos importa dónde naciste, no nos importa la lengua que hablas, no nos importa qué ropa vistes, nos importas tú.» Decíamos: «Nos importan las personas, no nos importan los territorios.» Y a lo largo de nuestra acción política hemos pedido a los sucesivos gobiernos de la Generalitat que gobernasen para todos los catalanes, para resolver sus problemas. Porque en la cola del paro, se lo hemos dicho mil veces, no se distingue quién es independentista y quién no lo es, y lo que debemos hacer es sacar a las personas de esa cola del paro. Los problemas para acceder a una vivienda afectan a todos nuestros jóvenes, piensen como piensen, las listas de espera nos afectan a todos, la dependencia nos afecta a todos, y la pandemia también nos ha afectado a todos.

Ayer dijimos que este Pleno tiene que marcar esa nueva etapa que les decía hace un momento en la política catalana, una etapa en la que el Gobierno de la Generalitat altere por primera vez sus prioridades. Lo quiere Ciutadans y yo creo que lo quieren los catalanes. No queremos oírles a ustedes más mantras, no queremos que nos dividan, no queremos oír nunca más aquello que dijo el señor Torra: «Yo no vine aquí a gestionar una autonomía.» Pues sí, señor Torra, usted vino aquí a gestionar una autonomía, mal que le pese. Y desde que Artur Mas salió en aquella campaña, huyendo precisamente de la crisis del ladrillo y de los recortes que estaba haciendo desde la Generalitat y desde los casos de corrupción que ahora, precisamente, estaban saliendo, con la última sentencia contra Convergència Democràtica de Catalunya..., salió en aquella campaña con los brazos abiertos y el mar de fondo, que parecía

Moisés conduciendo a los catalanes a la tierra de promisión, sus sucesores, él mismo y sus sucesores, el señor Puigdemont y el señor Torra, pues han ahondado esa crisis. Se pusieron la democracia por montera, y no hemos avanzado nada, no se ha hecho nada productivo desde los gobiernos de la Generalitat, más que perder oportunidades, empobrecer Cataluña, perder el liderazgo en España –nuestra posición, que nos va siendo arrebatada día tras día por la Comunidad de Madrid– y, por fin, dividir a los catalanes. Paren esto ustedes, señores del Gobierno, den una tregua a la ciudadanía de Catalunya, no sigan en su política de trincheras, sean responsables por una vez, la ocasión lo merece y lo exige.

Y, con todos los respetos a los señores de Junts per Catalunya, señor Torra, a la inmensa mayoría de los catalanes no le importa excesivamente la fecha de su juicio, ni a los señores de Esquerra Republicana, a los *comuns* o al PSC. A la mayoría de la gente le preocupa mucho más llegar a fin de mes, la posibilidad de perder su trabajo, que sus mayores no mueran atrapados en una residencia sin recibir ayuda médica..., no les importan las ensoñaciones políticas de un tripartito o de la izquierda con la calculadora electoral en la mano, o de unos socios contra los otros. Nosotros, por eso, lo que les decimos es que no nos van a encontrar trabajando para unas elecciones, sino para la reconstrucción del país, que es para lo que estamos hoy aquí, para las personas que habitan nuestra comunidad autónoma, porque solo nos importan las personas, como les decía hace un momento, y no los territorios. Y no nos preocupa el idioma que hablen –como le preocupa tanto a alguna *consellera* el idioma que se hable en TV3–, cómo piensan o cómo vistan, sino ayudar a salir unidos a todos de la crisis. (*Alguns aplaudiments.*) Sigamos los políticos el ejemplo colectivo de la responsabilidad que nos han dado los ciudadanos, que ellos sí han actuado juntos, concertados, para sacarnos de la crisis.

Miren, no hay un manual de instrucciones ante una pandemia inédita, pero sí que existe el sentido común, que nos dice que para avanzar es mejor dejarse ayudar y colaborar y sumar. Nosotros haríamos esto con cualquier gobierno al que le hubiera tocado afrontar esta situación, y lo hacemos al votar en el Congreso lo que creemos mejor para los españoles, y lo haremos también en el Parlament de Catalunya, porque nuestra mano tendida no es a esta bancada del Govern, sino al conjunto de los catalanes, y es por algo muy fácil de entender: que esto no va de las batallitas políticas de siempre, sino que va de la vida y del puesto de trabajo de todos los catalanes.

Por eso nosotros queremos hacer un llamamiento a los partidos y a la ciudadanía para trabajar juntos, y el compromiso de Ciutadans con los catalanes, directamente sorteando, digamos, a las personas de los partidos políticos que estamos hoy aquí reunidos, para trabajar con lealtad, con lealtad para todos, en la reconstrucción. Queremos ese compromiso directo con la ciudadanía, un compromiso que trascienda las relaciones políticas que podamos entablar los partidos en este Parlamento, un compromiso con la sociedad catalana, con cada una de las personas que la componen, un compromiso que, les decía, viene de lejos, cuando en 2006 entramos por primera vez en este Parlament.

Así que yo hoy me dirijo a todos ustedes con la firme voluntad de que este Pleno sea un *reset* que nos permita pasar página e iniciar una nueva etapa para superar la pandemia, pero también para superar los males endémicos que arrastra la sociedad catalana: la corrupción, la pobreza, las largas listas de espera en sanidad, la mala gestión de lo público, el despilfarro, los sueldazos y el martirio del *procés*. ¿Serán capaces ustedes, señores del Govern?, ¿serán capaces de aparcour nuestras diferencias y concentrarse en lo único que nos une o que nos debería unir, que es superar esta pandemia? Ciudadanos sí que es capaz de sentarse con cualquiera para buscar soluciones contra esta pandemia y sus efectos en beneficio de todos los catalanes, y, por eso, vamos a intentar en este llamamiento a que todo el mundo, piense lo que piense, trabaje unido, como esta pandemia ha demostrado que se puede hacer, con-

certados todos en disminuir la propagación del virus y superar las diferencias, porque si no lo hacemos ahora, no sé cuándo vamos a hacerlo.

Nosotros, por otro lado, quiero recordarles que también es cierto que el señor Torra ha tenido unas palabras, pues, digamos, tendiendo la mano a la oposición, que tampoco..., la verdad es que tampoco ha dejado de dolerse continuamente de pertenecer a España, de no ser una república, que para él hubiera sido la solución a todo. Y entonces esto, claro, también nos obliga a referirnos a nosotros en este discurso sobre la pandemia al *procés* como lo que es, que es el principal escollo para la convivencia, para el entendimiento entre nosotros, y para una exitosa salida de la crisis del coronavirus.

El nacionalismo excluyente que vivimos en Cataluña, tantas veces teñido de supremacismo y de comentarios racistas, de discriminación a los ciudadanos por el idioma que hablan o por su ideología, que ha llegado al punto de desafiar a la democracia y saltarse vergonzosamente en este Parlamento la Constitución, el Estatuto de autonomía, el Reglamento del Parlament, nos ha colocado a nosotros, a Ciutadans, en la más firme oposición a su proyecto de separación y ruptura. Y les voy a dar una mala noticia a la bancada separatista, y una buena noticia al millón cien mil personas que nos dieron la victoria en las pasadas elecciones autonómicas. Nosotros vamos a seguir allí, en la firme oposición a su proyecto rupturista e identitario, denunciando cada euro que se gasten ustedes en chiringuitos para sus amiguetes en embajadas o en sueldazos injustificados mientras los catalanes van a sufrir, además de la muerte cruel de sus seres queridos, la peor de las crisis económicas desde la Guerra Civil. Ciutadans ha sido el partido de las libertades, y ahora va a ser el partido de la reconstrucción. Jamás nos rendimos ante el nacionalismo y jamás nos rendiremos ante esta crisis.

Y señoras y señores diputados, en este Pleno histórico para la reconstrucción de Cataluña tenemos que hacernos cargo de las demandas que nos plantean millones de catalanes que lo están pasando mal. Tenemos la oportunidad de llegar a acuerdos con responsabilidad para salvar el futuro de Cataluña. Y yo quiero también aquí dirigirme a los dos grandes partidos nacionales, el Partido Popular y el Partido Socialista, para que nos ayuden a los de Ciutadans a recentrar las prioridades de la política catalana. Les necesitamos a ellos.

El Partido Popular, hemos visto como en la última votación al Congreso, al acabar el estado de alarma, al final votó..., creemos sincera y modestamente que por influencia de Ciutadans, votó en unas votaciones, alineado, digamos, con los mismos postulados que el Gobierno. Esperamos que el Partido Popular también en Cataluña ponga en el foco recentrar la política catalana, ayudarnos a recentrar la política catalana en las prioridades que nos interesan a todos.

Y me tengo que referir a la posición del PSC –y celebro que esté aquí el apreciado señor Iceta. Esperamos que no haga como nos tiene acostumbrados, señor Iceta, que es ponerse de perfil, no molestar, no incomodar al Govern, con la mira puesta en a ver qué pactos futuros de despacho y de politburó hacen ustedes para garantizarse el poder aquí en Cataluña. Busquen consensos aquí en Cataluña que incluyan al Partido Popular y a Ciutadans. Arrastremos a la moderación y al respeto a las reglas del juego a un nacionalismo que lleva demasiado tiempo subido al monte. Y otra cosa, critiquemos, hagamos una oposición leal con los catalanes, no validemos, no demos por buenos a los gobernantes que están guiados por una ideología egoísta y teñida incluso, a veces, en alguno de sus dirigentes, de supremacismo.

Estoy convencido –y tenemos una relación cordial con muchísimos de ustedes–: seguro que ustedes son fenomenales en la vida privada, pero se lo digo, sus ideologías muchas veces son peligrosas para las sociedades, como, por ejemplo, cuando coquetean con la vía de la guerra eslovena. Dividen ustedes a las sociedades, traen confrontación, fanatizan, blanquean a los intolerantes con un único requisito, que sean de los suyos. Si son investigados por terrorismo y son de los suyos, les aplauden en este Parlamento, y eso no puede ser.

Y el Partido Socialista debe ayudar, ¿o es que ser progresista es callar ante la toxicidad de ciertas ideologías y contra el uso de la Generalitat como un instrumento de división y confrontación? Nosotros creemos que no. Por eso estamos seguros de que en la medida en que los dos grandes partidos políticos nacionales, Partido Popular y Partido Socialista, con Ciudadanos, nos lo propongamos, podemos recentrar la política catalana. El fracaso del proyecto rupturista identitario del separatismo está agotado. La emergencia del Covid ha de servirnos para hacer política útil y poner a Cataluña en el lugar destacado que merece.

Y voy a acabando ya. Señores del Govern, ustedes tienen ahora la oportunidad de escuchar a esta oposición y, por una vez, dejar de poner excusas, de echar balones fuera culpando a terceros, culpando a Madrid de todos los males, y aplicar todas las medidas que este Parlamento acuerde por el bien de nuestra comunidad. Nosotros les esperamos en el terreno de las soluciones y de la reconstrucción, y no pierdan el tiempo, porque a Cataluña no le sobra. Todo lo que acuerde este Parlamento en el marco de nuestras competencias tiene que ser cumplido por el Gobierno. No me cansaré de insistir en el cambio que debe suponer este Pleno en los derroteros habituales de la política catalana. Hemos de trabajar unidos para la reconstrucción y para mejorar la vida de todos los catalanes.

Nosotros proponemos que la Comisión para la Reconstrucción controle el cumplimiento de los acuerdos, que alargue sus trabajos cuanto sea necesario, y que comparezca allí el Gobierno periódicamente para dar explicación ante el Parlament del avance del cumplimiento de los acuerdos. Ustedes comprenderán que no confiamos en que se concentren en lo que importa a todos.

La nueva normalidad es una oportunidad para la nueva convivencia, para refundar el contrato social y civil entre catalanes. Algunos han vivido de crear el conflicto y luego de perpetuarse por y para el conflicto, y también llegan a pelearse entre sí para ser hegemónicos en el bando independentista. ¿Podemos trabajar todos por y para la reconstrucción? ¿Son ustedes capaces? Yo estoy seguro de que los catalanes, la inmensa mayoría, desearían una tregua del *procés* y una alianza por la reconstrucción, desde la diferencia, con respeto a las ideas y a la ley y a las instituciones, pero sobre todo con respeto a los catalanes que esperan que entre todos podamos superar esto.

Si no lo hacemos ahora, ¿cuándo? Hagámoslo por nuestros hijos, por nuestros jóvenes, por los que se han ido y por los que vendrán. Y acabo ya: para cuando nos pregunten «¿y tú qué hiciste para superar esa pandemia?», digamos con la cabeza bien alta que estuvimos del lado de las soluciones...

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

...contra el egoísmo, la cerrazón y la intolerancia, y del lado de la reconstrucción. Gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Miquel Iceta.

(Pausa i veus de fons.)

Miquel Iceta i Llorens

Ai, Batet, no dona més de si, la cosa. *(Rialles.)*

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començo la intervenció, crec que és obligat, recordant les víctimes de la Covid-19, les seves famílies, els seus amics, i reconeixent els esforços dels professionals que han lluitat en primera línia contra aquesta pandèmia. Ho hem dit molt, aquestes llargues setmanes, però cal insistir-hi: han estat metgesses i metges, infermeres i infermers, personal sani-

tari de tot tipus, d'emergències, dels serveis socials, farmacèutics i farmacèutiques, els mossos, les forces de seguretat de l'Estat, les policies locals, la Unitat Militar d'Emergències, però també els professionals dels mitjans de comunicació, els treballadors i treballadores de serveis bàsics de la cadena alimentària, dels serveis de neteja, dels transports, tots aquells que han fet possible la continuïtat de les nostres activitats, en aquestes difícils circumstàncies imposades per la pandèmia. I, per tant, el nostre agraïment, el nostre reconeixement. Moltes gràcies a ells i a elles.

La crisi que hem viscut i seguim vivint té unes xifres dramàtiques. Avui mateix, el Departament de Salut fixa en 12.576 persones les que han perdut la vida a Catalunya a causa de la Covid-19. I, per tant, una crisi d'aquesta naturalesa no hem de convertir-la en un camp abonat per a la lluita partidista. I això implicava de vegades fer un esforç de contenció. I jo vull fer-lo per responsabilitat i per convicció.

Ha estat una crisi sanitària sense precedents, a casa nostra i arreu del món, i és una crisi que, com molt bé ha dit la consellera de Salut, no ha acabat. Més de 10 milions de casos confirmats a tot el planeta, i mig milió de morts, segons les xifres oficials, demostren la magnitud d'aquesta malaltia. Els governs, a tots els nivells, han desplegat i segueixen adoptant mesures sanitàries, socials i econòmiques sense precedents, per frenar al màxim els efectes de la pandèmia i amb l'objectiu prioritari de protegir la salut i el benestar de les persones. Un esforç col·lectiu que també ha anat acompanyat de la responsabilitat personal de cada ciutadà i cada ciutadana, i que ha requerit i requereix la solidaritat i el treball coordinat i cooperatiu del conjunt de la societat de totes les institucions i tots els agents públics i privats.

Des del primer moment, la prioritat ha estat per part de tots salvar vides i frenar l'expansió de la malaltia, i després intentar que l'economia i el benestar de les persones no siguin malmesos pels efectes de la crisi. Tots els governs s'han vist sorpresos i desbordats per la magnitud d'aquesta pandèmia, tots, i tots els governs han intentat fer-ho el millor possible. Tots o gairebé tots, perquè és veritat que veient el que està passant al Brasil o als Estats Units algú té dubtes de que tots els governs realment s'hi hagin posat de valent.

Però nosaltres des del primer moment ho vam dir: calia sumar esforços, calia treballar junts, calia una cooperació lleial i una coordinació entre tots els nivells de govern. I és cert, la lleialtat no exclou manifestar crítiques i discrepàncies, però sí que exclou la utilització de crítiques i discrepàncies per aixecar murs. El que cal és construir ponts per contribuir a ajustar decisions, per aprofitar oportunitats i per compartir esforços. Una lleialtat que, president, hem trobat a faltar en el seu Govern, ja no només respecte del Govern d'Espanya, sinó també dels ens locals, que en nombroses ocasions durant aquesta crisi s'han trobat sols i sense instruccions clares en la lluita contra la pandèmia. I, en la nostra perspectiva, ha faltat també un esforç de diàleg amb la resta de forces polítiques. Ni tan sols hem començat a intentar acordar les mesures de reactivació econòmica i reconstrucció social, i anem tard, president.

Calia, des del principi, que cadascú assumís les seves responsabilitats i tingués una voluntat sincera d'acordar i cooperar. La veritat és que jo desconfio molt d'aquells governs que acaben parlant més del que no depèn d'ells que de l'ús que fan de les seves pròpies competències. «Consejos vendo que para mí no tengo», diu el refrany castellà. I lamento dir que durant aquesta crisi a vegades hem pensat que l'actuació del Govern estava més guiada per la confrontació política que per la millora de la seva competència i l'eficàcia de la seva gestió, ras i curt. Sovint ha semblat que el seu Govern volia aprofitar aquesta crisi per fer avançar una agenda política pròpia d'un projecte independentista.

Vostès no tenen rival a l'hora de centrifugar responsabilitats, d'elaborar memorials de greuges i de crear excuses. I nosaltres creiem que aquesta no és una forma de governar. El resum de la seva intervenció és «el que hem fet ho hem fet bé, malgrat els entrebancs que ens ha posat l'Estat; i el que no hem fet és perquè Espanya ho havia de fer, i mira que els hi havíem dit i no ho ha fet». Aquest és el resum. Si això

fos així, no hi hauria cap marge de maniobra ni cap marge de millora. I nosaltres creiem que n'hi ha i, per tant, jo crec que cal evitar derivar tota responsabilitat en els altres, com ha fet sovint el seu Govern perquè, si no, no hi ha cap estímul per millorar, no hi ha cap responsabilització sobre el que es fa o el que no es fa.

I nosaltres propostes en aquesta direcció en tenim moltes, i estan contingudes en les nostres propostes de resolució. La pandèmia ens ha fet més vulnerables, sens dubte. I celebro que prengui com a guia aquest eminent socialdemòcrata que és Frank-Walter Steinmeier, que segueix una nissaga, de Willy Brandt i Helmut Schmidt, d'estadistes, que potser és veritat que en moments com els que vivim trobem a faltar. Però, Catalunya no podrà sortir sola d'aquesta crisi, tampoc Espanya. El conjunt de la Unió Europea, i si s'hi posa i encerta. I, per tant, nosaltres seguim pensant que una cooperació de tipus federal és l'instrument més potent i eficaç per resoldre els problemes. És veritat que vostès retreuen al Govern d'Espanya que hagi exercit un lideratge. Miri, nosaltres, en canvi, fem al revés: el critiquem a vostè per no haver-lo exercit. Ho han fet en col·laboració amb totes les comunitats autònomes; amb un model, és veritat, inacabat, a vegades improvisat, de governança compartida, però és que és el que tocava. Vostè ha dit que, en fi, ja ha trobat, potser, de poc contingut o poc útil les quinze reunions amb el president del Govern d'Espanya i la resta de presidents de comunitats autònomes. Doncs, escolti'm, a nosaltres eren motiu d'esperança, que en parlessin, que es poguessin contrastar posicions, que es poguessin millorar les propostes. Vostè mateix en alguna ocasió ha dit que se li ha donat la raó, sempre tard i malament, naturalment, però, en fi, ha acceptat que això ha servit d'alguna cosa.

Em consta, i com no hi ha la consellera no insistiré gaire al respecte, per si em volgués contradir, però la col·laboració entre el Ministeri de Sanitat i el Departament de Salut ha estat permanent i bona. I això no exclou que no hagin estat sempre d'acord i que hi hagin hagut punts de vista diferents i fins i tot algun punt de conflicte i de contradicció, però és que amb una lògica d'un estat compost com el nostre això és bastant inevitable. Jo m'he de mirar les xifres de reunions: 34 reunions de coordinació amb consellers i conselleres de Salut a través del Consell Interterritorial; 68 trobades bilaterals; 10 reunions amb els directors de Salut Pública. Jo crec que des de l'Estat s'ha fet un esforç de treball conjunt.

Vostè, president, diu: «Ens van prendre les competències.» Jo, en això, discrepo, cordialment, amicalment. Vostès sempre han estat competents sobre l'Hospital del Mar, o sobre l'Hospital Clínic, o sobre l'Hospital de la Vall d'Hebron. En cap moment han perdut les seves competències concretes sobre la salut. I ara, encara més, certament, en el procés de desescalada, fins al retorn a una normalitat, que ja veurem quan la podem donar per arribada. Fins i tot, vostè ho ha dit també, ha tingut unes capacitats de donar instruccions al sector privat que abans no tenia. Per cert, 43.000 euros per cada pacient ingressat a l'UCI d'un hospital privat, jo no sé si és una xifra una mica massa elevada. I, quines decisions finalment s'ha reservat el Govern d'Espanya? Aquelles de caràcter general que afectaven drets i llibertats fonamentals, al llarg de la vigència de l'estat d'alarma, i, per tant, ni tan sols ara, això.

Sobre el material. Del material s'han dit moltes coses, però jo li he de dir, i també li ho dic amicalment: president, jo he trobat les xifres, una a una, del que l'Estat ha aportat a Catalunya amb material, i fins que vostè no faci el llibre que ens ha anunciat sobre l'epopeia o l'odissea de la compra de material per part de la Generalitat, no he estat capaç de trobar-ho referides al nostre país. Jo sé que van venir 14.650.000 mascaretes –incloc aquí aquelles de número cabalístic–, 6.584.682 guants de nitril, el 59.421 ulleres de protecció, 63.479 bates, 114.886 solucions hidroalcohòliques, 906.400 tests ràpids, 342.529 kits per efectuar les PCR, 234.000 kits d'extracció i 1.153 equips de ventilació mecànica invasiva. Tota aquesta informació és pública, està a la web del ministeri, i almenys fins que no surti el llibre anunciat,

no podem donar xifres amb aquesta precisió referides al que s'ha fet des del Govern de Catalunya.

Després parlem de transparència i retiment de comptes. El ministre de Sanitat ha comparegut tretze vegades a la Comissió de Sanitat del Congrés dels Diputats. Jo només dic que ell ha comparegut tretze vegades, comparin-ho vostès amb el nivell de retiment de comptes en seu parlamentària del seu Govern.

I, hi ha quatre àmbits en els quals tenim preocupacions sobre què ha passat i, sobretot, sobre què podem fer millor. Salut: miri ha funcionat molt bé, però, com sempre, hem de dir «donades les circumstàncies», que han estat desbordant a tothom. Conclusió bàsica: vostè es referia, i comparteixo el seu criteri, i, a més, em consta que vostè li ha donat una molt bona acollida, a aquest manifest, a aquest document elaborat pels col·legis de professionals i les societats científiques, i vostè fins i tot va dir un dia «fem a partir d'aquí el consens necessari»... No és que li prenguem la paraula, és que hi estem totalment d'acord, president. I, és veritat, durant uns quants anys van haver-hi unes retallades que han afectat i potser hem vist ara la gravetat dels seus efectes, amb aquesta crisi. Què necessitem? Home, garantir cohesió social i territorial, garantir el caràcter públic del sistema, la seva sostenibilitat, l'equitat, la qualitat, la innovació tecnològica, el retiment de comptes i la transparència en un entorn en què s'està envellint la població, està augmentant la cronicitat, s'incrementen els costos sanitaris i hi ha un panorama econòmic difícil. Per tant, diríem, anunciar els objectius és senzill, trobar les solucions en aquest marc potser no ho serà tant.

El Govern espanyol va decidir fer un fons per a inversió sanitària de 9.000 milions d'euros. Suposo que a Catalunya n'hi deuen correspondre uns 2.000. I vostè diu: «És insuficient.» Home, jo també li he de dir: li vam sentir, escoltar, a principis de la pandèmia, una reclamació de 5.000 milions d'euros, i avui li he sentit 30.000. I, segurament, demà vostè pensarà que potser s'ha quedat curt, i potser no li falta raó. El que passa és que tots els ciutadans saben que no tindrem mai tots els recursos que voldríem per fer tot el que necessitem. I governar és precisament trobar aquest equilibri entre els recursos disponibles, les prioritats que cal atendre i les possibilitats reals de fer ho.

Però, per tant, punt número 1: pacte per la salut. Som-hi. Segon: el sistema educatiu. També hem tingut dèficits amb això. Per exemple, va haver-hi un moment en què tots vam trobar que l'ensenyament a distància podia d'alguna manera pal·liar el tancament de les escoles, però després ens hem trobat amb una escletxa digital molt important, on moltes famílies no compten ni amb els recursos ni amb els instruments concrets que permeten fer això.

Hi ha hagut moments de molta incertesa. Si un..., i creguin que això no ho dic en *plan* de crítica, perquè els ha passat a tots els governs: els plantejaments inicials que es feien per la represa del curs escolar tenen molt poc a veure amb els que ara mateix el departament està plantejant. Fins i tot, en un sol dia, vostè i el conseller d'Educació van donar xifres diferents d'inversió per intentar posar el curs endavant. No en fem qüestió, és obvi, ho estem tots intentant fer el millor possible i abocant-hi la màxima quantitat de recursos possibles.

Ara, ens hi juguem tots molt, i dic «tots», dic «el país», amb l'inici del curs escolar vinent. I, per tant, també aquí tot el nostre suport, tota la nostra capacitat per intentar ajustar millor les decisions, fer-les més consensuades i fer-les no només amb la comunitat educativa, sinó també amb el món local, perquè també és veritat que moltes d'elles tindran una incidència local.

Tercer. Vostè ha criticat molt el Govern d'Espanya, amb respostes, deia, tardanes o poc clares. Miri, a tots els governs els ha passat, i aquí hem tingut un cas molt rellevant que és el cas de les residències –les residències–, però no només a Catalunya i a Espanya, en el conjunt del planeta, allà on tenen residències, han estat els llocs on la pandèmia ha fet més mal. Hi va haver moments de veritable angoixa per no poder

acompanyar els malalts i per un sentiment de desprotecció total. Jo l'hi he de dir, personalment a vegades hem pensat a casa, doncs, si la mare estaria millor en una residència, i de cop i volta el pensament que et venia és: «Sort que no ho vam fer.»

Jo li he de dir que vull agrair i reconèixer l'esforç que ha fet el seu Govern i el canvi de responsabilitat, perquè, és veritat, no era fàcil, però s'ha fet i s'ha decidit que sigui el Departament de Salut el que tuteli aquesta qüestió. Però jo crec que això és el que posa el dit a la nafra del problema que tenim. Mirin, l'assistència sanitària pública i universal no es pot aturar a la porta d'una residència. I aquí hi ha un problema que hem de saber: es va decidir en un moment determinat privatitzar l'atenció sanitària dins de les residències. Això cal acabar-ho; segurament no ho podem fer d'un dia per l'endemà, però realment li hem de dir a la gent que el nivell d'atenció sanitària que tindrà serà el mateix s'estigui a casa, s'estigui en un hospital o s'estigui en una residència. I això, malauradament, no ha estat així. I no per culpa o no per responsabilitat –que la paraula «culpa» tampoc no m'agrada– dels titulars de les residències –en molts casos, titulars de residències privades o concertades–, sinó perquè realment no s'han lligat caps. I, per això, jo crec que la decisió de traslladar al Departament de Salut aquesta responsabilitat enmig d'una pandèmia va ser una mesura encertada; suposo que difícil i complexa en molts sentits, però també l'hi volia reconèixer.

Dir-li també que aquest pacte que haurem de fer..., moltes vegades, a Catalunya, utilitzem l'expressió «model», no?; diem: «Canviarem el model.» Jo li he de dir que a vegades soc una mica escèptic perquè diem «canviem el model» com si tot pogués canviar d'un dia per l'endemà o com si hi haguessin models, per dir-ho així, boníssims i models dolentíssims. Els processos, en general, són evolutius. Però, certament, l'impacte gravíssim que ha tingut sobre les residències, aquesta pandèmia, implica una reflexió molt a fons, que s'ha de fer amb el sector, perquè, probablement, si volguéssim –que és un model legítim– fer que aquest sector fos completament públic d'avui per l'any que ve, doncs, seria impossible.

I, per tant, jo crec que, malgrat que ara estem tots molt preocupats i a vegades tots tendim a buscar solucions màgiques i immediates a problemes molt gruixuts..., doncs, no caiguem en aquest error, però no deixem de reflexionar ben a fons i de prendre mesures, perquè, efectivament, tal com estava plantejat, aquest model no servia per a una situació com aquesta. Malauradament, és una situació que es pot tornar a reproduir, i, per tant, que hem de tenir prevista.

Ha dit, la consellera, una altra cosa que volia donar-li tota la raó, i ha dit, primer, «la crisi no ha acabat». I la segona és la feminització d'aquesta crisi, la càrrega brutal sobre les dones del nostre país, i, en general, de tots els països: per problemes de tipus laboral, per problemes d'atenció familiar, les cures recauen fonamentalment sobre les dones. I jo crec que faríem bé de no oblidar-ho, perquè a vegades ho diem en un discurs, la gent diu: «Ah, mira, potser té raó», però després no prenem les mesures que permetin redreçar una mica aquesta situació.

Jo tinc algunes dades: en infermeria, les dones són el 85 per cent; en farmàcia, un 72 per cent; en les residències i els centres de dependents, un 84 per cent; en serveis de neteja, un 90 per cent. I, per tant, han estat crucials i han estat objecte o han rebut l'impacte més gran d'aquesta crisi. I, per tant, hem de mirar perquè l'ocupació femenina es recuperi a la mateixa velocitat que l'ocupació masculina, perquè no persisteixi una vergonyosa esclatxa salarial entre homes i dones, perquè crisis com aquestes no impliquin un pas enrere en un camí cap a la igualtat que hem emprès fa molt de temps, que hem avançat, tot i que queda encara molt per fer.

Quart element de preocupació o quart sector que a nosaltres ens preocupa molt: els de protecció social. Vostè ho deia, i jo crec que això fa unanimitat, cal posar les persones al centre de les polítiques públiques. Doncs efectivament; de tots nosaltres depèn que hi hagi menys famílies en situació de vulnerabilitat, menys famílies en situació de pobresa. I els informes –abans Lorena Roldán feia referència a l'informe

d'Intermón Oxfam– ens diuen que aquesta crisi ha implicat un increment de desigualtats, un increment de la pobresa i un impacte molt gran en fenòmens d'exclusió social. Ens deia, aquest informe, que 93.000 catalans i catalanes podrien caure sota el llindar de la pobresa els propers mesos. Això és un creixement del 9 per cent, i superaria 1 milió de persones.

I, és veritat, no és una situació exclusiva de Catalunya; ha passat en el conjunt d'Espanya i en els països amb els que habitualment ens comparem. El Govern espanyol ha posat algunes mesures sobre la taula: un tema fins i tot de beques menjador, ha incrementat l'aportació al Pla concertat de serveis socials, per a les cures a domicili o teleassistència, ha garantit el subministrament d'aigua i energia a les llars sense recursos, s'ha decretat una moratòria dels deutes hipotecaris i una pròrroga del bo social i, especialment, s'ha posat en marxa l'ingrés mínim vital, que a casa nostra beneficiarà cent mil famílies.

Probablement, l'ingrés mínim vital és una de les mesures socials més importants dels darrers temps i s'ha de poder compatibilitzar, com així ho preveuen les lleis, amb la renda garantida de ciutadania. I, per tant, necessitem establir els mecanismes que ho facin realment possible. Tinguem en compte que el Govern català va trigar uns tres anys a establir el reglament de la renda garantida de ciutadania, i, per tant, hauríem d'imprimir una major celeritat als processos, diríem, d'interconnexió d'ambdós ajuts si volem realment fer la feina.

I, president, abans de la crisi, Catalunya se situava a la cua d'Espanya en despesa sanitària, educativa i dels serveis socials, i malgrat alguns esforços, que també volem reconèixer, encara no hem recuperat els nivells de despesa en serveis públics que hi havia en moments en què el Govern de la Generalitat el presidia José Montilla. I amb aquesta crisi, ho deia abans, hem vist que els efectes de les retallades han estat greus.

Jo li he de dir, li vaig preguntar en una sessió de control i aprofito avui per esmentar la qüestió..., encara no sabem quina despesa addicional afegida ha fet el seu Govern a causa de la pandèmia. Ni tampoc..., i avui vostè ens ha fet un anunci que també volem valorar, que a finals de mes coneixerem tant el pla de reconstrucció, reactivació, represa –el pla de represa, que em sembla que li agradarà més–, com les modificacions pressupostàries sobre les que se sustenta. Animar-los a que realment així sigui. El Grup de Ciutadans veig que pensa proposar que sigui la Comissió de Reconstrucció la que pugui fer-ne un seguiment, ens sembla un mecanisme correcte, que a ningú ha de, en fi, preocupar, perquè realment al darrere d'aquest esforç hi hem de ser tots, cadascun des dels seus accents i el seu projecte, però hi hem de ser absolutament tots.

És veritat que hi ha hagut la seva demanda de més recursos de l'Estat i fins i tot l'accés directe al Mede. Doncs, són coses a parlar. Hem de recordar que hi ha la decisió de crear aquest fons autonòmic de 16.000 milions d'euros i que segur que es pot dir que és insuficient, com algú podria dir que 30.000 milions també són insuficients. Però jo crec, president, que convé també fer un esforç per situar quins esforços amb recursos propis de la Generalitat estem disposats a fer per millorar la prioritització dels serveis socials, dels serveis a les persones, dels serveis del benestar, de la salut, de l'educació i dels serveis socials. I aquí, és veritat, ens ho diran a finals de mes, però realment ens fa l'efecte que hi ha un èmfasi molt gran en la reclamació i poc en l'autoexigència. I crec que la reclamació sempre esdevindrà més forta, més justificada, més potent, si hi ha prèviament aquest esforç d'autoexigència. I necessitem posar-nos d'acord sobre això.

Finalment, reactivació de l'economia. Miri, hi han moltes coses a fer i totes les que fem a vegades semblen poques, però hi ha una qüestió que no té un valor, per dir-ho així, econòmic, però sí que té un valor, jo crec, important, un intangible, que és el consens al voltant de la qüestió. Tots els governs –primer perquè hi ha pressa per actuar i després perquè a vegades és més còmode– s'estimen més prendre mesu-

res i explicar-les després. Però quan estem parlant d'un esforç que exigirà la mobilització d'uns recursos que d'entrada encara no tenim, convindria que aquest esforç de consens es fes. Una bona part de les mesures econòmiques han d'estar adreçades lògicament a salvar empreses i llocs de treball existents, però haurem de pensar també en els llocs de treball i les empreses a crear.

I aquí li he de dir que el nostre grup està especialment preocupat per temes com l'escassa dotació de les universitats catalanes, que fa deu anys que no veuen augmentats els seus recursos, i que, a més, les successives propostes d'anar rebaixant els ingressos per matrícula no són compensats per ingressos addicionals. Per tant, aquí tenim un problema molt seriós.

Hi ha algun sector del nostre país que en aquests moments veiem especialment colpit, el del comerç i el turisme, també lògicament, perquè han afectat especialment. El Govern d'Espanya, des d'aquest punt de vista, ha pres una decisió que a mi em sembla correcta, que és la de generalitzar els ERTOS i a més donar-los una continuïtat també el mes de setembre. Bé, 30.000 milions d'euros en teoria han tingut l'impacte dels ERTOS i dels ajuts als autònoms a Catalunya. Déu-n'hi-do. Segur que són pocs, però déu-n'hi-do. Cal que revisem el Pla estratègic de turisme. Cal que fem un especial esforç en el sector cultural, perquè realment s'han pres algunes mesures per part del Govern, però convindrà amb mi que no són suficients i no han arribat al conjunt dels sectors que alimenten la nostra cultura. És veritat que voldríem, molts, que la cultura arribés al 2 per cent del total del pressupost, i potser convindria forjar un consens polític i parlamentari per acostar-nos-hi.

Vostè demana altres o més recursos. No està sol en això, president, ni dins de Catalunya ni amb altres comunitats autònomes. Nosaltres hem vist, per exemple, un nivell d'exigència..., no diré si més o menys, però, en fi, un nivell d'exigència important en el Govern de la Generalitat Valenciana, també, sobre aquesta qüestió. Però ens fa l'efecte –i aquí ens agradaria tenir les xifres que encara no tenim per poder afirmar-ho amb rotunditat– que la Generalitat Valenciana, mentre aquests recursos arriben, ha fet un esforç de mobilització de recursos propis més important que la que ha fet el seu Govern. I ens agradaria saber si és veritat o no. I això només ho podrem saber quan les xifres, que només vostès tenen, ens siguin proporcionades.

Nosaltres el que volem és ajudar. I, per tant, des d'aquest punt de vista una reclamació de més recursos no ens sembla aliena. El que sí que ens semblaria erroni és situar unes expectatives impossibles que justificuessin un procés de reivindicació i frustració permanents. I d'això, president, n'hauríem de parlar. Per exemple, vostè en algun moment havia demanat que el nivell de dèficit pogués pujar al 2, avui l'ha deixat en l'1. Per què? Tampoc li'n faig crítica. És obvi. Són magnituds raonables i discussions que es poden tenir. Nosaltres voldríem que això que faran o que ens ha dit avui que faran a finals de mes es pogués fer com més aviat millor.

Les modificacions del pressupost d'enguany..., ja sap que nosaltres crèiem, en el moment que es va aprovar, que no donava resposta als problemes de llavors, però ara és evident que, amb un problema d'aquesta magnitud afegit, és obvi que s'hauran de fer modificacions. I és veritat que el vicepresident em podria dir amb tota la raó que fins que no sapiguem exactament què toquem dels fons extraordinaris que l'Estat ha dit que posarà en marxa es fa molt difícil tenir, diríem, la concreció material de tot això. Certament. Però, president, jo no sé..., perquè això només està potser en el seu cap o potser encara no té decisió presa, però és veritat que podem estar en un cert temps de descompte, i, per tant, cada cop que deixem algunes coses per a final de mes o per quan tornem, un pensa: «Doncs no sé si ho veuré.» I, per tant, des d'aquest punt de vista, posar-li un punt de pressió diguem-ne fraterna sobre la necessitat de que el coneixement de les dades i de les propostes que faci el Govern sigui com més aviat millor.

I no ens podem conformar a sortir de la crisi pensant que tornarem a la situació anterior. Vostè ho ha dit moltes vegades, fins i tot em critica quan jo parlo de recons-

trucció, perquè diu que això tendeix a fer pensar que tornarem... Té tota la raó; hi han bases noves a assentar, algunes tenen a veure amb la digitalització de la nostra economia, altres amb com ens lliguen al pacte..., al Green New Deal europeu, com, realment, des de Catalunya podem fer aquest esforç. I, per tant, no podem deixar passar el temps. Hem de recuperar l'economia amb una base més sostenible, perquè, si no, estaríem mantenint les bases d'un creixement insostenible.

Acabo, president. Nosaltres tenim desconfiança sobre les capacitats del seu Govern –és lògic, som un partit de l'oposició–, i tendim a pensar que un país millor necessitaria un govern millor. Però vostè és el president, vostè presideix el Govern, i, per tant, és a vostè a qui correspon ara liderar aquest acord polític a Catalunya sobre la reactivació econòmica i la reconstrucció social; a vostè correspon ara obrir el camí. Nosaltres, per propostes, no quedaran; n'hem fet ja moltes i demà en farem encara moltes més –i el conjunt de grups parlamentaris, n'estic ben segur, també ho farà.

Per tant, president, permeti'm que l'animi a..., sigui quan sigui que hagin d'ha-ver-hi les eleccions, el Govern, fins al darrer minut, fins al darrer segon, i especialment el president, facin la seva feina.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat.

Fem ara la suspensió del migdia, fins a tres quarts de quatre de la tarda. Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i es reprèn a tres quarts de quatre de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Educació, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement, de Polítiques Digitals i Administració Pública i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El vicepresident primer

Bona tarda. Es reprèn la sessió.

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem, té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, vicepresident, i bona tarda a totes i a tots. Abans de començar sí que li voldria dir, president, que m'he quedat molt sorpresa amb la seua proposta sobre demanar 5.000 milions d'euros al Mede, justament quan s'està enmig de les negociacions pel fons de reconstrucció europea. Jo no sé si té present que això és en certa manera fer-li el joc a Holanda i a Àustria, que són els que no volen una sortida solidària a la crisi, i que també és posar-se del costat del Partit Popular de Casado, i de Garicano, de Ciutadans, que és precisament el que estan demanant a Europa. Però, bé, ja veurem com evoluciona el tema.

Dit això, avui és 1 de juliol, han passat cent dotze dies des que l'OMS va decretar l'existència d'una pandèmia mundial per coronavirus. Va ser l'11 de març; llavors es va inaugurar el que la científica Margarita del Val ha denominat com «els anys de la pandèmia», perquè sabem que fins que no tinguem una vacuna, doncs, el virus estarà entre nosaltres condicionant els nostres costums, les nostres abraçades, els nostres petons, i també la nostra economia.

Aquestes setmanes han mort a Catalunya 12.576 persones, i òbviament el primer que vull fer és recordar-les i enviar una forta abraçada a totes les seues persones estimades, i també desitjar que totes les que estan ara mateix patint i travessant aquesta malaltia, doncs, que es recuperen el més aviat possible.

Sens dubte, estem parlant de dies, de setmanes que han sigut molt difícils, dies on hem vist accions heroiques, responsables, solidàries, on hem pogut comprovar també com hi ha milers de persones que estan disposades a posar el seu cos, a exposar la seua vida per a salvar-nos, per a alimentar-nos, per a cuidar-nos, per a protegir-nos, dies on les xarxes de suport mutu han crescut, on la ciutadania ha anat al davant i moltes vegades ha arribat allà on no ho ha fet la política institucional, i també on els governs, reconeixent les seues mancances, i també que la situació era imprevista, doncs, han actuat el millor que han sabut o que han pogut. I vull dir exactament això. Segurament no ho han fet tot bé ni tot a la primera; això ja es veurà a les pertinents comissions d'investigació, i, per tant, s'actuarà en conseqüència. El que volia dir és que els governs ho han fet –i n'estic convençuda– el millor que han sabut o que han pogut.

Però també han sigut setmanes on hem vist que una part dels polítics s'ha comportat d'una manera oportunista, en aprofitar la por i la incertesa que genera moltes vegades l'angoixa de no saber el que vindrà, i que en lloc de voler ajudar, de voler sumar, de voler cooperar, només han buscat fer de la gestió de la crisi sanitària un motiu de desgast i de desestabilització del Govern central, amb tècniques clàssiques que podem veure a tot arreu per part de l'extrema dreta: *fake news*, pals a les rodes, crispació..., res més. De tota manera, jo estic convençuda que poc a poc el temps ho posarà tot al seu lloc, i la ciutadania és intel·ligent per a saber exactament què és el que ha passat i què és el que vindrà.

Però tornem al present. Avui és 1 de juliol, estem celebrant un ple específic per a la reconstrucció de Catalunya, un ple que jo considere que és necessari, i totes aquí tenim l'obligació i la responsabilitat d'estar a l'alçada de la ciutadania, d'arribar a grans acords, i per res del món podríem desaproveitar aquesta ocasió. Hem de posar el país en marxa des de l'ecologia, des de la justícia social, i òbviament també des de l'economia, sempre que siga compatible amb la vida.

Hi ha qui entén que s'ha de seguir com abans de la pandèmia, perquè ja li anava bé així, i l'única preocupació que tenen és saber exactament quin és el grau de desigualtat que és capaç de suportar la societat per a retornar als moments i a les dinàmiques que teníem abans d'aquesta crisi. Nosaltres, per la nostra banda, ens plantejem aquest Ple de reconstrucció, i també la comissió que engegarem en pocs dies, com un pacte intergeneracional pel futur, per la vida i per la prosperitat.

Hem vist durant aquests mesos de confinament que allò més important és la vida, una vida que ha de ser compatible amb la del planeta i amb la resta, també, de vides. I aquesta ha de ser una de les tasques fonamentals de la política, i les dones ho sabem bé: som nosaltres les que, en general, en la majoria dels casos, hem de tirar endavant més feines a la llar, les tasques de cures, i també les que tenim més problemes de conciliació. És cert que en els darrers temps s'han donat grans passos per a visibilitzar aquest problema, però encara estem molt lluny d'aconseguir que els nostres fills i les nostres filles visquen en una societat igualitària, i també per a garantir els drets de les que som la meitat de la població.

Per a parlar de futur, nosaltres considerem que també s'ha de parlar de present i de passat; per a parlar de vida, també s'ha de parlar de mort, i no podem parlar de prosperitat si no ens referim als nivells de pobresa, de patiment o de precarietat que pateixen milers de catalans i de catalanes. I per això jo crec que per a aquest Ple és important fer-nos un seguit de preguntes, i també, sobretot, trobar respostes.

La primera pregunta que vull plantejar és en quin món vivim quan els nostres avis i les nostres àvies són vistes moltes vegades, i no oficialment, però si al final en els fets, més com un problema que com una oportunitat, com un exemple, com

un referent de lluita, de resiliència, o com una font de saviesa. És imperdonable que quan ja no ets productiu passes a ser una càrrega o una despesa, com si tot es pogués mesurar en funció del que consumeixes, del que produeixes o de l'atenció sanitària que necessites. I es dona la paradoxa que aquells que han fet possible un sistema de benestar, uns serveis públics, unes garanties vitals, ara es veuen vulnerables i a la intempèrie, perquè el sistema no els ha protegit suficientment bé durant aquesta crisi. I com tot, sempre, respon a decisions polítiques, per acció o per omissió, d'ara, però sobretot –sobretot– del passat.

També em pregunto com podem dormir tranquils sabent que el grau de contagi és més alt en els barris pobres, perquè les cases, doncs, o no tenen bé les condicions dignes per a garantir un aïllament en cas que siga necessari, o perquè aquestes famílies són precisament les que estan tirant endavant aquelles tasques essencials que fan que la resta tinguem les necessitats cobertes. I en la majoria dels casos parlem de dones, moltes vegades de persones migrants, i gairebé en tots els casos estem parlant de gent que està molt mal pagada per la feina que fa.

També em pregunto si volem mantindre un sistema que fa que milers de dones hagin hagut de conviure sota el mateix sostre amb el seu agressor, doncs, perquè en el nostre país posar una denúncia no necessàriament et garantix la seguretat o perquè no se'ls ofereix una alternativa habitacional. O si hem de fer cas dels que volen perpetuar un model on no ens plantegem quin és el sou que haurien de cobrar els treballadors i les treballadores essencials, en funció del risc, de la seua salut, de les malalties que es deriven d'algunes feines, de la càrrega de feina, de la seua formació o de l'oferta i la demanda, que és el que ve passant fins ara.

També em pregunto si no farem res quan tenim milers d'autònoms que estan a punt de tancar la seua persiana perquè hem permès que hi haja plataformes *online* que campen a les seues amples, sense garantir una alternativa a les botigues del barri, que estan realment arruïnades i que no saben si podran tirar endavant. O quan tenim multinacionals, com Nissan, fent i desfent a voluntat, deixant tirades milers de famílies del nostre país, i després ens tirem les mans al cap –això ho vam poder veure per part de Ciutadans o de Junts per Catalunya– quan algú fa una crida al consum responsable, al consum conscient, per no comprar en aquells llocs on es precaritzava la nostra gent o, directament, se la deixa tirada. Compte, no emprenyem les multinacionals, que, si no, voldran marxar, no? Tan valents per a unes coses però tan covards per a altres. Doncs les multinacionals marxaran quan els convingui, quan tinguem llocs on puguen produir més barat, quan algú els faça regals fiscals que siguen superiors als nostres o, senzillament, si els surt molt barat marxar. Això és el que passarà, senzillament. Seguirem deixant tirada la pagesia, malvivint o sobrevivint amb uns preus tan baixos que no cobreixen ni els costos de producció? No reaccionarem ni canviarem les coses quan veiem que milers de joves marxen, emigren, perquè aquí no se'ls garantix un futur, quan tenen unes taxes d'atur que s'apropa al 30 per cent, quan viuen pitjor que els seus pares, quan han fet tot allò que els vam dir que havien de fer per a poder tindre una vida autònoma, i ara no estem responenent? No farem res per a evitar la segregació estructural, no només del confinament...? El confinament s'ha agreujat, però la segregació que patim a Catalunya és estructural. Els infants no són només responsabilitat de les famílies; també ho són dels governs, que els han de garantir el dret a l'educació, a l'alimentació, a la salut, i també a la igualtat d'oportunitats. I això a Catalunya no està passant; a Catalunya, en funció del teu codi postal, segurament podríem esbrinar a on acabars la resta de la teua vida.

I aquestes jo crec que són les preguntes que ens hem de fer en aquest Ple, però sobretot, com deia, no només fer-nos preguntes, sinó també donar respostes.

Si algú pensa que tornar al mateix punt en què estàvem abans de la pandèmia és una bona idea, doncs jo crec que només vol perpetuar la crueltat, la desigualtat i la pobresa que ens va deixar la sortida de 2008. Són els mateixos que pensen que els pobres ho són per desídia, que vam viure per damunt de les nostres possibilitats,

que l'ingrés mínim vital és una *pagueta*, que la meritocràcia ha de ser l'únic motor, com si estiguéssim totes a la mateixa casella de sortida, o que els serveis públics han de ser residuals. A aquesta gent li molesta l'Estat, li molesta la democràcia i li sobren els polítics que volen fer polítiques per a les majories socials.

I per això, davant dels lobbys, davant dels que volen polítics submisos i que treballen pels seus interessos econòmics i de classe, davant dels que volen que tornem a pagar la crisi els de sempre, la nostra obligació és fer polítiques per al 99 per cent. Així que jo crec que el mínim que podem fer és aprendre no només d'aquestos mesos, sinó també dels darrers anys, i treballar per revertir-ho.

Jo crec que humilment hem d'extreure cinc lliçons d'aquestos mesos, però també dels darrers anys.

La primera és que som vulnerables i interdependents. Ens necessitem els uns als altres, i la ideologia del «salvi's qui pugui» només és una coartada perquè segueixin manant els de sempre, fins i tot encara que no es presenten a les eleccions.

La segona és que, quan la situació s'ha complicat veritablement, allò que no ha fallat, allò que ens ha salvat, ha sigut lo públic. Així que ens toca cuidar-ho, també els seus professionals, com ells han fet durant la crisi, però com han fet des de sempre.

La tercera és que el creixement il·limitat és incompatible amb els límits biofísics del planeta, que en alguns casos ja hem excedit. Només cal veure les imatges de l'àrtic siberià que podíem veure als mitjans de comunicació a finals de juny, on la temperatura està deu graus per damunt del que hauria d'estar en un planeta sa.

La quarta és que el nostre model productiu no pot basar-se exclusivament en el turisme i en la construcció; l'hem de diversificar. No pot ser que el nostre país no pugui ni fabricar les seues pròpies mascaretes. I per això nosaltres considerem que el nou model productiu ha de passar per una reindustrialització verda intel·ligent i una aposta clara per la relocalització, per la ciència i per la innovació.

I el cinquè aprenentatge és que la desigualtat no només és injusta; és que ens fa més febles com a país i ens fractura com a societat. Fa uns dies podíem llegir un informe d'Intermón Oxfam que deia que les vint-i-tres fortunes més grans d'Espanya havien vist incrementar la seva riquesa en més de 19.000 milions d'euros, i alhora, paral·lelament, hi havia 700.000 persones que entraran en situació de pobresa en els propers mesos; són dos punts més que abans d'aquesta crisi, i a més Catalunya serà un dels territoris més afectats per aquesta situació. Però és que, a més, si llegim Save the Children, el que ens diu és que la taxa de risc de pobresa, mentre que en la població en general ha augmentat un 0,3, en el cas dels infants arriba a un 6 per cent. Aquesta és la crua realitat.

I és cert que veiem que coses que fins fa molt poc podien semblar estrambòtiques, podien semblar impossibles, com l'ingrés mínim vital, doncs les hem aconseguit. Però és que no ens podem conformar. Ara tenim l'oportunitat de blindar i democratitzar els serveis públics, i també de demostrar que hi ha una alternativa al model econòmic actual.

I aquesta alternativa, a més, ha de ser multinivell. Des del Govern central s'està dibuixant una sortida a la crisi que és radicalment diferent a la de 2008: tenim, per un costat, un escut social amb ERTOS, amb ingrés mínim vital, amb la garantia de subministraments bàsics, amb ajuts a autònoms o a llogateres; s'ha habilitat també un fons de rescat autonòmic de 16.000 milions d'euros per a serveis bàsics com són salut, serveis socials o educació; es treballa en la derogació de la reforma laboral o una reforma impositiva perquè les grans fortunes paguen més... Però, com he dit, necessitem anar més enllà, s'ha de continuar treballant des d'Europa, des del Congrés dels Diputats, des d'aquest Parlament, i també des del Govern de la Generalitat.

I aquí sí que em permetran que expose els meus dubtes, perquè jo no crec que un govern que està pràcticament en una situació d'interinitat pugui donar resposta als reptes i a les necessitats que tenim com a país. No estem parlant de surfar una

crisi, estem parlant d'una reconstrucció i d'una transformació per a fer que Catalunya avanci.

Vam veure aquest cap de setmana a França com la ciutadania ja ha decidit en la segona volta de les municipals, i, tret de la dolenta notícia que vam poder veure a la capital de la Catalunya Nord, on ha guanyat l'extrema dreta, la resta del país és cert que s'ha tenyit de verd. I jo crec que a Catalunya també tenim l'oportunitat i la possibilitat de fer-ho. I per això calen unes eleccions, perquè la ciutadania ha de poder decidir en quina clau es fa aquesta reconstrucció.

I jo els diré una cosa: he sigut molt dura durant aquesta legislatura amb el president Torra, i gairebé en la majoria de les ocasions estem als antípodes ideològics, però reconec que ha plantejat un horitzó de país: insistir en la independència com a projecte polític per a la meitat de Catalunya, encara que siga insistint per la via unilateral, com proposa de manera recurrent. Jo no hi estic d'acord, però és cert que ha fet una proposta, i la ciutadania decidirà si la vol o no. No s'amaguen ni el president Torra, ni Puigdemont, ni Junts per Catalunya: si guanyen les eleccions, tornaran a plantejar els mateixos acords i tornaran a fer el mateix.

Per tant, jo crec que avui Catalunya viu en una cruïlla: o continuar per la via de Torra i de Puigdemont o una alternativa d'esquerra transformadora; una alternativa que nosaltres proposem i que, a més, volem impulsar: o un projecte per a la meitat de Catalunya o una nova Catalunya construïda des de la unitat de les esquerres catalanistes. Així és com nosaltres concebem aquesta crisi, com un pacte intergeneracional, com un nou contracte social impulsat des de la unitat de les esquerres, des del progressisme, des d'un nou catalanisme que sap que les persones sempre van al davant.

Però per a fer-ho també és important saber on som i, sobretot, qui som. Aquest cap de setmana llegia que Esquerra Republicana ha presentat els seus objectius per a la reconstrucció, i jo em pregunte si és el programa de govern, si també s'ho fa seu Junts per Catalunya, si és el programa electoral directament d'Esquerra, si Esquerra seguirà fent com si no formés part del Govern Torra-Aragonès, i sobretot també em pregunte per què ara els hauríem de creure.

Al document diuen que són una força ecologista. Esquerra Republicana porta cinc anys al Govern de la Generalitat, i els incompliments de la Llei de canvi climàtic són un munt. Però és cert que la Llei de canvi climàtic depèn d'un departament, d'una conselleria que està en mans de Junts per Catalunya.

Podríem mirar què fa Esquerra amb aquelles matèries que sí que són de la seua competència. Parlava de reforçar els serveis públics, en especial sanitat, residències i educació. I la veritat és que no acabem d'entendre per què parlen de reforçar la sanitat pública, quan la conselleria que dirigeix la senyora Alba Vergés, doncs, ha pagat el preu més alt a la sanitat privada de tot l'Estat per pacient Covid –quaranta-tres mil euros, davant dels vint-i-quatre mil, per exemple, que pagarà Navarra–, van externalitzar per valor de 18 milions d'euros el rastreig dels nous casos de coronavirus a una filial de Ferrovial, i sembla que pagarem entre totes la rescissió del contracte. Han decebut els professionals amb una gratificació classista, on preval la categoria i no l'esforç o el risc durant la crisi. I jo no sé si a vostès els sembla raonable, però a nosaltres no ens sembla just, doncs, que no tinguen aquesta gratificació ni el personal de neteja, ni l'atenció domiciliària, ni el transport sanitari. De fet, el personal de neteja s'ha infectat en un 30 per cent durant aquestes setmanes d'infecció.

I també volia fer un esment. El president ha dit que el sistema sanitari català no s'ha col·lapsat durant aquestes setmanes de pandèmia. Tot depèn del que puguem entendre per «collapse». Quan es posen pegues per a ingressar la gent gran a les UCIs dels hospitals, perquè no n'hi han suficients, per a mi això sí que és collapso. O quan els professionals han d'escollir a qui li posaven un respirador quan hi ha dos persones que el necessiten, per a mi això sí que és collapso. Per tant, tot depèn dels ulls i dels criteris que té cadascú.

Veiem ara el tema de les residències en mans del conseller Chakir El Homrani. Van actuar tard i malament –no ho diem nosaltres, crec que és una evidència–, i de fet van trigar més d'una setmana del que estava reclamant el sector de posar-ho sota el paraigua de Salut. Però parlem de model. Vostès estan dirigint Afers Socials des de fa més de cinc anys. Què han fet? Han canviat el model perquè la gent gran, en lloc de ser atesa per una mútua externalitzada, pugui ser atesa als centres d'atenció primària? No; segueixen depenent d'una externalització, com he dit. Han aprovat una llei d'autonomia personal? No. Han fet alguna internalització? Tampoc. I només vull recordar que en l'última negociació de pressupostos els vam instar a la creació de noves places per a les residències públiques i es van tancar en banda.

I, per últim, parlem d'educació, el departament que depèn del conseller Bargalló. Dir que ha anat donant bandades durant tot el confinament, jo crec que és benevolent. De fet, ha posat d'acord els sindicats, que tots han demanat la seua dimissió; ha generat angoixa entre les famílies, i també disgust en el món local. Però mirem què ha fet també durant aquests anys de legislatura, dos. Va ser el síndic qui va haver de tirar endavant el Pacte nacional contra la segregació, i a més, durant la negociació de pressupostos, nosaltres sabem com ens les vam veure i desitjar per al finançament de les escoles bressol i de l'escola inclusiva. És cert que fa un parell de dies el conseller Bargalló va presentar el pla per al nou inici de curs al setembre, però una vegada més ho ha fet sense diàleg, sense escoltar la comunitat educativa. Avui el president ha dit: «Escoltarem la comunitat educativa.» Ja, però és que potser els havien d'haver escoltat abans. Jo crec que ja ens estem trobant amb una manera habitual de fer.

I si ara Esquerra ha decidit fer quadrar les seues paraules amb els seus fets i, realment, reforçar els serveis públics, doncs, nosaltres ho celebrem; però abans ho haurem de veure, perquè us recordo que vostès estan al Govern, no són una força d'oposició.

I després està el Partit Socialista, amb qui compartim el Govern de l'Estat, sí, però més enllà d'algunes votacions que nosaltres, sincerament, no entenem, com votar en contra de la comissió d'investigació de la monarquia o dels GAL, tampoc..., i encara, parlant de reconstrucció, entenem menys que vostès s'oposen a un impost a les grans fortunes, a una taxa Covid, perquè d'algun lloc han de sortir els diners, no només vindran d'Europa. Aquí hi ha un camp per córrer amb un impost a les grans fortunes. Sabem que l'impost de patrimoni és absolutament ineficaç, amb la quantitat de bonificacions que té. O tampoc entenem que estiguen bloquejant que els ajuntaments puguin fer ús dels superàvits i dels romanents que tenen per a fer front a la crisi no només sanitària, sinó principalment a la crisi social. La veritat és que no ho entenem.

De tota manera, nosaltres no li demanem a ningú que renunciï als seus legítims objectius. El que estem demanant és directament al Partit Socialista que deixi de mirar Ciutadans, i a Esquerra Republicana, que deixi de mirar Junts per Catalunya. No miren les enquestes i miren el país, i miren també de respondre a les seues necessitats. I jo crec que aquí la dreta mai pot ser una opció, però tampoc pot ser que forces que es diuen progressistes –i, a més, estic convençuda que els seus votants són progressistes–, quan després estan al govern, no siguin suficientment valents o no facen quadrar les seues paraules amb els seus fets. És ara més que mai quan necessitem grans acords, quan necessitem mesures valentes, quan calen respostes eficaces a la crisi social i econòmica, perquè no podem perdre ni un minut més en la reconstrucció del nostre país.

I per això, davant la trencadissa del Govern actual de la Generalitat i la manca de rumb, a Catalunya el que li cal és un bon govern, un govern sòlid, un govern cohesionat, i sobretot li cal una sortida en positiu. I aquí nosaltres sí que volem fer, doncs, un seguit de propostes.

En el sistema de salut, Catalunya necessita revisar l'actual model i la governança del sistema sanitari. No és suficient aplaudir als balcons. Per a defensar-lo cal revi-

sar totes les externalitzacions existents a proveïdors privats que tenen ànim de lucre. S'ha de planificar la recuperació de serveis, començant per la rehabilitació, per la logopèdia i pel 061. Es tracta de cuidar els que ens cuiden i d'enfortir el nostre sistema de salut. Això passa també per un terra mínim d'inversió del 7 per cent i per una reforma estructural de les condicions laborals dels professionals sanitaris.

En el tema de les residències, que, com ja he dit, ha sigut un dels punts més foscos durant tota la crisi i que ha revelat quins són els fruits de les polítiques neoliberals que s'han aplicat fins ara, el que es necessita és dissenyar un model d'atenció sociosanitària que estiga centrada en les persones, amb un clar increment pressupostari per a posar en marxa una proposta d'atenció integral que coordine diversos agents socials, sanitaris, comunitaris, i que, òbviament, ha de passar per la desmercantilització.

Pel que fa a la justícia fiscal, per a fer front a aquesta crisi i per a reforçar els serveis públics necessitem diners, i no han de pagar la crisi, novament, els de sempre, no poden ser els de sempre. I per això demanem a les forces progressistes catalanes que ens ajuden a pressionar el Govern de l'Estat perquè es cree aquesta taxa Covid; li demanem a Esquerra que no s'esborri de la negociació dels pressupostos, i sobretot li demanem al Partit Socialista que siga valent: no pot ser que la nostra reforma fiscal, la de Catalunya, la que vam aconseguir en la negociació dels pressupostos..., a vostès els semblarà poc, com si es quedés curta, quan és la reforma fiscal més valenta, més progressista i més progressiva dels darrers deu anys, i que ara vostès no vulguen una taxa Covid per a les grans fortunes al Govern de l'Estat, com ha fet, sense anar més lluny, el Partito Democratico a Itàlia.

Pel que fa a indústria, volem òbviament protegir la nostra indústria. Creiem que cal un pla nacional per a la indústria que hauria de tindre una durada de cinc anys, i, entre d'altres coses, ha de contemplar, doncs, condicionar els ajuts dels fons de reconstrucció europeus que gestiona la Generalitat a aquelles empreses exclusivament que mantinguen l'ocupació a Catalunya. La Generalitat també ha d'establir mecanismes de control i de participació en les grans decisions de les empreses que rebin ajuts públics. I, òbviament, la formació dels treballadors i de les treballadores per a noves feines i per als nous reptes que tenim com a país també hauria d'estar contemplada en aquest pla nacional per a la indústria; és una condició imprescindible per a crear llocs de feina de qualitat, i aquesta ha de ser una de les tasques de la reconstrucció. I a més, com recordava l'altre dia l'agrupació d'entitats que treballen sobre la inserció laboral de gent que pateix trastorns mentals en feina, no ens podem oblidar tampoc de totes aquelles persones que ja estaven a la cua de l'accés a un treball digne abans de la Covid.

El nou model productiu ha de ser divers, ha d'estar basat en la transició ecològica, en la indústria, en l'ocupació de qualitat, la recerca i la innovació. I sobretot també s'ha d'acabar amb projectes que estan obsolets i que són purament especulatius, com l'ampliació de l'aeroport del Prat, com el Barcelona World, com l'Autòdrom Terramar o com la prolongació de la C-32 entre Blanes i Lloret.

En la mateixa direcció, també nosaltres portarem a votació la creació d'un operador públic d'energia d'àmbit català. Ho vam portar fa un any, vostès van decidir que no era una bona idea, nosaltres ho tornem a intentar, perquè considerem que s'han d'impulsar les renovables, que s'ha de democratitzar l'energia i, sobretot, que s'ha de lluitar davant dels oligopolis.

Un cinquè punt que nosaltres també considerem important és mirar què s'està fent en altres països en el tema de l'habitatge, amb el greu problema que tenim en l'accés a l'habitatge. Cal fer les modificacions legislatives pertinents per a reduir les llicències dels habitatges d'ús turístic, principalment en aquelles zones que estan altament tensionades i en què manquen pisos per a lloguer residencial. Les ciutats no poden ser, com és ara, parc d'atracció per a turistes, mentre se n'estan expulsant els veïns i les veïnes.

Pel que fa a la cultura, nosaltres portem un seguit de mesures en les propostes de resolució, però sí que en vull destacar una, que és el xec cultural per a les persones i les famílies que han estat més colpejades a la crisi. Considerem que no deixar a ningú enrere també passa per garantir l'accés universal a la cultura.

I per últim, i tot i que portarem molts més temes, sí que vull referir-me a educació. Ens cal un pla específic per a revertir les desigualtats, que s'han agreujat encara més durant aquest confinament, i sobretot cal un model de formació professional que realment, i no com ara, estiga consensuat tant amb els agents socials com amb la comunitat educativa, doncs, per a aturar l'abandonament escolar prematur, per a impulsar l'educació al llarg de la vida i sobretot, també, per a donar sortides laborals.

Jo crec que aquestes mesures poden fer consens entre la majoria dels diputats i les diputades d'aquesta cambra. També considerem imprescindible que s'escolte les entitats i que s'escolte la societat civil. Hi ha propostes que són molt interessants, com per exemple la que està treballant l'Economia Social i Solidària d'una economia per la vida, però també ahir podíem escoltar el síndic de greuges, hem d'escoltar la Taula del Tercer Sector, que ahir també feia un crit d'alarma davant la situació desesperada en què ens trobem ara mateix. Necessitem teixir grans acords, grans consensos. Jo crec que no hi valen visions partidistes. No podem deixar passar ni un minut més per la reconstrucció de Catalunya.

I per això, president, vull acabar aquesta intervenció tornant a demanar-li eleccions, perquè la ciutadania pugui decidir en quina clau es fa aquesta reconstrucció: si seguim mantenint la via Torra-Puigdemont o si realment la ciutadania aposta per una alternativa econòmica social, on les esquerres transformadores puguem donar una nova sortida a la crisi.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació és el torn del diputat Carles Riera, del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, en primer lloc ens volem sumar al que ja han fet la resta de grups que ens han precedit rendint un merescut recordatori i sentit homenatge per a les víctimes d'aquesta pandèmia, per les seves famílies, i també un reconeixement i un homenatge per a les servidores públiques i les treballadores dels serveis essencials, que han fet possible el sosteniment de la vida durant la durada del confinament i de les fases més greus d'aquesta pandèmia. Però si la Covid, si el coronavirus ha estat una pandèmia que voldríem que fos circumstancial, el capitalisme és una pandèmia històrica que continua matant cada dia arreu del món; i per això avui també volem el nostre reconeixement i homenatge pel Pau Camp i l'Àngel Mielgo, miners morts recentment en el nostre país.

Bé, president, representants del Govern, diputats i diputades, som plenament conscients del que ha significat la Covid-19 i les dificultats per fer front a l'emergència sanitària. En tot moment, vostès ho saben, públicament i interna hem donat el nostre suport a moltes de les seves iniciatives, i contínuament, sense parar, des del dia 19 de març hem fet propostes contínuament. També hem de dir que no hem rebut resposta a la majoria de les nostres propostes. Per tant, ens hem de basar en allò que veiem en el que ha estat l'obra de govern i l'acció del Govern durant aquesta pandèmia i que veiem sobretot a través dels seus decrets i d'algunes de les seves principals iniciatives.

I aquí veiem que, mentre la consellera Vergés assegurava que s'intervenien la sanitat privada, el que realment feia el Departament de Salut era promoure un decret que fixava el preu de la Generalitat i li pagava a la privada gairebé més de quaranta mil euros per pacient donat d'alta a l'UCI a la privada.

La decisió de no intervenir a les residències, malgrat que des de la CUP i des de moltíssims governs municipals s'estava fent un crit d'auxili perquè s'intervinguessin aquelles que eren privades i amb més afectació de l'epidèmia.

N'hem hagut de lamentar més de quatre mil morts, i estem segures i segurs que algunes d'elles es podrien haver evitat intervenint-les i garantint protocols de protecció a les seves treballadores.

Fa dos dies, només dos dies, que s'han suspès *cautelament*, encara no definitivament, dos contractes per a la gestió externalitzada de dues residències amb Eulen, per les irregularitats en la gestió dels usuaris durant la pandèmia; només fa dos dies que s'ha produït aquesta actuació.

A dia d'avui encara no sabem si els CAPs tornaran a obrir, ni com, ni quan, ni quin serà l'abast de la seva actuació, de la seva cobertura, quan és el pilar fonamental de la nostra sanitat pública i de qualsevol intervenció preventiva.

Sanitàries en Lluïta, és a dir, el personal sanitari que ha estat a primera línia fent front a la pandèmia, aquelles que cada dia a les 20 hores aplaudien, porten setmanes demanant una reunió amb la consellera de Salut, sense obtenir a hores d'ara, encara, cap resposta.

Al mateix moment que se suspenia el pla Orfeu, descobríem que aquest Govern comprava proves a laboratoris privats per més de 4,5 milions d'euros, mentre els laboratoris públics estan tancats, com han denunciat investigadors i personal que hi treballa.

Encara no s'havia aixecat l'estat d'alarma que ja s'havien reprès els desnonaments, amb la col·laboració activa, com sempre, dels Mossos d'Esquadra del conseller Buch.

La suspensió de les ajudes al lloguer, quan milers de famílies es troben en una situació de vulnerabilitat i l'atur ha augmentat en cent dotze mil persones respecte al maig del 2019.

Informant amb poquíssim temps els municipis de la possibilitat de fixar un preu públic a les funeràries i la suspensió d'aquesta mesura un mes i escaig després. I, novament, la mort en aquest país també s'ha de pagar.

Una concessió adjudicada a dit de 18 milions d'euros a Ferrovial per al seguiment de contactes positius mitjançant *scouts*, que és una actuació bàsica de la sanitat pública i de la prevenció sanitària.

I així podríem seguir una llarga llista de despropòsits, des del nostre punt de vista, d'aquest Govern.

Avui, el president Torra ens ha donat una sorpresa que considerem, sincerament, president, molt equivocada i molt errònia: la sol·licitud d'un préstec Mede a la Unió Europea. Això va associat no només a un alt interès, per més que vostè ha dit que no: va associat a retallades i una major intervenció de la nostra economia pública, de les nostres institucions. Etcètera.

I, parlant del present i parlant del futur, mirin, nosaltres ho hem dit a bastament: nosaltres no estem d'acord en parlar de reconstrucció per tornar a la normalitat anterior a la pandèmia del Covid-19. I per dues raons principals. La primera és que es tracta d'una pretensió, per impossible, absurda. La Covid-19 ens ha canviat el món, i aquella normalitat ja no tornarà mai. Els seus impactes presents i els seus efectes futurs són de tal magnitud que ens obliguen a reinventar-nos en un món i en una societat en ràpida transformació a escala global. I la segona, i potser encara més important, és que aquella normalitat, l'anterior, formava ja part del problema; de fet, *era* el problema.

Parlem uns moments de quina era aquella normalitat des d'una perspectiva crítica, des de la nostra perspectiva. Mirin, un país trencat per una gran desigualtat que condemna un 25 per cent de la població a la pobresa. Un empobriment, una exclusió i una desigualtat feminitzades que deixen les tasques de cures essencials, com una vegada més s'ha demostrat, però la producció i la reproducció de la vida a la cua del

reconeixement i del suport públic. Un treball cada dia més precari, amb una classe treballadora cada dia més explotada i un capital cada dia més despòtic; si no, els hi pregunten als senyors i senyores de Nissan. Un territori devastat i un canvi climàtic accelerat. Uns béns comuns malmesos i convertits en negoci privat. Drets fonamentals, com el dret a l'habitatge i el dret a subministraments bàsics per a la vida, manlevats a una part important de la població i convertits en una mercaderia especulativa que condemna la majoria a la precarietat vital. I uns desnonaments –efectivament, president– immorals que no deixen de créixer. Serveis públics retallats, precaris o privatitzats, amb la consegüent pèrdua de qualitat i de capacitat assistencial i amb un continuat retrocés en els drets laborals i en les condicions de treball de les seves treballadores. Racisme institucional, explotació i exclusió de les persones migrades. Creixement del feixisme i impunitat de les seves actuacions. Repressió de drets socials, civils i polítics. Criminalització i persecució de la protesta i de la dissidència. Bloqueig institucional de la Generalitat, que continua intervinguda per l'Estat, amb una autonomia en regressió i amb un govern fracassat, incapaç de donar resposta ni a les necessitats socials de la majoria ni a la resolució del conflicte polític sobre la nostra autodeterminació.

I, mirin, sobre aquesta normalitat –sobre aquesta normalitat– arriba la Covid-19, sobre aquesta normalitat actua el coronavirus, i, evidentment, els seus efectes, els efectes de la pandèmia, són molt més greus, efectivament, del que haguessin pogut ser si no ens haguéssim trobat amb dècades de serveis públics retallats, amb una creixent desigualtat, amb infrahabitatges i amb la majoria de la classe treballadora en condicions precàries.

I ara la crisi econòmica i social que ens arriba és d'una magnitud enorme. Les institucions de l'Estat i de la Generalitat només hi responen amb les receptes i mesures de sempre, i, com sempre, la Unió Europea tampoc està a l'alçada. Mesures per tornar a una pretesa normalitat anterior, que ja estava en la base del problema. Mesures sense valentia i sense ambició, de curta volada, que es demostren inútils per resoldre els efectes de la crisi i per atacar les seves causes estructurals. Vostès volen encara salvar, rescatar un vaixell que va a la deriva i que ja comença a enfonsar-se, d'un model econòmic i social ecològicament insostenible i humanament insuportable. I demanaran almoines a l'Estat i a la Unió Europea per repetir les polítiques de sempre, ja fracassades, per sostenir el vell ordre, els seus poders i les seves elits i oligarquies, repartir almoines a la població i, si convé, reprimir-la per tal d'aturar els grans canvis que el món i el nostre país necessiten per tal que la vida, una vida digna, sostenible i solidària, hi sigui possible. Prefereixen rescatar el capital i el sistema de poder que rescatar persones, comunitats i la Terra.

I, mentrestant, el Govern més progressista de la història ens està començant a mostrar també en aquesta crisi els seus límits i voluntats. La seva reconstrucció pactada amb la dreta reaccionària no deroga la reforma laboral, no inclou l'impost a les grans fortunes, no deroga la llei mordassa ni la Llei d'estrangeria, no garanteix el dret a l'habitatge, segueix encobrint la corrupció de la monarquia, continua amb el negoci de la mort amb la venda d'armes, no atura la repressió, recentralitza de manera autoritària i no ofereix cap solució real al conflicte polític entre Catalunya i l'Estat espanyol. Per ser el més progressiu de la història, no està malament –no està malament.

I nosaltres pensem, amb fermesa i convicció, que un altre món és possible i que uns altres Països Catalans són possibles i necessaris: lliures, justos, solidaris i ecològics. Un territori on la vida pugui ser viscuda en llibertat. Un territori de drets, de solidaritat humana i planetària.

Per això avui volem parlar de la necessitat i de la proposta d'una gran transformació, no de reconstrucció, sinó d'una gran transformació, d'un projecte i d'un programa de salvació nacional, davant la crisi econòmica, social i política, que avui expressa el sentit comú de molta gent, a casa nostra i arreu del món, i que, per tant, també hauria de ser objecte d'un compromís unitari i de grans acords nacionals.

Ho hem dit i ho repetim: ens toca triar entre el capital o la vida, i sabem i vostès saben que la sortida a aquesta crisi serà feminista, serà socialista, serà ecologista i serà independentista o no serà.

Des d'aquest paradigma, prenent aquesta crisi també com una oportunitat per aportar noves solucions i no repetir errors del passat, apostant per iniciar el camí cap a aquesta gran transformació, proposem: una renda bàsica universal, prohibició dels acomiadaments, derogació de les reformes laborals, permís retribuït per a la conciliació familiar i reconeixement social i econòmic de totes les tasques de cures, realitzades majoritàriament per les dones. Destinació dels beneficis empresarials i financers al finançament de la resposta a la crisi, taxa Covid i una nova fiscalitat justa i redistributiva. Banca pública, sobirania sobre tots els recursos bàsics per a la vida, els béns comuns i les infraestructures del nostre país. Revertir totes les retallades en sanitat, educació, serveis socials i cultura. Titularitat i gestió pública de tots –de tots– els recursos sanitaris, educatius, de serveis socials i de cures. Aturar i revertir tots els projectes i actuacions sobre el territori que contribueixin al canvi climàtic. Transició a una economia verda basada en els serveis públics, les cures i l'economia social i solidària. Dret universal a l'habitatge, als subministraments bàsics i a una alimentació saludable. Regularització de totes les persones migrades. I drets civils i democràtics, davant la deriva repressiva i autoritària, i, entre ells, autodeterminació i sobirania.

Aquestes propostes es plasmaran en les nostres propostes de resolució. Sincerament, no és arrogància, considerem que connecten amb el sentit comú de molta gent d'aquest país, a la vista del que ha estat aquesta crisi. Els demanem el seu suport i un esforç d'unitat al voltant d'aquestes propostes.

I, per acabar, vull acabar parlant de diàleg. Avui, malgrat que el potencial de l'1 d'octubre i del 3 d'octubre encara resta viu, com intacta també la voluntat ferma d'una gran part de la gent d'aquest país d'exercir l'autodeterminació i d'assolir la independència, l'independentisme –admetem-ho–, l'independentisme polític, no està a l'alçada, i l'Estat espanyol tampoc està disposat a una solució democràtica.

La situació d'excepcionalitat normativa que ha imperat durant la vigència de l'estat d'alarma ha permès aprovar diversos decrets i resolucions tant del Govern de l'Estat com dels governs de les administracions autonòmiques arreu dels Països Catalans, que, lluny de donar sortida a les demandes populars, han servit per seguir apuntalant els interessos econòmics de determinades oligarquies i centres de poder, en contra de la majoria popular i treballadora.

Aprofitant el context actual d'inici d'una nova crisi ecosocial, que s'ha vist accelerada per la situació d'emergència sanitària, el Govern de l'Estat ha aguditzat l'ofensiva recentralitzadora mitjançant la recuperació de competències, inclús militaritzant els carrers i restringint encara més, si és possible, el legítim dret a la protesta i a la dissidència política.

En canvi, el Govern de la Generalitat, lluny de fer front a l'ofensiva recentralitzadora de l'Estat i posar al centre l'agenda política de la defensa i l'exercici del dret a l'autodeterminació, ha optat per demanar el retorn de competències i recursos a l'Estat i a la Unió Europea per poder seguir drenant recursos públics a favor del sector privat i mostrar una situació d'estabilitat que no és real.

La mesa de diàleg, les comissions de reconstrucció, ajuntaments Generalitat i Estat, són una pista d'aterratge cap a un nou encaix dins l'Estat espanyol basat en un nou pacte fiscal i el debat sobre les competències. El concepte de reconstrucció en base a una estratègia possibilista està guanyant relat i protagonisme. Mentre «reconstrucció» es refereix a tornar a deixar les coses tal com estan, el concepte de «transformació», que nosaltres defensem i proposem, significa repensar les relacions socials, culturals i econòmiques des de l'arrel.

Cal que l'independentisme assoleixi nous acords i estratègies compartides i recuperi la capacitat per liderar grans acords nacionals, que incloguin el conjunt del

sobiranisme i de les forces progressistes per tal de dur a terme aquesta gran transformació, aquest rescat de la gent del nostre país davant la crisi. Un rescat que és possible iniciar ja ara, fins i tot amb el reduït autogovern del que disposen les nostres institucions, però que només podrem culminar amb la plena sobirania i, per tant, exercint l'autodeterminació i assolint la independència.

El diàleg amb l'Estat i amb la comunitat internacional només serà efectiu des d'aquesta sobirania efectiva i real, des d'una nova fase del conflicte, en les institucions i al carrer. I ara la gravetat de la crisi fa que aquest embat sigui més urgent que mai i més necessari que mai.

El capital o la vida. I, si ens roben la vida, la resposta és la lluita; pels drets de totes, per tots els drets. Perquè aquesta crisi volem que la pagui el capital i volem sortir-ne lliures.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació és el torn del diputat Santi Rodríguez, del Subgrup del Partit Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, vicepresident. President, diputada, conselleres, conseller, diputades i diputats, les primeres paraules són necessàriament de record per les persones que ens han deixat durant aquesta crisi sanitària. Unes paraules d'alè també per als malalts, per a les persones que han passat la malaltia, per a les famílies i per als amics. I agraïment a totes les persones que ens han ajudat, que han ajudat la societat a superar aquesta situació de crisi en aquest moment tan feble i tan important. I, per no relatar absolutament totes aquelles persones, em permetran que ho faci des dels que han estat a la primera línia, com ha estat el personal sanitari, fins als que han estat en l'últim racó, per exemple els que han fet de repartidors per portar-nos subministraments bàsics als domicilis de les persones que estaven confinades.

Aquest és un ple per avaluar l'actuació del Govern durant aquesta pandèmia, i la veritat és que hem anat fent seguiment de l'acció de govern davant d'aquesta crisi sanitària, i ara també econòmica i social, ja ens n'havíem fet una mica una idea, però avui jo crec que el president ho ha acabat d'apuntalar: pel Govern de la Generalitat, pel president de la Generalitat, el Reial decret d'estat d'alarma els ha anat com a aigua beneïda, els ha anat la mar de bé, no? Ha estat l'argument perfecte no només per intentar no assumir les seves responsabilitats, sinó per acabar culpant Espanya de tots els mals. Ara Espanya ja no només ens roba, sinó que a més ens mata. I moltes vegades penso que en realitat vostès no la volen, la independència: no tindrien a qui responsabilitzar de les seves incompetències. I jo estic convençut de que vostès pensen que contra Espanya es viu molt millor del que farien sense Espanya; vostès viuen molt millor contra Espanya del que farien sense Espanya. Segur que el Govern d'Espanya ha fet coses malament –que n'ha fet–, però estem aquí per parlar del que han fet o no han fet vostès.

I en aquest sentit em permetran recordar-los que les primeres setmanes de la situació de crisi el nostre grup parlamentari el primer que va fer va ser enviar-los un grapat de propostes, a la Presidència de la Generalitat, vam distribuir-ne un grapat, seixanta propostes per fer front a la situació de crisi que teníem al davant, tant des del punt de vista sanitari com també des del punt de vista econòmic, des del punt de vista industrial, des del punt de vista de l'ensenyament..., des de punts de vista molt diversos, no? I, per tant, expressar també aquesta voluntat de col·laboració en una situació que enteníem i que entenem que és greu, una voluntat de col·laboració sincera per intentar sortir de la millor manera possible d'aquesta situació, i vostès ens van donar la resposta, en la majoria d'elles, «ja ho estem fent» o «això no ho podem fer», etcètera, no?

Però, per situar-nos una mica, al febrer vostès... Són cites d'uns quants consellers, en alguns casos de la consellera de Salut o d'altres persones, no? Però al febrer afirmaven: «No hi ha d'haver cap alarma ni cap problema de salut pública.» I algú hi afegia: «La grip és molt més greu que el coronavirus.» També el mes de febrer, quan es cancellava el Mobile, això era per «l'epidèmia de la por que la desinformació escampa», paraules del president, que després, en una roda de premsa amb premsa internacional, s'atribuïa, uns mesos després s'atribuïa la decisió de la suspensió de la cancellació del Mobile, eh?, quan era extremadament recelós quan això va succeir. El 9 de març, per exemple, també deien: «No s'han de tancar escoles ni universitats, com han fet altres comunitats.» Quatre dies després anuncien el tancament d'escoles, instituts i universitats.

Això sí –això sí–, dels autors de «volem el confinament total» o del «si fóssim independents, ens haguéssim confinat quinze dies abans», el 12 de març, alhora que anuncien el tancament de les escoles, diuen: «No hi ha mesura de confinament o aïllament dels nens a casa.» És a dir, tanquem les escoles, però els nens, textualment, aquests nens i aquests pares, poden anar al parc. O, per exemple, tancaven escoles, instituts i universitats, però deixaven bars, restaurants i discoteques obertes.

Després, el 19 de març, en una entrevista de la BBC al president, es diu: «És que el Govern d'Espanya no vol confinar la gent» –i portàvem cinc dies tancats, no?–, «el Govern d'Espanya no vol confinar la gent.»

Però, a més, vostès, els del confinament total, no van ser capaços ni d'aturar les obres públiques de la Generalitat fins vuit dies més tard; fins al 27 de març no van aturar completament les obres públiques de la Generalitat.

Es pot fer més el ridícul veient conspiracions o befa amb l'enviament o l'anunci d'enviament d'1.714.000 mascaretes? O criticar el color de la paraula «virus» en un anunci de diari, el color groc de la paraula «virus» en un anunci de diaris? O, quan vostès encara no acabaven de veure el que estava passant a les residències, negar l'ajut de l'exèrcit, de la Unitat Militar d'Emergències, per desinfectar-les? Posar traves als hospitals de campanya? Sí, sí, es va impedir que l'UME desinfectés unes quantes residències. Posar traves als hospitals de campanya? Sabadell, muntat per l'exèrcit, o Sant Andreu de la Barca, muntat per Guàrdia Civil, que no va arribar a entrar en funcionament mai? I, dos dies després de posar totes aquestes traves, comprar vint-i-set inflables per fer servir com a hospital de campanya que ni s'han arribat a muntar.

Com casen aquestes decisions amb evitar l'hospitalització de malalts en domicilis o en residències? Com casa l'evitar que s'obrin hospitals de campanya amb mantenir malalts a casa seva o a les residències? El Consell Assessor de Salut els va dir el mes de maig que calia corregir, precisament, l'absència de protocols per tractar residents a hospitals.

També el Consell Assessor de Salut els critica la limitació d'esforç terapèutic a gent gran –limitació d'esforç terapèutic a gent gran. Es poden imaginar la impotència i ràbia que van sentir moltes famílies de persones grans hospitalitzades o en residències, en sentir que hi havia una instrucció per limitar l'esforç terapèutic a persones de més de setanta-cinc anys? I després ens venen a parlar de sanitat universal? El senyor Iceta deia: «La universalitat de la sanitat acaba quan s'arriba a les residències.» I també amb l'edat; es veu que, també amb l'edat, la sanitat deixa de ser universal.

Sobre les residències, tindrem oportunitat d'ampliar-ho amb relació a la comissió d'investigació que tenim oberta també durant el proper Ple específic. Però hi han alguns elements.

És simptomàtic el canvi de departament: de Treball, Afers Socials i Famílies a Salut, i especialment esgarrifós..., jo ho vaig dir en la convalidació del decret llei de 14 de maig, amb què s'autoritzava el Departament de Salut a fer un cens de les persones institucionalitzada en residències i de les seves dades sanitàries. Ah, carai!,

quan una persona entra en una residència en perdem el rastre sanitari, com si hagués desaparegut de la nostra societat. Això, francament..., ens va esgarriar tenir coneixement d'aquesta situació.

Assessors per al president, assessors del Departament de Salut, assessors que no es posen d'acord els uns amb els altres, programa de test..., 170.000 tests immediatament; passat un mes, se n'havien fet 32 –no 32.000: 32–, de 170.000 que s'havien anunciat. Des del punt de vista legislatiu, vint-i-tres decrets lleis que han sofert vint modificacions; dintre els mateixos decrets lleis es modificaven decrets lleis anteriors. Mesures inconnexes d'àmbits absolutament divergents, ni negociades amb els grups, ni parlades –ni parlades– amb els grups parlamentaris. I ningú hi ha posat cap problema. Puntuals, però ningú ha posat cap problema, i s'ha donat convalidació a tots els decrets lleis.

En definitiva, president, la sensació és que durant aquesta pandèmia el Govern ha actuat com un pollastre sense cap.

Ara tenim al davant dos reptes. Primer, i immediat, garantir que davant de la possibilitat de rebrots es disposi dels materials necessaris, equips de protecció individuals per als professionals que poden estar en contacte amb persones contagiades –sanitaris, residències, cossos de seguretat...–, tests suficients, protocols d'actuació, sobretot a residències –sobretot a residències–, i evitar que ningú deixi de rebre l'atenció sanitària que mereix, ni per edat ni per ubicació en una residència.

La segona, evidentment la més important, la reactivació, que, al nostre entendre, s'ha de basar en tres eixos: més política social, més impuls de l'economia i menys procés. Si m'ho permeten, ho condensaré tot en tres paraules: salut, treball i convivència.

Salut: més política social. L'àmbit de la salut, fonamental –fonamental. També ho deia algun altre diputat: Catalunya és l'única comunitat que encara no ha recuperat la despesa sanitària de l'any 2010. Sis anys de creixement econòmic –sis anys de creixement econòmic–, quatre anys sense pressupostos. I això és el que ha impedit que es recuperés la despesa sanitària. Poden buscar culpables on vulguin, però la realitat és aquesta: sis anys de creixement econòmic, quatre anys sense pressupostos.

I és imprescindible el reforç de l'atenció primària. I, fixi's, si és que pràcticament coincidirem absolutament tots els grups en exactament els mateixos elements! Reforçar l'atenció primària, que és la que hauria de ser la veritable encarregada de la vigilància del Covid. I vostès van i l'hi encarreguen a una empresa, i es gasten tres vegades més –tres vegades més– del que diu que destinaran a millorar l'atenció primària, només amb un sol contracte; sí, només amb un sol contracte.

Ara es fa més imprescindible que mai –més imprescindible que mai– un pla de xoc per abordar la situació de les llistes d'espera. Tenim publicades les dades del mes de maig; no han empitjorat, les llistes d'espera no han crescut, no hi han més persones en llistes d'espera. No, no, no. El que passa és que el temps s'ha allargat. Quant? Més de dos mesos. Dades de maig, dos mesos: abril, maig i quinze dies de març; setanta dies que s'han incrementat les llistes d'espera. No s'han incrementat, perquè no ha entrat gent nova a les llistes d'espera, però sí que el temps, evidentment, s'ha allargat. Com a mínim –com a mínim, com a mínim– necessitem recuperar la situació que teníem abans d'aquesta crisi, i amb això ens donaríem per satisfets. Per satisfets en aquesta situació, però òbviament no ens donarem mai per satisfets mentre hi hagi tantes i tantes persones en llistes d'espera.

Evidentment, hem de repensar el model de les residències a mitjà termini, al més ràpidament possible, en base a la mala experiència adquirida. No pot ser que les residències quedin al marge del sistema sanitari i quedin, d'alguna manera, fins i tot al marge gairebé de la societat.

Impuls a l'economia. Tots els sectors econòmics han quedat més o menys tocats, tots. La indústria..., clar, la indústria, i si hi afegim el cas de Nissan, doncs, també ha quedat encara una mica més tocada o pot quedar una mica més tocada si això s'aca-

ba materialitzant. Però el turisme i el comerç han estat durant tot aquest estat d'alarma pràctic..., pràcticament no: han estat completament a zero, i a més el comerç físic, el comerç urbà, aquell que sempre hem dit que hem de protegir. I, en canvi, el que ha agafat volada, lògicament, per les circumstàncies, és el comerç electrònic, competidors. I això ens portarà conseqüències. Es parla de..., bé, parlàvem d'autònoms, però, vaja, un 20-30 per cent del comerç corre risc, segons les fonts, abans d'acabar l'any. Això són unes xifres molt importants.

Però tampoc no volem perdre de vista petits sectors econòmics que amb les seves particularitats necessiten, com a mínim, una petita atenció per part del Govern. Poso un exemple que s'ha abordat, el de les cases de colònies i casals d'estiu, que tenen molt focalitzada la seva activitat durant aquests mesos i que, efectivament, doncs, estan en una situació en la que han pogut, com a mínim, reiniciar la seva activitat en condicions. Però n'hi han hagut d'altres o n'hi han d'altres que han quedat encara en dubte, una mica en l'aire. Cito sovint marxants, firaires..., i hem passat Sant Joan, però els pirotècnics també ho van passar malament.

I, quan diem menys procés, vostès ho entenen molt bé. Jo els hi il·lustro amb un exemple: en lloc de retallar fons Feder per als ajuntaments i per als centres d'investigació, retallin en delegacions polítiques a l'estranger, retallin en Diplocats i companyies.

Salut, treball i convivència. En tots aquests objectius, president, pot comptar amb nosaltres. El problema és que vostè, que té una visió, ha demostrat tenir una visió limitada de la societat catalana, no vol comptar amb ningú que no sigui dels seus. Crea una comissió per elaborar el pla de reactivació econòmica i social, entre consellers (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, president–, entre consellers. Però fins ara no ha tingut en compte els agents socials, no ha tingut en compte els grups parlamentaris. Sembla, dona més la impressió de que el que vol reactivar vostè és el mateix Govern, que, l'hi recordo, «un govern trencat i una legislatura sense recorregut polític». Paraules seves del 29 de gener.

President, confiança no ens n'inspira, i la feina que tenim pel davant és molta i molt feixuga. Li demanem que prengui la decisió que seria la més encertada de tota la seva legislatura: convoqui eleccions com més aviat millor.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Bona tarda. Moltes gràcies, president. Bona tarda a tots i a totes. Res del que farem a partir d'ara és com ens havíem imaginat. De fet, la pandèmia de la Covid-19 ens ha capgirat la vida, i avui, un cop més, no puc començar –i així també ho han fet la resta de grups parlamentaris– aquesta intervenció sense recordar totes les persones que malauradament han mort per culpa d'aquesta malaltia, les persones que han lluitat, també, i se n'han sortit, contra la Covid-19, perquè lluny de xifres, de números, són persones que haurem de saber acomiadar, que haurem de saber també acompanyar les seves famílies en aquest dol estrany.

Volem recordar i donar les gràcies també a tots aquells professionals sociosanitaris, i també d'emergències, que ho han donat tot per salvar vides i per evitar també el col·lapse del sistema sanitari. Als professionals essencials també, en aquest cas no només de l'àmbit sanitari, sinó també aquells que van estar a primera línia: l'àmbit de la neteja, l'alimentació, els periodistes, els transportistes, entre altres. A les famílies també, i als docents, als nens i nenes i als joves d'aquest país, que han fet mans i mànigues aquests dies, aquestes últimes setmanes i mesos, i s'han hagut de reinventar davant d'aquesta situació complexa.

Recordar també i reivindicar els que han hagut d'abaixar la persiana, moltes de les persones que estan patint encara ara ERTOS o que fins i tot han perdut la vida, moltes de les quals dones, en l'àmbit de cures, que han estat invisibilitzades, que ho estaven, que encara ho segueixen estant i que pateixen dobles i triples crisis. També els que s'han quedat a casa per ajudar-nos a protegir a tots i a totes.

I també volem donar les gràcies avui aquí, en aquest Ple, a les persones que han donat la cara, als membres d'aquest Govern, als alcaldes i alcaldesses i a molts dels responsables polítics, doncs, que han estat al costat de la gent per intentar superar una situació, com deia, complexa.

Certament, aquests mesos han estat duríssims, encara ho són. Però això, deia, no s'ha acabat encara. És una crisi sanitària, una crisi humanitària que ara ja ha evolucionat i és una crisi social, una crisi també econòmica. Ara no només ens hem de preparar per si ve un rebrot, que ho hem de fer, efectivament, sinó que ens toca reconstruir el país. Hem resistit, estem resistint, i ara és el moment de poder reconstruir. I per això, doncs, estem aquí, en aquest Ple monogràfic, treballant específicament per la reconstrucció, per fixar les bases que des d'aquest Parlament, doncs, es mandataran al Govern i, des del Govern poder liderar totes les mesures que facin falta per a ajudar la ciutadania i per a sortir-nos-en.

Volem aprofitar també per fer una crida a l'esperança en aquest moment. Perquè per molta situació de complexitat que vivim, per molts moments de complexitat i de problemes, de moments incerts, sempre –sempre–, en aquests moments de complexitat, sempre hi ha moments d'oportunitat també. I per això volem aprofitar aquestes oportunitats. És la nostra responsabilitat saber-les veure i saber-les aplicar. Volem aprofitar l'oportunitat per transformar aquella mal anomenada «nova normalitat», que no ens agrada, i poder construir, per tant, una nova realitat.

No ens cansarem de dir-ho: només sortirem d'aquí apostant per la gent. I per això cal canviar les receptes que fins ara hem conegut. No aplicarem propostes errònies, com ja es van fer l'any 2008 o en d'altres etapes. Hem d'aprendre del passat i poder mirar endavant. I en aquest mirar endavant, ja els ho avancem també, creiem que la reconstrucció ens ha de poder portar a construir els fonaments de la república catalana.

Els deia que no serveixen de res les velles receptes, però sí que cal prendre nota d'allò que hem viscut abans o d'allò que ha passat anteriorment, perquè moltes vegades ens serveix d'aprenentatge. El president del nostre partit, el senyor Oriol Junqueras, com ja saben, és a la presó pel seu compromís polític, però avui penso en ell sobretot en la seva faceta de professor i d'historiador, perquè és sobretot la història que ens ensenya també com hem de poder seguir avançant.

La pandèmia de la Covid-19 és el tercer gran xoc global del segle XXI; així ho llegim nosaltres. El primer va ser el que van provocar els atemptats de l'11 de setembre del 2001 als Estats Units. Aquell gran xoc es va traduir en retallades en drets civils, que de fet han arribat algunes fins als nostres dies. Aprofitant la necessitat de plantar cara a una amenaça real, com era, com és el terrorisme, governs d'arreu del món, i també governs democràtics, van aprofitar l'avinentesa per restringir llibertats civils i polítiques, molt més enllà, raonablement, del que podia exigir fins i tot aquella amenaça.

El segon gran xoc global d'aquest segle XXI va ser la gran recessió desfermada per la crisi financera del 2008. De nou, van aprofitar l'avinentesa per retallar drets; en aquest cas, no tant drets civils, com sobretot drets socials. I, mentre es rescataven bancs amb diner públic, les classes populars en pagaven la factura via reformes laborals conservadores, que de fet encara existeixen, o pagant-ho amb retallades de serveis públics o amb augment d'impostos regressius, i es condemnaven, per tant, aquestes persones de les classes populars, a una pobresa estructural. Els efectes i conseqüències d'aquella crisi han arribat fins als nostres dies, i han fet més gran l'esclatxa de les desigualtats.

En aquell moment, les receptes dels governs de l'Estat, si ho mirem, doncs, aquí a prop, les receptes del Govern de l'Estat van servir per a retallar i per a recentralitzar. El 2008, el Govern del PSOE, primer, i del PP, després, i amb la col·laboració també, doncs, del primer Govern del president Mas aquí a Catalunya, va impulsar un ajust per la via de les retallades i de les privatitzacions.

Per això diem que avui no podem seguir les mateixes receptes, no podem caure, de fet, en els mateixos errors. I ho direm les vegades que faci falta: ni retallar ni recentralitzar.

Aquesta pandèmia, que, com deia, és el tercer gran xoc global del segle XXI, veiem com amenaça en seguir aprofundint en la regressió de drets, tant civils i polítics, com socials. I a més, en aquest marc de regressió, sempre, tots aquests retrocessos s'acompanyen d'un dogma, que és que no hi ha alternativa possible, quan en realitat les crisis moltes vegades han suposat sacsejades que ens han permès progressar.

Per tant, avui nosaltres aquí diem que sí que hi ha alternativa; i tant, que hi ha alternativa. Contra el creixement de l'autoritarisme que hem viscut, nosaltres apostem per més democràcia i per més llibertats. Contra les retallades en drets socials que en altres moments s'han fet o que es pot estar temptat de fer, nosaltres apostem per més redistribució de la riquesa, per més enfortiment de l'estat del benestar i per garantir, per tant, l'equitat i la igualtat d'oportunitats. Contra l'enfortiment dels nacionalismes d'estat que alguns pregonen, nosaltres apostem per més internacionalisme i per dotar-nos de totes les eines per a sortir de la crisi, i això vol dir per a l'exercici del dret a l'autodeterminació i per a esdevenir un estat, també, amb vocació de compromís internacional.

Si aterrem aquesta anàlisi del context global d'on venim en el cas de Catalunya, aquí al nostre país, a les successives crisis econòmiques i socials que ja hem patit en els últims anys, hi hem d'afegir també el conflicte polític que existeix a Catalunya, entre Catalunya i l'Estat, per tal de poder consolidar o construir una república catalana. El projecte independentista –ho hem vist al llarg dels últims anys– ha anat creixent de forma sostinguda al llarg dels últims anys, com us deia, i especialment al llarg de l'última dècada; això, de fet, no ha començat fa dos anys, com alguns es pensen, sinó que ve de lluny i anirà més lluny encara, perquè estem convençuts que seguirem creixent, que seguirà creixent el projecte independentista, perquè és l'únic projecte viable per a garantir un futur a Catalunya.

Justament ara que s'ha complert el desè aniversari, malauradament, de la sentència contra l'Estatut d'autonomia de Catalunya, allò, aquell moviment, va ser la constatació de que l'únic projecte de futur per al nostre país és la independència de Catalunya, que dins de l'Estat espanyol sabem que no hi ha futur.

I, si la sentència de l'Estatut, com deia, ara fa deu anys, va ser el primer pas de no retorn per a molta gent, l'U d'Octubre, just ara, doncs, fa dos anys i mig, i la reacció, sobretot, autoritària de l'Estat espanyol cap a la ciutadania, contra la ciutadania que volíem decidir el nostre futur, i, per tant, la sentència també, després, dura contra el Govern de la Generalitat i contra la presidenta del Parlament, Carme Forcadell, aquest pot ser aquest segon moment, va ser aquest segon moment.

I ara ens toca seguir amb aquesta feina, continuar la feina. Sabem que aquest procés de reconstrucció social i econòmica del país només podrà ser complet, només serà possible i definitiu si comptem també, doncs, amb la reconstrucció política i si comptem també amb totes les eines d'un estat.

El que està clar, com deia, és que hem constatat que les eines que tenim actualment no són suficients per a lluitar contra la crisi, contra les crisis i contra les seves conseqüències. També hem tornat a constatar que l'Estat espanyol ha sigut ineficaç –després m'hi referiré– i que la Unió Europea tampoc ha estat a l'alçada quan més necessitats teníem de que hi hagués unes directrius integrals i clares cap a la ciutadania. Justament les solucions que ara comencem a desplegar han de donar resposta a totes aquestes crisis, també a la crisi democràtica, també a la crisi institucional.

En aquesta crisi, per tant, que vivim ara, tots n'hem après sobre la marxa, i crec que això també convé recordar-ho i admetre-ho: n'hem anat aprenent sobre la marxa, a mesura que ens anàvem trobant amb la realitat. I gestionar-ho és difícilíssim i ha sigut complicat per a tothom, i això també ho volem reconèixer i no ho obviem. Però també diem, a la vegada, que hi ha maneres i maneres de gestionar aquesta crisi i que hi ha maneres d'explicar-se i maneres de fer-ho diferent. I en aquestes maneres, doncs, hem vist com el Govern de l'Estat va optar per la recentralització, per la militarització, per la restricció dels drets fonamentals.

Nosaltres els hi dèiem, i apostàvem per aquesta corresponsabilitat, per aquesta coordinació, per aquesta col·laboració administrativa, i ens van respondre amb el comandament únic, amb els superministres –malgrat que la ministra ara portaveu del Govern de l'Estat ho vulgui negar–, amb recentralitzacions també de la compra de material –malgrat que abans, doncs, el senyor Miquel Iceta també ho volgués negar–, i ens han respost amb més imposicions i amb improvisacions constants en aquesta gestió.

Els va costar unes quantes setmanes adonar-se que la gestió d'una pandèmia sanitària, de la incertesa social que hi va associada o de la por que se'n pot desprendre i la solitud de molta gent vivint en confinament no passava, la gestió no podia passar per farcir de galons i militars les rodes de premsa ni per fer campanyes de màrqueting, sinó que passava per explicar-nos molt, perquè la ciutadania compregués el que estava passant –com abans també ens ha pogut comentar la consellera Vergés–, per fer pedagogia, per ser molt clars i per explicar-nos molt i molt. I així ho hem de seguir fent.

Al que no s'hi val, diputats i diputades del PSC o diputada de Catalunya en Comú Podem, és que s'exigeixi al Govern de la Generalitat de Catalunya allò que no se li exigeix al Govern de l'Estat, quan és qui té totes les eines i la major part dels recursos per a fer-hi front. I deixeu-me posar un exemple, que n'hi hauria molts, per posar-ne un, que és actual: ahir mateix, a la comissió aquí al Parlament de..., en fi, sobre el tema de la Nissan, el diputat del PSC demanava 20 milions per a les polítiques actives d'ocupació, quan justament des del Govern de l'Estat aquests últims mesos, doncs, han fet una retallada de 215 milions en polítiques actives d'ocupació que havien de venir a la Generalitat. És absurd! –és absurd. No ens demanin, per tant, a Catalunya allò que es neguen a fer en el Govern de l'Estat, malgrat tenir-ne les competències i els recursos.

I a la vegada també volem reconèixer, perquè ha estat així, que també ens han tingut, a Esquerra Republicana, al costat al Congrés dels Diputats quan això ha servit per a poder avançar, quan les decisions que s'hi han pres eren bones, crèiem, per a la ciutadania de Catalunya, quan hem aconseguit que les coses passessin: fos acabar l'estat d'alarma, fos tornar les competències a Catalunya –que, per cert, no haurien hagut de marxar-ne mai... Aquesta és l'actitud que volem tenir des del nostre grup parlamentari, des d'Esquerra Republicana: amb responsabilitat, intentant ser útils per a la ciutadania, pensant en la gent i en el país, utilitzant la força dels nostres vots al servei de la ciutadania.

Però també ens han tingut de cara, també ens van tenir de cara al Congrés dels Diputats quan justament la tramitació s'havia fet d'esquena a les institucions catalanes. Aquesta mateixa responsabilitat és la que ens fa ser exigents i crítics i, sobretot, lleials a les institucions catalanes i lleials al poble de Catalunya.

Tot plegat, la crisi del coronavirus ha demostrat de forma cruel que l'Estat espanyol no ens serveix, que és un estat que no és útil per a la ciutadania d'aquest país i ni és capaç de fer front als reptes globals. I no només això: totes les mesures que podrien haver suposat un canvi substancial en el model econòmic i social de l'IBEX 35 han estat descartades d'inici per part del Govern de l'Estat. L'autoconsiderat, de fet, govern més progressista de la història, i que potser aviat n'haurem de dir «el govern més decebedor», ha estat incapaç de fer una regularització extraordinària que

assegurés que realment no es deixa ningú enrere per a aquelles persones que no tenen papers; o el govern, també, feminista ha estat incapaç d'oferir permisos per a la conciliació i la cura d'infants, com li demanàvem des d'Esquerra Republicana; el govern, també, no?, de la igualtat no qüestiona una monarquia que vol amagar corrupteles, que sí que s'estan investigant a Suïssa, o fins i tot ara s'hi posa el Suprem, la monarquia que ha volgut fer servir la pandèmia per a intentar esmunyir-se, justament, de totes les seves corrupteles i de totes les seves males praxis.

Nosaltres no deixarem de denunciar aquesta situació, no deixarem d'alçar la veu ni de demanar que s'investigui també políticament la monarquia, com han fet els nostres companys al Congrés, malgrat estar censurats, per cert, cada cop que ho intenten. I tampoc oblidem que justament aquesta monarquia, a través del rei, doncs, és qui va fer aquell discurs infame el dia 3 d'octubre. Reconstruir, reconstruir de nou, i transformar és també tombar els vicis del règim del 78, massa hereu del franquisme i que ha blindat amb impunitat una monarquia que, efectivament, no ens representa.

Volem un canvi, com els deia, en la manera de fer, perquè, com els deia, hi ha maneres i maneres. I el Govern de Catalunya, també ho volem reconèixer aquí, en seu parlamentària, no ha defugit pas la seva responsabilitat en un moment tan complicat, malgrat que ha hagut de gestionar aquesta situació, com abans al matí, doncs, deia el mateix president de la Generalitat, amb les mans lligades a l'esquena.

Volem posar en valor la tasca ingent –ingent– del Govern de la Generalitat, així com també, com deia abans, de la resta de responsables polítics del país, alcaldes i alcaldesses que han estat a primera línia i que han donat la cara i que s'han arremangat en moments tan complicats com els que hem estat vivint i els que encara vivim. Vostè, president, deia al matí: «Ni contents ni satisfets», però sí, hi afegim també –ho feia vostè també–, amb el convenciment de saber que s'ha fet tot el possible i l'impossible per tirar el país endavant i per ajudar la gent en aquest moment tan complicat.

I què s'ha fet, a més a més? Permetin-m'ho destacar: des dels valors de la transparència, des de la proximitat, des del coneixement de causa, des de l'expertesa i des del rigor; explicant-se molt, com deia abans, fent la ciutadania corresponsable, i no intentant imposar la por, la prohibició o la imposició, com ha fet el Govern de l'Estat.

I, òbviament, un govern, el de la Generalitat, que ha pres decisions des del minut 1, des del primer moment, per tal de poder intentar gestionar de la millor manera aquesta situació: adaptar el sistema sanitari per fer front a la pandèmia, triplicar les UCIs, crear hospitals temporals, hotels de salut per a garantir el confinament, mobilitzar més de tres mil professionals sanitaris i garantir que, a més a més, aquests professionals estiguessin equipats amb el material necessari, a través de compres de la Generalitat de Catalunya, perquè, certament, doncs, el material que s'havia promès no havia arribat o se'ns havia impedit fins i tot poder-lo comprar. I també reforçar l'atenció primària, com s'ha fet i com s'haurà de seguir fent, per garantir, doncs, que està preparada per a fer el seguiment de tots els casos simptomàtics, i també per a tot el que ha de venir. Treballar també el benestar emocional mitjançant, doncs, diverses aplicacions; perquè també és molt important el benestar emocional en aquests moments de complexitat.

S'ha actuat allà on, malgrat disposar-hi de molts més recursos, doncs, l'actuació de l'Estat ha estat insuficient. Penso, per exemple, en els dos mil euros a autònoms que s'han pogut, doncs, donar fins a esgotar la partida dels 7,5 milions d'euros, que han beneficiat més de quatre mil persones, o els 59 milions d'euros també per a un pla de xoc per a l'ocupació durant i després de la crisi sanitària.

La Generalitat va impulsar un consell de relacions laborals per a donar recomanacions en la tornada a la feina, una qüestió que va ser incapaç de fer, per exemple, el Govern de l'Estat espanyol.

Mentre veiem com l'autoritarisme del Tribunal Suprem va resultar que perjudicava els drets de la població reclusa, de tots –malgrat que només pensaven en els presos polítics, però van perjudicar tota la població reclusa de Catalunya–, la Generalitat el que va fer va ser garantir els drets a les presons de Catalunya. Es van potenciar les videoconferències per substituir els vis-a-vis i es va voler reduir al mínim la població reclusa per a limitar el risc de contagi.

Mentre que les grans ambaixades es mantien inoperatives, vam veure com el Departament d'Exterior, hem vist com el Departament d'Exterior aquí a Catalunya va crear un comitè d'emergència per al retorn dels catalans a l'exterior; més de mil dos-cents catalans i catalanes atesos per una conselleria que ha estat oberta les vint-i-quatre hores del dia, set dies a la setmana, per garantir que poguessen retornar a les seves cases catalans i catalanes que estaven arreu del món.

El Govern de Catalunya ha actuat ràpid repartint també les targetes moneders per a cobrir les beques menjador, per a continuar garantint aquestes beques menjador per a més de 142.000 beneficiaris.

Catalunya ha estat pionera, en aquest sentit, dins de l'Estat espanyol, també, doncs, a obrir les escoles. I hem volgut posar l'educació en el centre, efectivament, repartint primer aquests dispositius, milers i milers de dispositius amb connexió a internet als alumnes més vulnerables, i apostant també per l'obertura de les escoles quan les condicions sanitàries així ho van permetre, aprenent lliçons imprescindibles que ens han de servir per a garantir, ara el setembre, una obertura de les escoles amb seguretat, amb aquesta campanya, amb aquesta idea màxima d'«escoles obertes, escoles segures», intentant garantir grups estables, presencials, garantir el dret a l'educació per a tothom i fer-ho amb les mesures de seguretat necessàries. Perquè sabem que l'escola té aquesta funció social, té aquesta funció equitativa i garantia d'igualtat d'oportunitats que no hi podem ni hi volem renunciar. Unes escoles que, per cert, estan obertes ara, en aquest cas, també, doncs, per a assumir el compromís de garantir el lleure educatiu i, sobretot, també, per a seguir donant servei i resposta a les persones més joves del nostre país.

Intervenint residències, sí, malgrat que abans es negués, quan ha fet falta s'ha fet, en coordinació des del minut 1 entre el Departament de Salut i el Departament d'Afers Socials, per protegir les persones més vulnerables.

Efectivament, president i vicepresident, conselleres, Catalunya ha anat marcant el camí, anticipar-nos sempre a les decisions que, després de la primera negativa que trobàvem per part de l'Estat espanyol, s'acabaven desplegant, doncs, des de l'Estat. I, per tant, deia, efectivament, sí, hi ha una altra manera de gestionar l'epidèmia, es pot gestionar de forma diferent.

Com deia, encara no hem començat la situació. Les cicatrius de la Covid-19 encara estan obertes, unes cicatrius personals, socials i econòmiques, i segurament, doncs, tardaran a curar-se. Just aquesta situació complexa necessita més inversió que mai. I és absolutament imprescindible, per tant, disposar de la part que ens pertoca dels recursos provinents del pla de reconstrucció a nivell europeu, que calculem en almenys uns 30.000 milions d'euros per a Catalunya, dels 750.000 que s'han anunciat per part d'Europa. I en volem la gestió directa, per a assegurar-nos que aquests diners, doncs, van on hagin d'anar, perquè si parlessen per l'Estat igual ens podem trobar que van a salvar grups mediàtics o que van, doncs, a publicitat institucional o que van a rescatar l'hipòdrom de la Sarsuela o que van a tancs i, per tant, a l'exèrcit, quan justament això és el que ara cal evitar, i s'ha d'anar a les persones.

No es tracta de tenir els recursos que voldríem, pensant, doncs, que els recursos són infinits, com abans deia el senyor Iceta i com deia el PSC, sinó que es tracta de poder gestionar els recursos que generem, que recaptem o que necessita la ciutadania de Catalunya. És el moment, per tant, de garantir que Catalunya disposa dels recursos que li pertoquen.

No és el moment tampoc de demanar un rescat via deute, sinó que hem de poder reclamar a Europa i a l'Estat els recursos que ens pertocquen, d'acord amb els esforços que fa el país i d'acord amb les necessitats actuals. Un rescat seria pa per a avui, però gana per a demà.

Els recursos hi són i, per tant, cal fer-los arribar a qui més els necessita, de fons europeus, de fons de l'Estat, de repriorització del pressupost i de les reformes fiscals necessàries.

Durant aquests mesos, deia abans, hem hagut de resistir. Per això ara és urgent que el Govern..., que puguem garantir, doncs..., que hem hagut de poder garantir un coixí per viure, i ara, que ja estem en la fase de la represa, cal seguir resistint, però sobretot és el moment de reconstruir. Hem de passar de resistir a reconstruir i hem de passar de la reconstrucció a la república catalana.

Nosaltres ho tenim molt clar. Des d'Esquerra Republicana, des del Grup Republicà ho tenim molt clar: l'agenda de la reconstrucció no es pot entendre sense l'agenda per resoldre el conflicte entre Catalunya i l'Estat. És més, qualsevol reconstrucció del nostre país serà incompleta si no tenim totes les eines i tots els recursos d'un estat. I no només això: tampoc és neutre, no és neutre amb quines polítiques sortim d'aquesta situació, d'aquesta crisi d'avui, ni qui ho lidera. Davant dels qui pretenen aprofitar el moment per apuntalar de nou el règim del 78, nosaltres optem per construir els fonaments de la república catalana, garantia de drets i de llibertats; una sortida progressista, una sortida feminista, una sortida, doncs, emancipadora per a la ciutadania del nostre país. És a dir, el moment actual podria ser una segona transició per a tornar a faltar el règim o pot ser un punt d'inflexió per a la transformació social que ens aproximi de forma ràpida a la república catalana. I nosaltres ho tenim molt clar, entre una i altra, quina hem de triar. Ara és el moment de ser al màxim d'ambiciosos i de reconstruir, posant també les bases del que volem que sigui el nou estat; el nou estat, la república catalana. Aquest és el nostre compromís i aquest és el nostre contracte amb la ciutadania de Catalunya.

És per això que nosaltres hem fet una proposta republicana per a la reconstrucció que passa, doncs, per set eixos prioritaris i que defineix aquesta agenda republicana per a la reconstrucció i que és també l'agenda republicana per a la construcció de la república catalana, com deia, dels drets i de les llibertats, de les igualtats d'oportunitats. Unes mesures que parteixen dels principis del republicanisme, de la justícia social, dels valors ecologistes i feministes, i també de la integritat pública, i que connecten, a més a més, connecta aquesta agenda republicana que creiem que ara necessita el país, també amb l'Agenda global 2030, amb la qual estem fermament compromesos. I que no pateixi la diputada Albiach: és una agenda de país que posem des d'Esquerra Republicana al servei del país i que allà on tenim responsabilitats –Parlament, Congrés, Senat, Parlament Europeu, als ajuntaments, i també des del Govern de la Generalitat– voldrem impulsar. Els detallaré molt ràpidament aquesta agenda.

Un primer eix, que és el de reactivar l'economia productiva amb un pla de reconstrucció per a poder repartir la riquesa prioritzant sectors estratègics, com el de l'agroalimentació, i és imprescindible garantir i treballar cap a la sobirania alimentària. També un sector estratègic, la indústria, que s'haurà de repensar, basada en l'energia verda i en la digitalització. Recerca, sector audiovisual, transició energètica, són altres sectors estratègics. També l'àmbit de les cures, evidentment, permeteu-me que el posi avui en valor, perquè justament la crisi ha fet més evident que mai quins han estat els sectors essencials, i justament han sigut aquells sectors que mantenien, que sostenien la vida. Una reactivació econòmica que efectivament ha de tenir la perspectiva de gènere; si no, ens estaríem tornant a equivocar.

Un segon eix, reforçar l'estat del benestar perquè tothom tingui les necessitats bàsiques garantides, amb una aliança pel sistema públic de salut universal. I encoratgem la consellera, doncs, que pugui liderar-ho, amb la integració, sí, social i sani-

tària, que és més urgent que mai, amb un estat del benestar que protegeixi la nostra gent gran, que protegeixi també les persones migrades; per això seguirem, doncs, exigint aquesta reivindicació de la seva regularització per a aquelles que no tenen papers. Un estat del benestar que ha de reforçar l'educació i que ja s'està fent, de fet, amb aquesta voluntat d'escoles obertes, escoles segures, i celebrem també l'anunci de més recursos i de més professorat per al nou curs. Un estat del benestar que volem també que pensi en els joves, que són els que han patit primer aquesta crisi actual, però és que ja acumulaven les seqüeles de la crisi anterior. Un estat del benestar, per tant, que volem que es converteixi en l'estat català del benestar.

Un tercer eix, el de reconsiderar la feina amb la vida, amb un pla d'usos del temps més racional i més amable, amb aquest pacte social pel teletreball, garantint els drets, i amb la digitalització del territori. És un dels àmbits on tenim més aprenentatges i tenim més feina a fer ara, i està a les nostres mans poder-ho fer. Millorar la qualitat de vida amb aquesta voluntat de millorar la vida quotidiana, la corresponsabilitat i la conciliació.

Un quart eix que defensem, que fa referència a poder reconnectar el territori: un país connectat, equilibrat, en xarxa, amb garantia d'igualtat d'oportunitats es visqui on es visqui del territori. I per això és importantíssim el poder i l'empoderament dels ajuntaments, que puguin tenir més recursos i que puguin tenir, doncs, més capacitat de decisió –seguirem reivindicant que puguin destinar i gestionar el seu superàvit–, però també és imprescindible per a aquest país cohesionat el treball en la mobilitat i en l'habitatge.

Un cinquè eix, l'aposta per les renovables i el residu zero, perquè volem ser la capital verda del sud d'Europa, i no podem esperar més. Ja anem pel bon camí amb tot el desplegament de sostres solars en els edificis públics de la Generalitat, però també cal seguir avançant amb nova normativa perquè es puguin desplegar les renovables amb criteris territorials i amb pes als municipis i superar el marc actual per a poder desprendre'ns dels oligopolis energètics i poder ser autosuficients.

Un sisè eix, també sectorial, en aquest cas, que és el de reactivar la cultura, amb un pla de suport, ja aquesta tardor, per a reactivar, doncs, la participació en la cultura; ajuts a professionals també, i rebaixes de l'IVA cultural. És tota una declaració d'intencions, perquè entenem la cultura com una palanca de transformació que ajudi a generar ciutadans crítics, cultes i compromesos. I relacionat amb la cultura, doncs, també l'esport, amb la seva funció social i cohesionadora que vol i que requereix la nostra societat.

I finalment un setè eix: hem de construir la república catalana dels drets i les llibertats. I és que tots aquests eixos –reactivar l'economia productiva, reforçar l'estat del benestar, reconciliar la feina amb la vida, reconnectar el territori, renovar les energies i aconseguir residu zero, reactivar la cultura– han de ser les bases de la reconstrucció immediata, però també han de ser els fonaments de la república catalana.

Aquesta és la nostra proposta, la proposta d'Esquerra Republicana. Hem d'aprofitar que tenim l'oportunitat de marcar el camí de futur per posar els fonaments de la Catalunya republicana. Volem un país lliure, un país net, un país just, i això només és possible en una república. I necessitem ara reconstruir aquest país, i això només és possible amb la consecució d'un estat. I volem, a més, també, que aquesta reconstrucció inclogui la resolució del conflicte, que sabem que passa per apellar als grans consensos de país, als grans consensos com l'exercici del dret a l'autodeterminació i l'amnistia, perquè s'acabi aquesta causa general contra l'independentisme en forma de repressió.

Un camí cap a la república catalana que des d'Esquerra Republicana apostem que es pugui transitar per la via àmplia, acumulant forces, sumant-hi cada cop més gent i més força i anant-nos preparant a tots els nivells: a nivell institucional, a nivell de mobilització i de carrer, a nivell internacional, a nivell sectorial, social i empre-

sarial, i també a nivell polític, sense renunciar a cap espai de poder o d'influència. A cap. I, per això, tampoc volem renunciar al diàleg o volem renunciar a la negociació per forçar l'Estat a moure's. La mesa de negociació creiem que és imprescindible, conjuntament amb tot allò que hem de treballar. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Acabo, president. Però no serem nosaltres els que renunciarem a cap espai de poder o a cap espai de decisió per poder construir el futur que els ciutadans del nostre país es mereixen i necessiten.

Per tant, ara és el moment de passar del resistir al reconstruir. És el moment de passar d'aquesta reconstrucció a la república catalana, que sabem que és l'única alternativa per garantir el benestar, el progrés i la igualtat d'oportunitats per a la ciutadania del nostre país.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn del diputat senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Molt honorable president de la Generalitat, consellers, conselleres, diputats i diputades... President, tot ha canviat. Consellers i conselleres, tot s'ha evidenciat. Diputats i diputades, tot s'ha accelerat. Ens ha canviat la vida, aquesta crisi. La pandèmia del coronavirus ha dibuixat el rostre més cru de la fragilitat humana, perquè ens ha colpit a tots, sense excepcions. Tots els que som aquí coneixem algú que ens ha deixat, algú que està a la UCI o que ha estat a la UCI, algú que ha perdut la feina o algú que li és molt difícil tornar a obrir la persiana. En escasses setmanes, la vida ens ha canviat a tots.

Primer havien de ser uns dies; després, unes setmanes i, finalment, s'han convertit en mesos eterns. Un temps que, de fet, encara estem vivint i que, sens dubte, recordarem tota la vida. El coronavirus ha estat el protagonista inesperat i indesitjat de les nostres vides en els darrers mesos. En els millors dels casos, si ho podem qualificar així, ha significat una reclusió entre quatre parets a les cases de cadascú, durant uns mesos que s'han convertit en una eternitat. Isolats de les abraçades dels pares, dels fills, dels avis o dels germans; privats de les trobades amb els amics; desproveïts d'activitats culturals i d'oci, i obligats a treballar o a estudiar a través de plataformes digitals. Sens dubte, una situació desesperançadora, angoixant, inesborrable, que desitgem que no es torni a repetir.

Però la situació que acabo d'exposar descriu el mal menor, perquè, tristament, hem estat testimonis d'un panorama encara més desolador. Molta gent, que ha hagut d'aturar la seva activitat laboral o, directament, s'ha quedat sense feina, que ha hagut de viure aquest confinament amb el desconcert, la incertesa, la por i el temor que ha causat la dificultat o la impossibilitat de poder cobrir les necessitats més bàsiques: la compra d'aliments, el pagament del lloguer, el pagament de les hipoteques, dels subministraments... I que pateixen per l'educació dels seus fills o que pateixen per la seva feina i el futur del seu lloc de treball.

Ara bé, l'escenari més infaust i funest ha estat marcat pels més de dotze mil catalans i catalanes que han perdut la vida a causa del virus i que, en multitud d'ocasions, han mort en una trista solitud, sense poder acomiadar-se dels seus éssers estimats. Una xifra demolidora, a la qual hem de sumar els més de setanta mil ciutadans del nostre país que han patit o pateixen la malaltia.

En definitiva, un balanç dramàtic, que encara hauria estat més turmentós sense la dedicació i sense l'entrega dels professionals sanitaris, que han treballat durant setmanes, sense descans; que han doblat tornos; i que, sovint, en molts centres d'atenció primària, han hagut de tenir cura de moltes famílies; en molts hospitals, al límit del col·lapse, amb unitats de cures intensives saturades, amb escassetat de recursos i

sense material sanitari. Mai els hi podrem agrair prou. Són els autèntics herois i heroïnes d'aquests mesos i d'aquest veritable malson.

Tanmateix, la magnitud de la tragèdia sanitària ha comportat una crisi econòmica i social, amb unes conseqüències que ja són tangibles i perceptibles. A Catalunya, hi ha gairebé 500.000 persones a l'atur i més de 600.000 treballadors que es troben en una situació d'ERTO; és a dir, més d'un milió de catalans i catalanes que es troben en alguna situació de desocupació total o parcial. Una conjuntura que s'emmarca en un suplici, en uns sectors determinants per a l'economia del nostre país, com és el comerç i com és el turisme, que s'han vist abocats, en alguns casos, a una paràlisi absoluta.

Per exemple, el sector del comerç, que representa un 16 per cent del PIB i un 15 per cent dels llocs de treball de Catalunya, ha patit unes pèrdues acumulades de més de 5.000 milions d'euros. I ara, un 30 per cent d'aquests comerços dubten si podran tornar a pujar la persiana. O el sector del turisme, que representa un 12 per cent del PIB però el 14 per cent de l'ocupació, podria arribar a patir una caiguda del 53 per cent de la seva activitat d'aquest any i perdre 15.000 milions de facturació. No en va, es preveu una caiguda del PIB al voltant dels dos dígits i que la taxa d'atur se situï al voltant del 17 per cent a finals d'any.

Són els primers símptomes d'una crisi econòmica que ja tenim al damunt i que deriva en una emergència social. Les entitats del tercer sector, en una situació esfeïdora; només dos exemples que podem evidenciar: la Creu Roja, a Catalunya, que ha atès més de 220.000 persones des de la pandèmia, o el Banc dels Aliments, que ha ajudat gairebé més de seixanta mil persones més i ja supera el màxim històric de la crisi de l'any 2008.

En definitiva, vivim aquesta crisi; una síntesi esgarrifosa d'aquesta crisi sanitària, econòmica i social que vivim i, com els deia, tot ha canviat. Perquè res del que hem vist fins ara serà el mateix. No podem seguir patrons que ja són arcaics ni esquemes que han caducat. Són moments de canvi; són moments de decisions; són moments de responsabilitat; són moments per a la política. No podem caure en el parany de voler reconstruir velles normalitats, sinó que hem de construir noves realitats. Aquest ple monogràfic, doncs, president, ha de servir per complir aquest exercici democràtic de retre comptes sobre com s'ha gestionat l'emergència sanitària, però sobretot també ha de permetre interpellar-nos sobre el futur del nostre país després de la pandèmia i, en aquesta línia, Junts per Catalunya volem centrar aquesta intervenció sobre què ha fet, què està fent i què vol fer el Govern de la Generalitat de Catalunya. Tres preguntes que coincideixen amb les tres etapes d'aquesta crisi.

Per començar, president Torra, vostè ha exposat d'una manera molt concreta i molt concisa què ha fet el Govern per gestionar l'emergència. Però permeti'm que els adreci, en aquest sentit, un seguit de consideracions que des de Junts per Catalunya volem posar en valor de la feina del Govern.

En primer lloc, el Govern de Catalunya va respondre amb celeritat i diligència; celeritat i diligència des de la irrupció de la pandèmia. Deuen recordar que el dia 3 de març ja va activar el Pla de protecció civil de Catalunya, el Procicat, després de les primeres confirmacions dels contagis a Catalunya. Vuit dies després va suspendre activitats de més de mil persones, va reduir l'aforament a un terç de les sales tancades i va prohibir l'assistència al públic a esdeveniments esportius. L'endemà, el 12 de març, va decretar un tancament d'escoles i d'universitats i va ordenar el confinament de la Conca d'Òdena. Un dia després, el 13 de març, el president Torra va demanar el confinament domiciliari, el tancament de fronteres, de ports, aeroports i vies ferroviàries. Eren decisions valentes, que alguns van titllar d'exagerades, però que amb el temps s'ha demostrat que el confinament no era una dèria, sinó el millor antídoto per aturar el virus, per reduir els contagis i per evitar el col·lapse del sistema sanitari. Això és el que feia el Govern del president Torra, mentre el Govern de Pe-

dro Sánchez va trigar quinze dies –quinze dies– a aplicar les mesures que ja s'aplicaven a Catalunya. Tard i malament.

Més endavant, la Generalitat va seguir traslladant propostes al senyor Pedro Sánchez –el mateix president Torra, de forma reiterada– per articular les fases de desescalada, com va ser la necessitat d'establir franges horàries. Inicialment Sánchez s'hi oposava, però finalment el Govern espanyol les va acabar adoptant. Un altre cop, tard i malament. Aquests són exemples a tall de síntesi que demostren l'actitud proactiva que ha mantingut el Govern i la capacitat d'anticipació que ha tingut el president davant d'un Govern espanyol que sempre ha actuat tard i malament.

En segon lloc, la gestió de la crisi sanitària per part de la Generalitat també es va caracteritzar per seguir en tot moment el consell dels experts i dels organismes internacionals de referència, com és l'Organització Mundial de la Salut. El president Torra va basar la presa de decisions únicament en criteris de la comunitat sanitària i científica. No va tenir en compte apriorismes ideològics ni qualsevol altra derivada política, només va fer valdre l'evidència científica.

I en tercer lloc, el Govern va cooperar i dialogar amb totes les institucions, ho va predicar i ho va practicar, i l'exemple més evident és que el president de la Generalitat de Catalunya va participar en les conferències dels presidents autonòmics, diumenge rere diumenge, en què es van celebrar durant l'estat d'alarma. Així mateix, la Generalitat també ha treballat de manera directa i coordinada amb les administracions locals, que són un símbol de la proximitat en aquesta crisi i també en sintonia va buscar la complicitat amb la societat civil. Sempre hem superat els reptes col·lectius quan hem anat de la mà amb el teixit associatiu del nostre país. El Govern del president Torra ha estat, és i serà al costat de tothom sense exclusions ni excepcions.

En definitiva, el Govern de Catalunya va fer front a l'emergència sanitària amb responsabilitat, amb determinació, amb fermesa, amb rigor, amb solvència i amb efectivitat per complir un únic propòsit, molt simple però molt important, que és salvar vides.

El Govern va estar a l'alçada de les circumstàncies en un moment d'extrema gravetat. Va actuar amb sentit d'estat, malgrat no tenir eines d'estat i va situar els 7 milions i mig de catalans i catalanes al centre de totes les decisions. El president Torra ha actuat en aquesta crisi com a president dels 7 milions i mig de catalans i catalanes des del primer moment. Ara bé, això significa que tot s'ha fet bé? O, dit d'una altra manera, algunes coses es podrien haver fet millor? Segurament, sí. No podem amagar que les administracions aquí i arreu no estaven suficientment preparades per gestionar la pandèmia global. Per tant, ara és el moment d'aprendre d'aquests errors que s'hagin pogut cometre i extreure'n les lliçons pertinents per anticipar-nos als futurs escenaris d'emergència. Sense anar més lluny, la setmana vinent, en aquest mateix hemicicle tindrem l'oportunitat de debatre a fons sobre les residències de gent gran i, en aquest sentit, des de Junts per Catalunya, ja els avisem que defensem la plena transparència. El Parlament ha de fiscalitzar la tasca del Govern amb un esperit propositiu i amb l'objectiu únic i exclusiu de millorar la vida de tots i cadascun dels ciutadans del nostre país.

En definitiva, Pedro Sánchez va anar tard i malament, va situar els militars al capdavant de la presa de decisions. Va voler utilitzar el fàrmac de la *unidad* i del comandament únic i va preferir imposar en comptes de cooperar. En canvi, una actitud clarament oposada del president Torra, que va demostrar capacitat d'anticipació –que alguns no li volen reconèixer–, que va liderar les propostes que després es van aplicar en el conjunt de l'Estat, que va escoltar únicament i exclusivament la comunitat mèdica i científica i que va mostrar una actitud de cooperació amb totes les institucions i amb tota la societat civil.

En tot cas, ara no és el moment de rascar-nos les ferides, sinó d'actuar amb responsabilitat. El perill de nous rebrots perdurarà fins que no s'obtingui la vacuna o el fàrmac per combatre-la. El virus hi és i, per tant, haurem de saber com conviure-hi,

en aquesta seminormalitat en què vivim des de la fi de l'estat d'alarma. Per això, en aquesta fase, la responsabilitat individual i col·lectiva també han de transcórrer per camins paral·lels. De la mateixa manera que durant el confinament el compromís cívic dels catalans i catalanes va ser lloable, ara no ens podem permetre ni ens mereixem tornar a viure el malson d'aquests darrers mesos. És a les nostres mans, depèn de tots; la governança depèn de tots, de les institucions, de la societat civil i de la ciutadania.

En plena sintonia amb el Govern, des de Junts per Catalunya, considerem que el caràcter d'aquesta crisi obliga a prendre decisions estructurals en els pròxims mesos, a partir de dos pilars essencials: el primer, salvaguardar l'estat del benestar; i, el segon, garantir la recuperació econòmica. Per salvaguardar l'estat del benestar cal garantir les necessitats bàsiques de tothom, perquè no podem deixar ningú enrere. El benestar és el primer baluard de la llibertat i, per tant, de la condició humana. Per això, cal garantir també la recuperació econòmica del nostre país. Catalunya és un país de petites i mitjanes empreses, d'autònoms i de petits comerços; amb un teixit empresarial format per un 95 per cent d'empreses de menys de deu treballadors. Si guem-ne conscients i actuem en conseqüència. I, en aquest sentit, des de Junts per Catalunya, hem treballat un pla de xoc amb més d'un centenar de mesures en polítiques socials, econòmiques, d'agenda verda, d'Administració pública i de política exterior. Permetin-me que destaquï les deu principals propostes.

La primera: mantenir el suport a treballadors, a empreses, fins a superar la crisi causada pel coronavirus; impulsar una línia d'ajut a la recuperació d'ocupació a petites i mitjanes empreses que tenen plantilles amb expedients de regulació i, a la vegada, incentivar la nova contractació.

Segon: simplificar els tràmits administratius per a les empreses, per tal de no ser dissuasius en l'activitat, i accelerar la tramitació de la llei per a la facilitació de l'activitat econòmica, actualment en tramitació parlamentària; cal més agilitat i menys burocràcia.

Tercer: convertir els serveis socials bàsics en UCIs socials. Cal reorganitzar els serveis socials bàsics, d'acord amb altres administracions, i els professionals del sector, reforçant-los amb més personal i més recursos.

Quart: millorar de manera estructural el model sanitari català –el president Torra ho ha manifestat diverses vegades. Potenciar i millorar el nostre sistema de salut tenint en compte els coneixements dels professionals, d'acord amb el decàleg que ha presentat el Col·legi de Metges, amb infermeres i gestors, amb una inversió addicional de 5 milions d'euros. Urgeix dotar de més recursos econòmics i millors condicions els professionals sanitaris, i, a la vegada, també hem de prestigiar el personal social, amb una equiparació salarial progressiva i de drets en línia al sector sanitari.

Cinquè: garantir la sostenibilitat del sistema educatiu, amb una pròrroga dels concerts educatius per al curs vinent per tal de donar estabilitat als centres. I en paral·lel, cal preservar tot l'ecosistema educatiu formal i no formal, garantint l'activitat a les escoles bressol, les escoles de música i l'educació en el lleure.

Sisè: impulsar un pacte nacional de l'habitatge. Cal iniciar les gestions per fomentar un acord entre la Generalitat, els municipis, promotors i entitats financeres per promoure la construcció de vint mil habitatges de titularitat pública, i, si escau, també privada, en règim de lloguer, en un període curt de temps.

Setè: materialitzar un pacte territorial per a l'aprofitament d'energies renovables entre territoris urbans i rurals per a l'aprofitament de fonts renovables d'energia.

Vuitè: fomentar el compromís amb la cultura. No podem acceptar ajustaments en el pressupost destinat a Cultura. Per tant, hem d'ampliar mesures, crèdit i liquiditat a totes les disciplines i baules de la cadena cultural, des d'artistes, creadors fins a sales i exhibidors, passant per entitats i empreses.

Novè: crear un fons local de cooperació extraordinari, com ha reiterat diverses vegades la mateixa consellera, per protegir la suficiència financera de l'Administra-

ció local i assegurar-ne un endeutament equilibrat. Els superàvits i els romanents dels ajuntaments han de poder ser utilitzats i a la vegada compensats per evitar una escalada del dèficit.

I desè: enfocar totes les inversions de futur de la Generalitat de Catalunya sota un mateix denominador comú: inversions sostenibles, energies renovables que permetin millores en la productivitat, adaptades a la digitalització, tractores d'altres inversions privades, que millorin el tractament de la dependència, avaluable en la seva utilitat.

En conjunt, aquestes deu mesures són un petit exemple del centenar de mesures consensuades amb entitats de la societat civil i que han de servir per posar el país en marxa. Ara, més que mai, és el moment d'estar al costat de la ciutadania, perquè la política només té sentit si és d'utilitat per millorar la vida de la gent. Estic convençut que aquesta és la raó per la qual molts som diputats i diputades d'aquí, del Parlament de Catalunya. Hem de fer política amb majúscules, no podem perdre el temps en picabaralles estèrils. Entre tots, hem de treballar i consensuar les respostes urgents que ens permetin reparar els danys socials, econòmics causats pel coronavirus.

Ara bé, el canvi de paradigma originat pel coronavirus també ens obliga a mirar a llarg termini i fixar l'horitzó en la Catalunya del segle XXI. El president Torra aquest dematí s'hi ha referit d'una forma extensa. Per això hem de parlar de què vol fer el Govern d'ara endavant, no podem quedar-nos ancorats al segle XX. El Covid-19 se suma a un conjunt de desafiaments existents que s'han accelerat i s'han evidenciat a partir de la pandèmia en matèria social, econòmica, climàtica, migratòria, demogràfica, de drets civils i de llibertats individuals i col·lectives. Per això, insisteixo que hem de ser conscients que no és el moment de reconstruir velles normalitats, sinó de construir noves realitats. I en aquest sentit celebrem que el Govern hagi posat en marxa l'estratègia Catalunya 2022, que compta amb la coordinació d'una trentena d'experts en diversos àmbits i que comptarà amb la participació d'uns 400.000 professionals de prestigi per preparar el país per al món que s'albira després de la pandèmia.

Segurament, estem obligats a saber viure enmig de la incertesa, però no podem actuar amb les mateixes premisses d'un món que hem concebut fins ara i que ja no existeix. Per això, el que és normal és que tots ens fem les següents preguntes: Viurem noves situacions d'emergència sanitària, climàtica o econòmica de manera global i de forma recurrent? Fins a quin punt les llibertats individuals, la privacitat i la lliure circulació o senzillament la democràcia estan en risc? El teletreball s'instal·larà de forma predominant i generalitzada? L'educació dels nostres fills serà eminentment en aules virtuals? Quins sectors empresarials corren risc de desaparèixer i quins tindran capacitat d'adaptar-se a la nova realitat? Com s'articularà la mobilitat? Quin rol han de tenir les àrees metropolitanes, les ciutats, els pobles, les zones urbanes i les zones rurals? Quin recorregut té la integració europea davant l'actual replegament d'alguns estats membres en plena de pandèmia? Serem capaços de trobar una forma de governança global per fer front a uns reptes que són mundials? Quin impacte tindran les realitats emergents, com la intel·ligència artificial, en les pròximes dècades?

I la resposta és clara i senzilla. Catalunya sempre ha estat motor de modernització i d'avantguarda amb capacitat de transformació i de regeneració permanent, amb uns valors que són intrínsecs als valors del nostre país: la resiliència, la constància, l'esforç, el sacrifici o la feina ben feta. I uns actius que també ens han caracteritzat des de sempre: l'empoderament ciutadà, un teixit associatiu robust, de ferma voluntat d'emprendre, i l'aposta decidida pel talent, la innovació, el coneixement i la recerca. Catalunya ha de seguir sent un país de radicalitat democràtica, de drets civils, feminista, inclusiu, equilibrat territorialment, de progrés social, econòmic i cultural, que procura per la sostenibilitat, i que alhora vol continuar sent pioner en la revolució científica, tecnològica i digital.

En aquest repte titànic les administracions hem de situar-nos al capdavant i assumir-ne el lideratge. Però només serà possible construir la Catalunya del segle XXI amb la implicació de la ciutadania i de la societat civil en aquesta gesta gegantina que requereix corresponsabilitat col·lectiva, individual, compartida també en el futur que prefigurarà el demà. Ens implica a tots des de l'esfera personal i col·lectiva.

Alhora, resulta imprescindible disposar de les eines d'un estat, de les eines d'un estat per legislar i executar les polítiques públiques en tots els àmbits. Abans d'aquesta crisi ja teníem la convicció que volíem ser un estat. Ara, després de la crisi, ens hi refermem: Catalunya necessita un estat independent. La gestió de la pandèmia ha estat un exemple molt clar i un exemple més de la deslleialtat institucional constant del Govern espanyol. Els catalans i les catalanes patim un ofec econòmic amb un dèficit fiscal endogàmic, que també és un dèficit social. Els catalans i les catalanes patim una aclaparadora manca d'inversions estratègiques per a l'activitat econòmica empresarial; el Corredor Mediterrani n'és un clar exemple. L'Estat espanyol és inactiu en el diàleg i en la cooperació, però és hiperactiu en la recentralització i en la seva voluntat d'aniquilar-nos com a nació. Necessitem un estat que ens vagi a favor, necessitem un estat que no ens posi pals a les rodes, i que no sigui una càrrega feixuga pel benestar i la prosperitat de la ciutadania de Catalunya. I en aquest sentit, Junts per Catalunya no contribuïrem a reconstruir el règim del 78, sinó que treballarem per construir un estat nou per a un país millor. No formarem part d'una vella normalitat que legítimi una segona transició espanyola. El règim del 78 és un sistema caduc i ineficient. El coronavirus ha evidenciat i ha accelerat les crisis latents de l'Estat, que des de Junts per Catalunya ja fa temps que hem posat damunt de la taula: l'estat de les autonomies, la monarquia, el sistema judicial, la regressió en drets i llibertats. Per això ens cal continuar avançant en el reconeixement del dret de l'autodeterminació i aconseguir la independència. És el millor instrument per bastir un país pròsper, més democràtic, més just i més equitatiu. Aquest és el nostre compromís, i aquesta és la nostra determinació.

Acabo ja. President, conselleres, consellers, diputades i diputats, tot ha canviat, o gairebé tot. El coronavirus ha sacsejat tota una generació. Fa una dècada ja vam viure un sotrac convuls amb una crisi econòmica d'enorme magnitud. Una generació que també quedarà marcada pel referèndum de l'U d'Octubre i la repressió de l'Estat espanyol, i ara per la crisi del Covid-19. Per tal que aquestes generacions, la nostra i la dels nostres fills, puguin construir una vida digna i un futur esperançador ens cal un nou estat. Hem d'aixecar-nos projectant nous horitzons, creant noves realitats, perquè tenim l'esperança, perquè tenim la il·lusió, perquè construïrem la Catalunya del segle XXI, un país millor al servei de la seva gent.

Moltes gràcies a tots i totes.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Tot seguit i per respondre les intervencions dels diferents grups i subgrups parlamentaris, hi ha una intervenció per part del Govern de la Generalitat, i, en primer lloc, per part del president de la Generalitat. Endavant.

El president de la Generalitat

Molt bé, moltes gràcies. Respondré als grups. Veig que no hi ha la senyora Roldán, que sempre es queixa, oi?, de que no li responem (*el presidentriu*), però vaja, li respondré, doncs, a vostè, senyor Carrizosa. El que..., bé, m'ha sorprès una mica, o no m'ha sorprès, perquè estem acostumats una mica al còctel de les intervencions de Ciutadans, que és posar sempre els *greatest hits* remenant una mica, avui anava d'això, de parlar del coronavirus, però hi han hagut algunes novetats: «*protestando y pateando*», «*artimañas*», «*mantras*», etcètera.

El senyor Francisco Igea és del seu partit, no? El vicepresident de Castilla y León. Sí, perquè li recordo que enmig, justament, de la pandèmia, en els moments

també més difícils, va fer unes declaracions que penso que van sobtar una mica tot el país, que anaven en la línia..., diu: «Me asombra tener que decir que Torra ha sido el más sensato.» Vull dir que, potser, doncs, que parlin amb el senyor Igea abans de fer segons quins qualificatius de com el Govern de Catalunya ha gestionat aquesta pandèmia.

També de la seva intervenció, de la intervenció de la senyora Roldán, hem arribat a una conclusió, perquè bona part del seu discurs ha estat centrat, doncs, en defensar el pacte amb el Govern central, amb el Govern del PSOE i de comuns. De fet, el mateix pacte que tenim a Barcelona, vull dir que veig que la solució de l'Ajuntament de Barcelona s'ha aportat també com a solució de Madrid. Sembla que aquest acord entre comuns, Partit Socialista i Ciutadans, doncs, ja és un acord estable. En qualsevol cas, permetin-me, els comuns, doncs, que els planyi, eh?, si aquest ha de ser el seu soci.

Jo penso, senyor Carrizosa, que el tema és molt més senzill, sincerament. Escolti'm, volen més recursos per als catalans o no els volen? Es contesta molt ràpid. Volen reformar el sistema de salut dels catalans o no? Ens hi posem o no? Penso que això és el que ara convé de saber. I sobre la seva intervenció, miri, penso que he sigut molt concret. Els plans de contingència a tots els departaments estaran aprovats abans del 31 de juliol. El Pla de reactivació econòmica, el 21 de juliol. I, per tant, crec, doncs, que són respostes molt clares el que vostè comentava.

Només també dos apunts. Un apunt molt, molt ràpid. Jo li he de dir: em va saber molt greu, penso que a tot el Govern ens va saber molt greu, la seva oposició als pressupostos. Vam haver d'estar un mes més esperant la resolució del Consell de Garanties Estatutàries quan en aquella pandèmia era importantíssim comptar amb els nous pressupostos, perquè tot l'embolic de gestionar una pandèmia amb uns pressupostos prorrogats doncs era molt, molt considerable. Per tant, lamento molt el seu obstruccionisme durant aquest mes. Sí, sabíem que eren uns pressupostos que en aquell moment, doncs, havíem de replantejar-nos. Ara ho estem fent, el 21 de juliol els tindrem prioritzats. Però comptar amb uns pressupostos aprovats o no, realment, és molt diferent. I si no, que li diguin també al Govern de l'Estat, que porta amb els pressupostos del senyor Mariano Rajoy prorrogant-se any rere any, per cert.

I finalment, també, miri, vostè en l'última part de la seva intervenció parlava de l'independentisme i l'associava a ideologies «*peligrosas*», a «*fanatizar*», a «*egoisme*», «*cerrazón*», «*intolerancia*», «*conflicto*». Jo no sé si vostè s'atreveria a un independentista escocès a dir-li tot això. Escolti'm, no ho sé. Nosaltres volem la independència i vostès no la volen, però perquè no ho portem a termes una mica més civilitzats i, per exemple, en lloc de etzibar-nos aquests adjectius, doncs parlem senzillament de si ens convé o no ens convé. Vostè segurament em posarà una sèrie d'arguments pels quals intentarà convèncer-me que no ens convé ser independents, i jo li portaré uns altres arguments per intentar convèncer-lo que sí que ens convé ser independents. Jo penso que la cosa és més normal, no?, i en lloc de potser tots aquests adjectius podríem parlar d'una altra manera.

Al senyor Iceta. Jo no crec que m'hagi... No crec que hi hagi hagut confrontació política durant aquests mesos. Hi han hagut propostes polítiques diferents, sí. Però és que jo creia que el deure com a president de la Generalitat i del Govern de Catalunya era explicar als ciutadans quina era la nostra proposta política. És que si no què estariem fent aquí? Vull dir que..., jo hi insisteixo, escolti, és que d'un dia per l'altre –d'un dia per l'altre–, ens cau un estat d'alarma. Home, és una mica fort, és una mica fort, eh? I davant d'aquesta decisió –aquesta sí que és una decisió unilateral, per cert–, davant d'aquesta decisió unilateral del Govern espanyol, doncs nosaltres vam adoptar una posició de màxima cooperació i de màxima proposta política. I en tot moment hem estat, d'alguna manera, explicant que un altre estat d'alarma era possible. Sí, que es podien haver fet les coses diferents.

El Partit Socialista és especialista en neollengua política i llavors a la «centralització» en diem de moltes maneres: «cooperació federal», «governança compartida»...; jo que soc una mica gran, me'n recordo d'això de l'«harmonització» de la LOAPA, i també es volia, d'alguna manera, maquillar com a algun tipus de federalisme. Miri, jo aquest diumenge vaig assistir a un documental de Pasqual Maragall, *Maragall i la Lluna*, un documental magnífic. Jo crec que Pasqual Maragall va ser l'últim federalista d'aquest país, sincerament. Vull dir que el federalisme és una cosa molt important, si hom realment s'ho creu. I el que ha passat, li asseguro, durant aquests tres mesos i mig, no ha estat en absolut cap exemple de federalisme ni molt menys.

Però, en canvi, li agraeixo les reflexions dels cinc, sis punts que vostè a continuació, doncs, ha anat desgranant. El consens pel pacte de salut; jo penso que aquest és un bon consens que hauríem d'assolir tots els grups de la cambra; penso que sí, que hi hem de treballar conjuntament. Penso que, en el consens d'educació, també li agraeixo aquesta voluntat de participar-hi, perquè ens hi juguem molt; penso que tots som conscients que aquest també és un punt essencial. Vostè ha fet una reflexió sobre les residències, que la setmana que ve tindrem ocasió de parlar-ne. I de la protecció social o del consens sobre el 2 per cent cultural. Penso que són reflexions constructives i, realment, en aquest sentit sí que..., així com la primera part de la seva intervenció m'ha semblat que no..., o almenys que jo l'hi havia de comentar, aquesta part més reflexiva del seu discurs sí que m'ha semblat prou interessant.

I sobre el tema dels recursos... És que és una discussió de base, és una discussió fonamental a Catalunya, estiguem parlant de l'epidèmia de la Covid o estiguem parlant de qualsevol altre tema. De debò, és molt difícil que un país pugui garantir un sistema de benestar als seus ciutadans amb el dèficit fiscal que pateix Catalunya. És molt difícil. És molt difícil i ens obliga a uns exercicis d'equilibrisme que no tindríem per què fer-los. No. Aquest país genera uns recursos suficients per atendre molt millor els seus ciutadans, molt millor. I aquest és un punt essencial. I jo ara necessito recursos, necessito recursos que tindríem, però que els he de buscar com puc. I el Govern de Catalunya es veu obligat a buscar-los com pot. I en aquest sentit, torno a insistir a la cambra, perquè em sembla essencialíssim: no estem d'acord amb que Catalunya pugui disposar d'un 1 per cent –un 1 per cent– del dèficit, que suposarien 2.500 milions d'euros? Hi estem d'acord? Perquè això està a les seves mans, aconseguir-ho. Vostès manen, a Madrid. Doncs facin que aquest 1 per cent arribi a Catalunya.

Estem d'acord en què els superàvits dels ajuntaments i els romanents els puguin disposar tots els ajuntaments del color que siguin a Catalunya? Escolti'm, això està a les seves mans, ho està demanant tothom, tothom, eh? Vull dir que..., per tant, penso que aquestes són decisions les quals podríem compartir.

Els 5.000 milions que estem demanant de les despeses extremes per..., que ha costat el coronavirus. No ho sé, és que es pot estar en contra de demanar al Govern de l'Estat allò que ha estat un extra per part de Catalunya? Això ha de ser un deute que també hagi d'assumir la Generalitat? Sincerament, penso que aquests són temes en què podríem i hauríem de posar-nos d'acord tota la cambra.

Respecte al Grup de Catalunya en Comú Podem, miri, jo necessito diners ara mateix. Jo no puc esperar-me a l'any 2021, jo no puc esperar els fons europeus de l'any 2021. Com ho faig? –com ho faig? Perquè no puc ni endeutar-me, no puc anar a la Unió Europea a negociar res. Com ho faig? Puc prioritzar les partides pressupostàries de Catalunya –i ho farem, eh?, ja m'he compromès a fer-ho–, però amb això no en tinc prou. Vostè no es pot imaginar fins a quin punt, a mi, la gent del comerç, del turisme, de la indústria, del tercer sector, em truquen i em demanen: «Estem en una situació desesperada.» I jo els he de dir: «No, no, no, ep, tranquils, eh?, que l'any que ve ja tindrem uns recursos, que ens vindran d'Europa i tal.» No. Jo necessito ara els diners, i per això... Escolti'm, si jo puc anar al Mede i aconseguir 5.000 milions

a un 0,1 per cent, escolti'm, doncs jo vaig al Mede. És que és així. O com ho faig? Com aconseguixo recursos? Si algú d'aquesta cambra em diu com aconseguixo recursos ara, jo l'hi compro. Però és que necessitem els recursos ara, per a la nostra ciutadania, ara. No podem esperar. I l'Estat espanyol tampoc no pot esperar. Aquest és el gran problema. I hem de veure que aquesta situació..., vaja, a mi em sembla realment gravíssima, i, per tant, hem de donar-hi entre tots una solució.

Vostè ens titlla al president Puigdemont i a mi mateix de que som els de la via unilateral. Bé. Jo, escolti'm, no renuncio a res –no renuncio a res. Jo no renuncio a res que pacíficament, que democràticament em porti a la independència de Catalunya. No hi renuncio mai, ni hi renunciaré mai. Ja vam veure que vostès, els dies 6 i 7 de setembre de l'any 2017, no estaven precisament en aquesta via. Però en aquest Parlament es va votar democràticament i pacíficament organitzar un referèndum. *Democràticament*. I jo no renuncio a això.

I finalment, escolti'm, diu: «La trencadissa del Govern de Catalunya, de Junts per Catalunya i d'Esquerra Republicana...» Escolti'm, però és que vostè ha sortit aquí a la tribuna i ha carregat contra el seu govern, que és el Govern espanyol. Home, és que... Bé, senyor Iceta, vostè s'ho ha perdut, però quan l'hi expliquin..., la senyora Albiach, quan ha sortit... (*Veus de fons.*) Ah, ho ha escoltat. (*Rialles.*) Perquè, escolti'm, és que semblava, l'hi puc assegurar, l'oposició, i clar... A veure, no pot ser que vostès no siguin responsables de res; no, no. Escolti'm, vostès són responsables, com el senyor Iceta molt bé assumeix, de les decisions que pren el Govern espanyol; i tant que en són, de responsables. I, per tant..., escolti'm, i vostès que facin oposició al seu propi govern..., no ho sé, no s'havia vist. Perquè, escolti'm, és que és veritat. No, i diu: «No, el GAL, les grans fortunes, la reforma laboral...» Sí, però això depèn de vostès. Si no estan d'acord amb això, vostès, doncs, prenguin alguna decisió. (*Aplaudiments.*) I acaba dient: «No, és que hem de pressionar el Govern de l'Estat.» Oh, però si vostès estan en el Govern de l'Estat. Com es pot pressionar el Govern de l'Estat? Vull dir que, jo, si us plau, vull dir..., la gent es mereix que siguem clars en això.

Escolti'm, jo assumeixo les meves responsabilitats com a Govern de Catalunya, totes, i les dels grups parlamentaris. I no és... Certament, hem tingut les nostres discrepàncies, certament. Però el que no pot ser és sortir aquí a la tribuna i no ser responsable de res. No, no. Escolti'm, vostès són responsables d'això. I, escolti'm, jo, sincerament (*veus de fons*) ...–sincerament. No, no, és que, vaja, que hagin passat tots aquests mesos i que encara «el Govern més progressista de la història» tingui presos polítics a les presons, doncs a mi, sincerament, em cau la cara de vergonya. (*Aplaudiments.*) Perquè vostès ja podrien haver aprovat la llei de l'amnistia, i no ho han fet. I tot això..., va passant el temps i aquí sembla que no passi res. Doncs no, miri, passa, i tothom és responsable de les votacions que fa i dels governs en els que està. I ja està.

La CUP. Jo no puc compartir la seva visió catastrofista i el seu catàleg de despropòsits que ens ha etzibat al Govern de Catalunya; no puc compartir-ho, no és no és la meva Catalunya. I jo, la gent amb la que parlo, amb la que em relaciono, amb la que estem tot el dia, doncs, intentant trobar solucions, no em planteja l'apocalipsi que vostès avui m'han plantejat. Ara, també l'hi dic: que uns altres Països Catalans són possibles? I tant que són possibles, i em té al seu costat. També li dic que l'únic que en aquesta tribuna ha plantejat un referèndum d'autodeterminació he estat jo. Jo no conec la CUP com vol arribar a la independència, no ho conec. Vull dir que si vostè després em pot dir com arribem a la independència i de quina manera, doncs també l'hi agrairia, perquè penso que hem de ser clars en tot això. És a dir el concepte «exercim el dret a l'autodeterminació» s'ha d'acabar concretant d'alguna manera. Per tant, escolti'm, endavant; sap que em té al seu costat, només faltaria. Però penso..., i sobretot arriba el moment, sincerament, de que certes vaguetats, doncs, s'aclareixin, i que la gent, tranquil·lament, expliqui com arribarem a la independència.

Al senyor Rodríguez, del PP. No em pot dir que no assumim les responsabilitats, no, no m'ho pot dir. Perquè si alguna cosa ha fet aquest Govern des del primer dia d'aquesta epidèmia ha sigut assumir les seves responsabilitats, donar la cara, estar permanentment i de la manera més pròxima possible amb els ciutadans. Ho devem haver fet millor o pitjor, i vostè pot dir: «Ho han fet fatal.» Això m'ho pot dir, però no em pot dir que no hàgim assumit les nostres responsabilitats.

I diu –diu–: «És que vostès» –diuen– «són dels que contra Espanya viuen molt millor.» Doncs no. Escolti'm, contra Espanya es viu fatal, contra Espanya es viu a la presó i a l'exili o en els jutjats. I aquí en aquesta cambra som uns quants que vivim en els jutjats per anar contra Espanya, segons vostè. Vull dir que no, contra Espanya li asseguro que no es viu gens bé, i que, realment, és tan inconcebible el que passa en aquest Estat espanyol, és tan inconcebible que per un gest democràtic que és votar –votar– hi hagi gent que estigui encara a la presó, a l'exili o amenaçats, és tan inconcebible, que, en fi, el que ja no em pot dir és que contra Espanya, doncs, es viu molt millor, sincerament.

I vostè, ara que ha passat tot això, i que ha fet també vostè una crítica forta, diguem-ne, sobre la gestió del Govern..., a vostè no li sembla que demanar el confinament total era una bona decisió, vist com han anat les coses? No l'hi sembla. A vostè no li sembla que la sortida per franges horàries de la gent era una bona decisió? A vostè no li sembla que l'ús de mascaretes era una bona decisió? A vostè no li sembla que l'ingrés mínim vital és una bona decisió? Que els ERTOS són una bona decisió? Perquè darrere de totes aquestes propostes hi era el Govern de Catalunya. I, per tant, és important que tot això s'aclareixi.

I sobre la visió limitada de la societat catalana, jo el que li puc dir és que hem treballat per als 7 milions i mig dels catalans. Jo no sé qui anava l'UCI, jo no sé a qui hem atès, però sí sé que hem treballat vint-i-quatre hores perquè els ciutadans de Catalunya poguessin tenir el millor servei assistencial. Ens hi hem deixat la pell –ens hi hem deixat la pell– per tots els catalans. I, si alguna cosa ha quedat clara en la gestió d'aquesta epidèmia, és que hem governat per a tots els catalans. Vull dir que no em torni a dir mai més que governem només per a la meitat dels catalans, i menys després d'aquesta epidèmia.

I, miri, per acabar amb una broma, si em permet, amb lo del pollastre sense cap. Ara mirava..., tal, dic: «A veure què et surt, del pollastre sense cap.» I resulta que, escolti'm, ja l'any 1945 a un pollastre als Estats Units, doncs, li van tallar el cap. Mike, es deia el pollastre; Mike, el pollastre. I va sobreviure divuit mesos amb el cap tallat. Vull dir que no és tan fàcil acabar amb els pollastres. *(Rialles.)* Aquesta era una mica la metàfora del pollastre, diguem-ne.

Molt bé, i, finalment, a Esquerra i a Junts per Catalunya, vull agrair-vos les vostres propostes constructives, cada un, doncs, en la seva línia, però detallades. Gràcies també per tot el suport d'aquests mesos. Penso que tots els membres del Govern hem sentit..., us hem sentit molt a prop, no només a vosaltres, jo penso que hem sentit molt a prop la major part de la ciutadania. Ha estat duríssim. Penso que els dies més durs de les nostres vides, sense cap mena de dubte, aquells dies de foscor inicials fins a començar a veure una mica la llum. Ha estat duríssim, però sense el suport de la gent, sense el vostre suport, segurament no hauríem aguantat.

Per tant, moltíssimes gràcies a tots.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies. A continuació, i en nom encara del Govern, té la paraula el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda, el senyor Pere Aragonès. Quan vulgui.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda
(Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, senyor president. President de la Generalitat, conselleres, conseller, senyores i senyors diputats, en aquesta intervenció, continuant el torn del Govern, jo volia fixar-me en tres objectius. En primer lloc, explicar una part de les tasques de la Comissió per a la Reactivació Econòmica i la Protecció Social, que estem fent des del Govern. En segon lloc, explicar, també, doncs, aquesta proposta dels 30.000 milions d'euros que hem d'obtenir de la part corresponent dels fons europeus per a tota la política de reconstrucció, tota la política de posada en marxa i de posar dempeus el país una altra vegada que hem de portar a terme en els propers anys. I també explicar-los el procés que estem treballant per ampliar el pressupost aprovat el passat mes d'abril, però que és evident que necessitem fer-lo més gran, necessitem ampliar-hi els recursos.

No em puc estar, per això, de completar el que ha estat la intervenció del president en la rèplica a algunes de les intervencions dels grups parlamentaris. I crec que, de la mateixa manera que volem agrair als grups parlamentaris l'actitud en moments molt difícils, la col·laboració i les ofertes de col·laboració en moments molt complicats, la disponibilitat a discutir propostes, la disponibilitat a escoltar el Govern i a poder-se connectar en aquells moments en què no podíem fer aquestes trobades presencials, a fer-ho, doncs, a qualsevol hora...; els ho vull agrair. Aquella actitud, però, em sembla que, malauradament, es va deixant enrere i que es van recuperant formes de debat, es van recuperant picabaralles i es van recuperant fins i tot no ideologia –que cal continuar, perquè també hi ha sortides ideològiques a una crisi com la que tenim–, sinó formes de debat que formen part del món antic, i que crec que hauríem de desterrar. Perquè la magnitud de la tragèdia que hem patit i que està patint aquest país, i que molts de vostès ho han expressat en el nombre de les persones que malauradament ens han deixat, que darrere hi ha famílies, que darrere hi ha famílies que estan patint i que no han pogut tancar el dol, de les persones que encara no s'han recuperat, però també dels efectes econòmics i socials. Darrere, doncs, d'aquesta tragèdia hauríem de fer les coses diferents.

Hauríem d'enfocar-nos més en les solucions i en les propostes, que també n'hi ha hagut –i ho reconec– en les seves intervencions, però que en alguns casos n'he sentit molt poques. I també crec que cal fer els debats des de l'honestedat. Tots els partits d'aquesta cambra –tots els partits– en alguna administració o altra tenim responsabilitats de Govern. En alguns casos, com la CUP, en un grapat d'ajuntaments. En d'altres, en el Govern de l'Estat, com en el cas del Partit Socialista i de Podemos. Però també Ciutadans i el Partit Popular governen comunitats autònomes. I tots –tots– s'han afrontat a la complexitat. Tots –tots– s'han afrontat a la presa de decisions en moments molt complicats on l'evidència científica que hi havia era molt feble, i on es prenen les decisions, tothom, des del convenciment que la decisió que es prenia era la millor, atès el coneixement que es tenia de la malaltia i dels seus efectes.

Per tant, ara fer veure que això no ha passat, fer veure que els problemes en determinats àmbits només han estat a Catalunya i, en canvi, no han estat en determinats governs autonòmics on governen algunes d'aquestes forces, i que, a la llum del que veiem, han estat força pitjors en alguns casos, crec que no és honest políticament plantejar-ho.

I, per tant, cal parlar de sortides, cal parlar de solucions, i confrontar models. Perquè evidentment hi ha models, i evidentment aquesta no és una sortida neutra. Abans, en la intervenció de la diputada Roldán, ens deia: «Ara no és el moment de parlar de política en les sortides d'aquesta crisi.» Doncs sí que n'hem de parlar. No de politiqueria, però de política, sí; de política, sí. Perquè sí que hi han sortides ideològiques. No hi ha sortides neutres ideològicament. Les sortides neutres ideològicament a la crisi del 2008 ja sabem quines van ser: l'austeritat. Ja sabem quines van ser

les polítiques neoliberals, aquelles eren neutres. Doncs no. No hi ha sortides neutres. Totes, totes..., perquè darrere de les propostes hi ha persones, i les persones tenim ideologia, tenim valors, tenim compromisos, tenim actituds, diferents, diverses, com correspon a una societat com la catalana, evidentment, darrere les propostes hi ha ideologia. Hi posarem ideologia i propostes a les propostes.

Per tant, sent conscients que en la situació en què estem ara, hem de tornar a recordar que el perill de rebrot no ha desaparegut, que ens hem de preparar per a aquesta possible segona onada, que no sabem si passarà, perquè el futur no l'hem viscut, està per viure i, per tant, ens hem d'agafar a l'evidència científica que tenim en aquest moment, en el coneixement que hi ha en el dia d'avui. I se'ns diu: «És possible una segona onada.» Doncs ens estem preparant, amb reserves estratègiques, amb compra de materials i –abans ho ha explicat el president– amb aquests plans de contingència sectorials que estem preparant des del Govern, però que també és important seguir traslladant a la ciutadania la necessitat de que aquell compromís que va permetre doblegar la corba..., ho hem de fer i començant per l'actitud individual, amb la higiene, amb la distància física, amb portar la mascareta en llocs públics. És important. Aquests petits gestos ajuden, perquè, sumats els gestos de tothom, és un gran gest col·lectiu.

Però també hi han conseqüències econòmiques i socials, i en això em vull centrar. Les administracions públiques, lluny d'estar en retirada, han d'estar en ofensiva per liderar la recuperació econòmica i social. I ho dèiem des del principi: si volem que la recuperació, no per tornar a una societat desigual i a una societat amb un model econòmic que contamina i un model social que perpetua les desigualtats, sinó per fer-ho millor, per anar cap a una societat millor, necessitem precisament que hi hagi el protagonisme públic, que vol dir el protagonisme de la ciutadania organitzada, a través de les institucions democràtiques, a través dels pressupostos públics.

I això hem estat fent com a Govern, i ho hem estat fent gràcies, per exemple, a algunes eines que ens han permès tenir aquest Parlament, com són els pressupostos del 2020. Perquè algú dirà, amb raó, que aquests pressupostos no preveien els efectes de la pandèmia del coronavirus, però ho preveien molt menys o estaven molt menys capacitats i tenien molts menys recursos per fer-hi front, els pressupostos del 2017, els pressupostos del 2017 prorrogats. Gràcies a tenir, doncs, també uns crèdits pressupostaris i unes possibilitats de despesa dels departaments molt més elevades que no pas les de fa tres anys enrere, ho hem pogut afrontar millor, però ho hem d'afrontar més, amb més eines.

En tot cas, només perquè es facin alguna idea del conjunt d'actuacions en matèria econòmica i social que hem estat fent com a Govern. Més de 185 accions per fer front a l'emergència sanitària i per contribuir a la reactivació econòmica amb un impacte pressupostari de gairebé 1.700 milions d'euros. La majoria d'aquestes decisions, que són el conjunt de decisions i mesures que hem anat prenent des del Govern, més enllà de l'àmbit sanitari i residencial, en la resta d'àmbits, el 85 per cent destinats a protegir i enfortir el teixit productiu, i molt especialment les petites i mitjanes empreses –el 82 per cent de les mesures estan destinades a petites i mitjanes empreses. El gruix d'aquests esforços econòmics a través de la mobilització, a través de la nostra banca pública de préstecs i avals, 1.080 milions d'euros, seguits per subvencions directes de pressupost, que sense el pressupost del 2020 no haguéssim pogut fer, de 472 milions. I també mesures fiscals per valor de 144 milions.

En aquests moments l'Institut Català de Finances i Avalis, en la línia de préstecs i avals, han pogut formalitzar més de mil operacions i n'hi han en estudi 750 més. Algú em dirà que són poques, però qui ha aconseguit salvar l'empresa gràcies a un préstec, qui ha aconseguit accedir a un préstec bancari gràcies a l'aval de la Generalitat, cent per cent avalat per la Generalitat, i ha aconseguit mantenir els llocs de treball, considerarà que no és una mesura petita, que és una mesura important.

Les mesures fiscals s'han centrat en l'ajornament del cobrament de tributs, i per això teníem l'autoritat per poder reclamar a l'Estat que fes el mateix. Per això quan ens dirigíem al Govern de l'Estat dèiem: «Nosaltres ho hem fet; Estat, també ho has de fer.» I reduir la càrrega impositiva amb un impacte pressupostari de 144 milions d'euros.

Més enllà d'aquestes grans xifres, la Comissió per a la Reactivació ha portat a terme tot un seguit de mesures: 59 milions d'euros del Pla de xoc de polítiques actives d'ocupació, malgrat la retallada, a través del Servei d'Ocupació de Catalunya. I després, mesures en àmbits molt diversos: des dels més de 5 milions d'euros per al sector vitivinícola als 4 milions d'euros per a la col·laboració amb el Banc dels Aliments; els 3 milions d'euros per al sector marítim i pesquer; els 10 milions als professionals de l'àmbit turístic; els 7 milions en l'àmbit del transport i la logística; els 7 milions també per millorar el lleure educatiu aquest estiu; els 5 milions per als professionals de la cultura; els prop de 5 milions també per a una mesura nova, per donar suport a persones en situació d'irregularitat administrativa, veïns i veïnes nostres, catalans i catalanes, que, pel seu origen i per haver immigrat a Catalunya, a causa d'una llei d'estrangeria injusta, en aquests moments se'ls considera sensepapers, però nosaltres els considerem ciutadans, i, per tant, mesura pionera a Europa de suport a la ciutadania en situació d'irregularitat administrativa. Des d'augmentar els recursos en la lluita contra la violència masclista, 2,9 milions d'euros *més* dels que ja teníem al pressupost, a 20 milions de mesures de descarbonització; de les mesures de suport al sector esportiu, de 3 milions, a 188 milions en un model energètic més net.

Aquestes són algunes de les mesures, però és evident que són mesures de xoc, i que cal avançar molt més i cal avançar també pensant en que bona part de les decisions que prenguem ara tindran un efecte al llarg dels propers anys, pensant en aquella Catalunya del 2030 sobre la qual es va construir la visió dels pressupostos que vam aprovar recentment en aquest Parlament.

Per tant, no és el moment de tenir una actitud reactiva i de veure-les venir, sinó d'avançar-nos, d'actuar, de prendre decisions. No és el moment de fer un llistat de les injustícies i dels perills que tenim i d'alçar la veu només, sinó d'arremangar-nos i actuar.

I, per tant, nosaltres estem treballant, com abans s'ha comentat, en la intervenció inicial, per part del president, en un pla de reactivació econòmica en què en l'aspecte econòmic, en primer lloc, hi ha un gran eix d'economia per a la vida on hem de situar les prioritats en l'àmbit de sanitat, d'atenció a les persones, d'investigació i recerca i indústria agroalimentària, sectors estratègics de país.

En segon eix, l'àmbit tecnològic, a través de la reindustrialització i la digitalització massiva de l'economia catalana, també de les organitzacions d'iniciativa social. Hi ha una oportunitat de relocalització industrial, si ho sabem aprofitar bé.

I, en tercer àmbit, la transició ecològica, que, evidentment, ha d'estar present i, evidentment, tot, doncs, amarat en aquesta societat del coneixement, que és un element transversal. És aquesta aposta per transformar aquests sectors econòmics, una transformació de país.

Com s'ha de finançar, això? Doncs hi han moltes necessitats financeres, i bona part de la gestió dels recursos s'ha estat parlant aquí. En el curt termini, en les mesures per a aquest any, no només el Fons Covid, que finalment ha acabat implantant l'Estat, i que permetrà que Catalunya tingui 3.200 milions d'euros i que haurem de destinar a l'àmbit de salut, a l'àmbit d'ensenyament, d'affers socials, però també a l'àmbit de reactivació econòmica, aquestes mesures immediates. I que això haurà de ser el gruix de l'ampliació de pressupost, haurem d'incrementar-ho també amb un nou objectiu de dèficit.

No és que no tinguem un dèficit que ens correspondria en un moment de crisi i en què les emissions públiques no poden estar en retirada, sinó que han d'estar a l'ofen-

siva, sinó que el Govern de l'Estat encara ens manté amb un dèficit d'equilibri pressupostari, del 0 per cent. No ha aprovat ni tan sols el 0,2 i, per tant, crec que aquí hi ha d'haver un compromís clar perquè s'aprovin uns nous objectius de dèficit, perquè, si no, bona part de les mesures que aprovarem aquest divendres aquí no tindran finançament. I les mesures sense finançament no existeixen, no es fan, no s'apliquen, no arriben a la gent i, per tant, per això insistim tant en els recursos, que són recursos per als ciutadans. I la Generalitat de Catalunya acabarà amb un dèficit superior al permès aquest any, però és millor fer-ho amb planificació, per poder-ho fer no arrossegats per la inèrcia, sinó passant a l'ofensiva, amb actuacions directes.

Ve un mes de setembre extremadament complicat, socialment i econòmicament. Aquest país fa de la temporada turística una bona part dels ingressos de moltes famílies que estan en una situació de molta precarietat, i aquest any no hi seran, aquests ingressos, o hi seran de forma molt més petita. I, per tant, necessitem els recursos per poder fer de la tardor una tardor en què hi hagi tota una bateria de propostes i mesures en la línia de les que segurament es proposaran, que proposen tots vostès, però hem de tenir els recursos per poder-ho fer, i això ho hem de fer aquest mes de setembre.

Necessitem aquest 1 per cent de dèficit, imprescindible –imprescindible– i, per tant, aquí hi ha partits que governen a l'Estat, i que està a les seves mans. No pot ser que l'Estat prevegi un dèficit del 7,5 per cent del PIB per a la Seguretat Social i ens mantingui a la Generalitat de Catalunya i mantingui a les comunitats autònomes el 0 per cent. No pot ser. No pot ser. I per tant cal assumir i cal que assumeixi aquest nou objectiu de dèficit; és absolutament imprescindible.

Però també cal que Catalunya tingui el protagonisme que li pertoca, degut a les necessitats del país, en la gestió del fons de reactivació europeu, que és una bona iniciativa, que està bé, que a més va, en una part molt important, a transferències, que s'ha d'acabar d'acordar, i que ja hem dit i repetit, i ho hem dit públicament, els membres del Govern, el president ho ha dit, que en la negociació davant d'Europa d'aquests recursos Catalunya estarà al costat de qui defensi que aquests recursos arribin a la gent, però han d'arribar també via les administracions que gestionen el territori. Europa i principi de subsidiarietat han estat sinònims. Fem-ho també amb aquest fons. I a Catalunya li corresponen 30.000 milions d'euros aquests 140.000 milions d'euros que està previst que arribin a l'Estat espanyol, com a mínim en la proposta inicial de la Comissió Europea, atès l'impacte que ha tingut la Covid en el que són la societat i l'economia catalanes.

I, per tant, és imprescindible: dèficit de l'1 per cent i que en aquest pla dels propers anys, a partir del 2021 i durant els cinc anys següents, puguem disposar d'aquests 30.000 milions d'euros, que haurien de servir per al pla d'inversions socials, d'inversions en l'àmbit energètic, en l'àmbit industrial, en l'àmbit econòmic, en l'àmbit també de les infraestructures, en l'àmbit de la lluita contra el canvi climàtic; ha de servir per a totes aquelles que vostès també proposaran en aquesta cambra, i que ja ho han estat fent i que proposarem tots a les votacions que hi haurà el proper divendres.

I, per tant, cal i és imprescindible que hi hagin aquests recursos per poder portar a terme les mesures que ens reclama la ciutadania i que es traslladen en aquest Parlament. És absolutament imprescindible. I per això faig una crida, una altra vegada –una altra vegada faig la crida–, a totes les formacions, perquè en aquells àmbits on tenen responsabilitats treballin conjuntament amb el que planteja aquesta cambra, en aquells àmbits on tenen responsabilitats vagin a defensar els interessos de Catalunya, que són els interessos de la ciutadania de Catalunya, per poder fer aquesta ampliació pressupostària que evidentment –evidentment– l'hem de poder fer de cop. El Fons Covid de comunitats autònomes ens permet fer-ho per trams; nosaltres voldríem fer-ho de cop, però ho farem. En tot cas, és molt millor fer-ho de cop que no pas per trams. Però ho farem, i si podem fer-ho de forma consensuada amb els

grups parlamentaris, millor. Però en tot cas nosaltres no defugirem la nostra responsabilitat.

I evidentment –i amb això acabo–, el que no se'ns pot demanar i nosaltres no podem demanar és que en el camí de la sortida d'aquesta crisi tothom hagi de renunciar al que és, al que planteja o al que pensa. Segueix havent-hi presos polítics i exiliats. Catalunya segueix reclamant un dret a l'autodeterminació, l'exercici d'un dret a l'autodeterminació mitjançant un referèndum, i l'Estat ho impedeix. I, per tant, cal tornar a posar aquests temes sobre de la taula. No es pot demanar que el preu d'una sortida de la crisi neutra ideològicament sigui oblidar el que pensem, el que defensem, els projectes polítics. Nosaltres no ho demanem dels grups de l'oposició. Per tant, no acceptem que ens ho exigeixin a aquest Govern de Catalunya compromès amb la independència del nostre país, per posar-la al servei de la gent, al servei de la justícia social i al servei, en definitiva, de tenir les eines per superar també les nefastes conseqüències que malauradament tindrà aquesta pandèmia.

Vull agrair a tots els companys del Govern i també al president el treball d'aquestes setmanes, que ha estat extremadament dur i complicat, molt difícil, en què hi ha hagut moments de tot, evidentment. Han estat moments en què afrontar algunes de les situacions era d'extrema complexitat. Però tothom hi ha posat el coll. Tothom s'hi ha esforçat, com correspon a tot servidor públic. I, per tant, orgullós de formar part d'aquest equip.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, vicepresident. A continuació té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Meritxell Budó.

La consellera de la Presidència (Meritxell Budó Pla)

Gràcies, president. President, consellers, diputades, diputats, som avui aquí al Parlament en un monogràfic sobre la gestió de la Covid-19 i la reconstrucció del nostre país, un monogràfic del tot necessari per tal de poder fer balanç i com a Govern aquí comparèixer per fer aquest balanç sobre tot el que ha suposat aquesta pandèmia i la seva gestió. Però també som aquí per parlar de futur, per concretar les accions que a partir d'una visió global del país ens permetin una resposta a la sortida de la crisi sanitària, econòmica i social causada per la Covid-19.

Per tant, primer de tot vull fer un breu apunt del que ha suposat aquesta crisi i de la resposta que hem dut a terme des del Govern i des del departament que presideixo. I, en segon lloc, també voldria acabar parlant d'aquests reptes de futur i, per tant, de quins han estat els mecanismes que com a govern hem adoptat per tal d'assolir-los. Perquè és cert que com a societat aquests darrers mesos hem viscut moments difícils. De fet, moments difícils i especialment dolorosos per a aquells que han perdut persones estimades, i moments també difícils i especialment durs i greus per a totes aquelles persones que han perdut la feina o aquelles persones que han passat mesos en un ERTO sense ingressar ni un euro o encara, a dia d'avui, totes aquelles persones que, tot i estar en un ERTO, encara no han cobrat ni un euro.

Vull també fer un reconeixement al conjunt de la societat i al conjunt de totes les treballadores i treballadors essencials, perquè sens dubte ha estat un esforç individual i col·lectiu i de solidaritat el que ens ha permès, en primer terme, fer possible la sortida d'aquest confinament i, per tant, anar avançant en la lluita contra la pandèmia.

El Govern de Catalunya, des del primer moment, ha treballat al costat de la gent; hem volgut estar al costat de la gent i ho hem fet amb transparència, donant tota la informació, escoltant els experts i també actuant amb determinació davant de les iniciatives i de les demandes que s'anaven produint, tal com aquest dematí els ha explicat el president Torra. Una actitud i una actuació del Govern de Catalunya que

més d'un cop en aquest hemicicle m'han sentit descriure com d'exigència i d'autoexigència; autoexigència envers les nostres responsabilitats i exigència envers les responsabilitats d'actors tercers que també tenien a dir en aquesta crisi. En aquest cas, per exemple, el Govern espanyol, després de la recentralització de les competències. I, en concret, com a portaveu del Govern, he volgut estar especialment autoexigent en la comunicació que el Govern ha dut a terme durant tota la gestió d'aquesta crisi, perquè, com saben, la comunicació és un requisit imprescindible per a la gestió de qualsevol crisi sanitària i sobretot si ens trobem davant d'una crisi sanitària de la magnitud com la que ens hem trobat al davant.

I aquí –si m'ho permeten– voldria fer un agraïment específic a la consellera Vergés i al conseller Buch pel fet que se sumessin a aquesta proposta de comunicació diària del Govern i m'acompanyessin a cada una de les rodes de premsa que hem dut a terme. Perquè, conscients d'aquesta importància i de treballar amb total transparència, hem fet un total de cinquanta-una rodes de premsa, en les quals, i malgrat la duresa d'alguns moments –perquè creguin-me que hi han hagut moments de molta duresa–, hem donat com a Govern tota la informació de manera clara i transparent.

I permetin-me incidir en la transparència. Hem treballat sempre sota el criteri de transparència, fent visible i fent accessible tota la informació de què disposàvem amb relació a la Covid-19. Hem comunicat allò que sabíem i totes les previsions que teníem, sense ser alarmistes, però deixant sempre clara la situació per tal de fer arribar a la ciutadania tres objectius cabdals: quina era la situació en cada moment, què fèiem les autoritats al respecte i què podia o què havia de fer la ciutadania. Per tant, veracitat, claredat i transparència com a pilars de la comunicació del Govern.

I si aquests han estat els criteris de comunicació, també els he de dir que els criteris que han estat vector fonamental de totes aquelles polítiques de les diferents unitats del Departament de la Presidència han estat, des del primer moment, criteris de cooperació i de coordinació. Amb això m'estic referint a que totes les unitats han treballat de forma cooperativa i de forma coordinada amb tots els altres departaments de la Generalitat i a més hem intensificat de forma extraordinària la cooperació i la coordinació amb d'altres administracions i també amb els agents socials del nostre país.

Vull destacar, per exemple, la cooperació i la coordinació des de la Secretaria d'Administracions Locals amb tots els ajuntaments des del primer dia, amb les diputacions, amb els consells comarcals i amb les entitats municipalistes. Unes administracions locals que també han estat en primera lluita contra aquesta Covid-19 i que, com a Govern, hem considerat des del primer moment i considerem institucions aliades i imprescindibles també per poder fer front a aquesta crisi sanitària, però també a la crisi econòmica i social a què ens estem enfrontant.

O des de l'Institut Català de les Dones, reforçant la cooperació amb totes les entitats especialitzades a través del Consell Nacional de Dones de Catalunya i també acompanyats des del món local. De fet, ahir mateix des de l'Institut Català de les Dones vàrem signar un acord de cooperació interinstitucional amb l'Associació Catalana de Municipis i amb la Federació de Municipis de Catalunya d'un increment de més de 2 milions d'euros d'inversió en totes aquelles polítiques públiques destinades a erradicar la desigualtat entre homes i dones i abordar la violència masclista, reptes que –com hem pogut veure i comprovar durant aquesta pandèmia– s'han posat encara més de manifest. Perquè aquesta pandèmia, abans s'ha dit aquí en aquesta cambra, té rostres principalment de dona.

O des de la Secretaria de l'Esport i l'Activitat Física, amb total coordinació i cooperació amb el teixit esportiu d'aquest país, hem treballat de la mà del teixit esportiu d'aquest país, que vull recordar que és un teixit ampli i divers que arriba al 72 per cent de la població del nostre país, un sector amb un clar impacte econòmic en el nostre país. Estem parlant d'un sector que constitueix el 2 per cent del PIB de Catalunya. Estem parlant de més de 5.000 milions d'euros i que genera el 3,2 per cent de

l'ocupació i això representa més de cent mil llocs de treball. Malauradament, l'impacte econòmic produït per la pandèmia és molt gran i, des del Govern, hem pres tot un seguit de mesures amb l'objectiu de paliar i superar aquesta situació. Per tant, amb el món de l'esport, però també amb el món local o amb l'Institut Català de les Dones, amb els mitjans de comunicació, tot el Departament de la Presidència hem estat treballant per paliar i reactivar la situació econòmica de les administracions locals, també de les entitats esportives i també de les entitats que fan atenció a les dones.

I ho hem fet portant a terme mesures a partir de la cooperació i la coordinació, però també amb un objectiu clar que és la injecció de liquiditat, perquè per paliar i per reactivar l'impacte econòmic d'aquesta pandèmia hem de facilitar liquiditat a aquelles administracions i aquelles entitats que són la primera porta d'entrada dels ciutadans i ciutadanes, com ho és el món local o com ho són les entitats que estan al costat dels més febles, com les dones víctimes de violència masclista o també el teixit esportiu del nostre país, que és motor econòmic, però també és motor social i també és motor de salut. Per tant, subvencions, nous ajuts, línies de crèdit, PUOSC, l'avançament del pagament del Fons de Cooperació Local o la creació d'un fons de cooperació local extraordinari per tal d'ajudar a paliar les despeses sobrevingudes al món local associades a la crisi de la Covid-19, en el que estem treballant per tal de poder posar a disposició al més aviat possible.

Però, com deia al principi de la meva intervenció, ens cal una mirada àmplia i ens cal una mirada global de país. Cal definir un projecte de país per construir un nou futur després d'aquesta Covid-19. I, determinats a definir aquest projecte de país en el context post-Covid, pensant a curt termini però també a llarg termini, des del Departament de la Presidència hem impulsat dos instruments per fer-ho possible.

Parlo de l'estratègia Catalunya 2022, que treballa la proposta de construcció d'un nou futur, i parlo del Pla de reactivació econòmica i de protecció social conegut com a Coreco, que abans els ha explicat el vicepresident. Són dos instruments potents i són dos instruments també complementaris l'un de l'altre. Perquè Catalunya 2022 i la Coreco són els instruments per fer que aquest país es recuperi i que a més a més estigui preparat per a la realitat d'un món que serà molt diferent un cop superada aquesta pandèmia. I com que és un repte de país, cal la implicació de tothom. Des del coneixement dels experts que estan treballant aquesta estratègia Catalunya 2022, fins a la participació activa de qui necessita i a la vegada implanta les mesures, com són les diferents administracions, com són els agents econòmics i els diferents sectors socials i productius que estan també col·laborant i treballant en la Coreco.

Perquè el repte que tenim és majúscul. Ens trobem encara amb una crisi sanitària que no hem superat, encara la tenim present, i en una crisi econòmica i social que ens requereix a tots per construir un futur nou i disruptiu. Aquests darrers mesos ens hem vist vulnerables, però també ens hem vist forts i ens hem vist capacitats per fer-ho possible. Per tant, fem-ho possible entre tots i totes.

Moltíssimes gràcies, senyores i senyors diputats, president.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera. És el torn, ara, del conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, el senyor Bernat Soler. Quan vulgui.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència
(Bernat Solé i Barril)

Gràcies, president. President de la Generalitat, vicepresident, diputats, diputades, consellers, conselleres, permetin-me, en primer lloc, sumar-me a les mostres de condol i a les mostres de suport que altres membres d'aquest Govern han fet durant les seves intervencions, però també permetin-me fer extensiu aquest suport a tots els ciutadans, a tots els catalans i catalanes que a dia d'avui encara no han pogut tornar

al nostre país i que estan vivint aquesta pandèmia, aquesta complexitat a quilòmetres de distància, esperant que ben aviat puguin estar juntament amb les seves famílies.

Avui hi ha aquest Ple monogràfic, que agraïm, per poder-nos explicar en tot allò que hem fet durant aquests tres mesos de pandèmia; ens permet que des de cada un dels departaments puguem explicar tota la feina que s'ha fet. I, per tant, permetin-me traslladar un missatge d'agraïment sincer a tot el personal del departament, a tot el personal que, malgrat les dificultats, ha treballat incansablement dia rere dia, des de casa, posant-hi totes les actituds, posant-hi tots els recursos, perquè cada un dels departaments pogués desenvolupar tots els reptes que se li plantejaven.

En aquest sentit, des del Departament d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, podem dir que estem orgullosos, ja que entre els mesos de març a juny del 2020 l'equip d'emergències del departament establert a Barcelona, juntament amb les quinze delegacions del Govern a l'exterior, han atès a 2.856 persones, corresponents a cent set països. A dia d'avui, un 94 per cent de les consultes rebudes ja han estat resoltes satisfactòriament. Vol dir que són a casa, i els ciutadans ja han pogut tornar.

Amb aquestes xifres queda clar que cal seguir reforçant la presència exterior del país, perquè s'ha demostrat que els ciutadans així ho volen i així ho necessiten. Fem acció exterior perquè el país ho necessita, i això passa per projectar-nos al món, però també per estudiar, dia rere dia, què fa al món, i posar tota aquesta anàlisi al servei del país.

En una primera fase, concretament, vam recopilar bones pràctiques amb relació a les mesures de confinament. Fins a dos informes diaris en funció de les actualitzacions que es produïen al país. Així, concretament, des del 12 de març fins a dia d'avui les delegacions han emès més de 1.200 informes de bones pràctiques –1.200 informes de bones pràctiques. Posteriorment, es va ampliar el seguiment del confinament amb recopilació de les mesures que s'impulsaven per a la recuperació econòmica i social, amb especial alerta als sectors més perjudicats. Per tant, les delegacions també han analitzat els plans de desconfinament i de recuperació dels diferents països on tenim delegacions. Concretament, s'han fet també cent dinou informes específics analitzant amb profunditat mesures a aplicar durant el període de confinament, i també post-Covid, en onze temàtiques diferents. Hem fet informes vinculats al sector agrícola, al sector cultural, al sector educatiu, vinculats a temes d'infància, residències de gent gran, digitalització, transició ecològica, o amb relació, per posar un exemple més, a l'aplicació de la renda bàsica universal.

I de què ha servit tota aquesta feina? Doncs tota aquesta informació l'hem posat a disposició dels diferents departaments del Govern per tal d'ajudar a la gestió de la crisi i a la presa de decisions en els diferents àmbits i sectors; tot allò que era bo en altres països podia ser bo al nostre país. Des de finals d'abril i fins a mitjans de juliol, s'ha procedit a recopilar setmanalment l'estat de situació comparatiu entre diferents països, i això ha servit per compartir en els consells executius de Govern concretament nou informes amb fitxes/país recopilant bones pràctiques dels diferents països on tenim cobertura a través de les delegacions, i no només això, sinó que també hem fet anàlisis a països com Japó, la Xina, Nova Zelanda i també en alguns països africans.

Actualment, les delegacions segueixen estant amatents a les mesures que s'apliquen als països que cobreixen per tal d'aportar bones pràctiques a la Comissió de Reactivació Econòmica i Social, per a la qual també hem elaborat i seguim elaborant cinquanta fitxes específiques de bones pràctiques. Davant d'això, em sorprèn que encara algun grup parlamentari posi en dubte la necessitat de disposar d'aquestes delegacions, i precisament ho fa el grup parlamentari que forma part d'un govern que destina 30 milions d'euros en acció exterior.

Transparència i participació ciutadana. Tenim la convicció que la transparència és clau per generar confiança, i més encara en situacions de crisi i desconeixement. Per això, com a departament hem treballat també perquè la ciutadania disposi de tota la informació possible sobre aquesta crisi. S'han incorporat al pla de govern cinquanta-quatre actuacions per pal·liar els efectes de la Covid-19, agrupades en tres objectius.

Un primer objectiu, posar a l'abast de la ciutadania eines per fer front als efectes de la Covid-19. Concretament, s'ha habilitat un portal específic dins a la pàgina web de Govern Obert amb tota la informació, eines, aplicacions i normativa en tots els àmbits de govern. Al mateix temps, s'ha fet un seguiment de l'atenció ciutadana pels diferents canals i de les diferents peticions que ens han formulat els ciutadans d'aquest país. I, concretament, hem rebut i hem respost 233 comunicacions.

Un segon objectiu, facilitar informació en format de dada oberta vinculada als efectes de la pandèmia. A dia d'avui s'han publicat i actualitzat un total de trenta-set conjunts de dades de la Covid, entre les quals trobem dades basades en els ERTOS, en contractacions d'emergència de la Generalitat, en empreses que faciliten els seus serveis per ajudar en les necessitats de la pandèmia, atenció ciutadana, dades sobre l'afectació a l'activitat comercial, a establiments turístics oficials, així com totes les dades que fan referència als casos positius i probables de Covid-19, de defuncions associades i de l'evolució de la mortalitat a Catalunya.

Tercer objectiu, fer possible que la ciutadania pugui adreçar preguntes directes als membres del Govern en relació amb la pandèmia. Hem iniciat el projecte «Jo pregunto», un projecte que ja s'està duent a terme en aquells països que lideren la democràcia en els seus governs. Un espai on la ciutadania pugui preguntar directament al Govern. Aquestes preguntes complementen les formulades pels mateixos mitjans de comunicació i també les responen els membres del Govern. Concretament, hem celebrat ja una edició amb la consellera de Salut i una altra edició, una altra sessió amb el conseller d'Interior, amb la intervenció de 282 participants i amb 425 propostes.

I no només això, arran d'això hem detectat una problemàtica no identificada, perquè les preguntes que sovint fan els ciutadans no sempre coincideixen amb les preguntes que fan els mitjans de comunicació. I aquesta problemàtica identificada està relacionada amb la simptomatologia de la Covid-19 de llarga durada, i gràcies a això, s'ha creat una plataforma d'afectats pels símptomes persistents de la Covid-19, que a dia d'avui compta amb sis-cents persones.

Però tota aquesta feina que estem fent també ens serveix per treballar en la reflexió del món post-Covid, reflexió que hem de liderar perquè aquest nou món ja el tenim aquí. Tenim clar que el model actual no funciona –ho hem sentit en molts àmbits i en molts fòrums–, no és sostenible, i cal una estratègia de col·laboració i treball en xarxa per preparar la reconstrucció del país. Per això, són essencials les reflexions que estem fent avui aquí, precisament en seu parlamentària, perquè els canvis en el futur –els canvis en el futur– seran fruit de les decisions del present; allò que decidim avui i aquí serà fonamental per als canvis que es produeixin en el futur. El demà comença avui. Les mesures que implantem ara definiran com volem que sigui el nostre futur.

La crisi del coronavirus ha posat en relleu que necessitem totes les eines per treballar a favor dels catalans i catalanes, i per fer això, en primer lloc, apostem perquè el fons de recuperació europeu es pugui gestionar des dels territoris i que la Generalitat sigui qui disposi dels recursos i pugui invertir en la reconstrucció del país.

Per altra banda, també tenim clar que d'aquesta crisi no ens en sortirem sols; no més ens en sortirem d'aquesta crisi si som capaços de sortir-nos-en col·lectivament. Precisament per això, en un moment com el que estem vivint, hem de fer-nos nostres els valors de la responsabilitat i de la solidaritat, i, en aquest sentit, des del Depar-

tament d'Acció Exterior destinarem 1,3 milions d'euros en subvencionar actuacions humanitàries internacionals per fer front a la pandèmia.

Finalment, tenim l'Agenda 2030 més present que mai per construir un model basat en la sostenibilitat i el respecte pel medi ambient, l'economia circular al servei de les persones, la millora del finançament dels sistemes de salut públics i la inversió directa en recerca. I, per tant, la nostra contribució, la contribució del nostre departament a la Comissió de Reactivació Econòmica i Social del Govern de la Generalitat, la Coreco, és precisament que totes les mesures que s'adoptin a la Coreco estiguin alineades als disset objectius de desenvolupament sostenible.

Per tant, com no pot ser d'una altra manera, seguirem treballant per garantir i preservar tots els drets per a tothom, per construir un nou món més just, més solidari, més sostenible i lliure de corrupció. I per això, seguirem explicant-nos arreu, seguirem projectant el país a l'exterior i seguirem combatent la vulneració de drets. Per aconseguir-ho hem de seguir sent presents arreu, i aquest és precisament el paper del departament i de les delegacions: connectar-nos amb el món i ser la referència del Govern de la Generalitat a l'exterior i la referència pels catalans que viuen a l'exterior.

Diputats i diputades, jo vaig arribar al Govern en plena pandèmia, amb una situació de màxima complexitat, una situació probablement mai imaginada per ningú. I davant d'aquesta complexitat, vaig trobar-me un govern plenament compromès amb el país i especialment amb les persones. I precisament això és el que hem fet des del primer dia. Perquè hi som, perquè hi hem estat i perquè hi serem. Perquè ens sentim compromesos amb la gent; perquè ens sentim compromesos amb les persones que han patit els efectes de la Covid; perquè ens sentim compromesos amb tots aquells professionals que han estat al capdavant d'aquesta pandèmia per fer-hi front; perquè ens sentim compromesos amb la vida.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller. És el torn ara per al conseller d'Educació, el senyor Josep Bargalló. Endavant.

El conseller d'Educació (Josep Bargalló Valls)

President, diputades, diputats, companys i companyes de govern, el sistema educatiu va ser, segurament, el primer gran servei públic, a banda del de Salut, que va rebre el sotrac dels efectes de la pandèmia. Vam començar a haver de tancar escoles i instituts quan encara no es tancava res, trenta, abans del 12 de març. El 12 de març el Govern va proposar al Procicat de tancar totes les escoles i els instituts, quan encara no s'havia donat el pas de decretar un confinament total. De fet, van tancar tots els centres educatius de la Vall d'Òdena el dia abans de decretar el confinament perimetral de la Vall d'Òdena, perquè en aquells moments les entitats sanitàries creien que era la primera mesura a dur a terme, i perquè sempre, des del Govern, la seguretat i la salut del nostre professorat i del nostre alumnat han estat en primera línia. A partir d'aquí i amb una dificultat immensa de tenir tots els centres tancats, tot l'alumnat a casa, tot el professorat de casa, per tant, en una situació que no havíem previst, i per la qual no estàvem preparats, vam començar a treballar en allò que ens semblava que era més urgent, i el primer va ser resoldre les necessitats alimentàries d'aquells alumnes que tenen beca menjador i que es trobaven, precisament, confinats a casa sense aquests recursos. 150.000 targetes menjador repartides amb una càrrega total final de 272 euros cada targeta, per tant, 40 milions d'euros, 5 més del que seria habitual en un curs normal, perquè també vam decidir que aquestes necessitats alimentàries havien de ser respostes en aquells dies de Setmana Santa que no eren oficialment lectius, però que es trobaven dintre el marc del curs.

Van ser criticades inicialment que fossin targetes moneder. Alguns dels que ho van criticar han acabat utilitzant les targetes moneder per als seus recursos socials. Sí cert, no va ser una solució fàcil, però si mirem totes les solucions que totes les administracions han acabat trobant per recursos similars, ha estat al final la més utilitzada, i vam ser els primers, i ha estat al final la més útil. I vull donar una dada. Hem pogut seguir la utilització de les targetes, d'aquestes 150.000 targetes, d'aquests 40 milions d'euros, en la seva totalitat, gairebé en el cent per cent han estat utilitzats en establiments alimentaris. Perquè eren unes targetes que responien a una necessitat, i és una necessitat evident. Però hem hagut de gestionar més, per exemple, la preinscripció per via telemàtica, que no s'havia fet mai. 150.000 preinscripcions telemàtiques gestionades sense incidències. No vam poder seguir. Ja saben que el món educatiu una incidència apareix a les xarxes socials de manera immediata, i vostès van poder veure que aquesta gestió telemàtica, que no era fàcil, perquè era «novedosa», va funcionar sense incidències. 420.000 videoconferències en l'entorn dels centres educatius, 34.000 dispositius configurats i repartits a l'alumnat més vulnerable, 22.500 unitats de col·lectivitats activades per a l'alumnat més vulnerable. Hem estat molt ambiciosos. No hem arribat a tots i a totes, cert, però hem estat els més ambiciosos. Cap altre territori de l'Estat ha repartit a l'alumnat més vulnerable un nombre tan alt de dispositius configurats ni un nombre tan alt d'unitats de connectivitat. Ni el mateix Estat sumant tot el que ha repartit en tot el territori de l'Estat, ha repartit tantes unitats i tants dispositius com nosaltres, i no hem arribat a tots i a totes que ho necessitaven. Cert, però hem estat ambiciosos.

Hem creat 709 noves plataformes d'entorns virtuals d'aprenentatge, un creixement del 48,1 per cent de les plataformes que hi havia, amb 321 recursos didàctics, dels quals s'han fet 390.000 visualitzacions. I aquí vull posar en valor una altra cosa. El nostre sistema educatiu, que no estava preparat per treballar al cent per cent telemàticament, ha reaccionat i ha funcionat, no ha col·lapsat com altres sistemes educatius d'estats d'Europa que van tancar. I algú ens demanava que aquí féssim el mateix, que tanquessin, i ha funcionat per aquests recursos que els hi he esmentat; ha funcionat, bàsicament, per la feina del professorat; ha funcionat, bàsicament, per la feina de les direccions de centres; ha funcionat, bàsicament, per la feina del personal d'administració i serveis, del personal de serveis educatius, de la inspecció, i també de les famílies, i dels ajuntaments, en una feina comunitària que ha estat eficient.

Nosaltres hem treballat mà a mà amb la comunitat educativa. Jo mateix he fet, m'he reunit amb un centenar d'alcaldes. L'alcaldessa de Barcelona, l'alcalde de Badalona, les alcaldesses de l'Hospitalet, de Santa Coloma, de Sabadell, l'alcalde del Prat, l'alcalde de Terrassa, l'alcaldessa de Girona, l'alcalde de Tarragona, l'alcalde de Lleida, però també ahir el de Móra d'Ebre, o fa pocs dies el de Sitges i aquest matí el de Blanes, i fa també la setmana passada amb tots els alcaldes d'Osona. Ens hem reunit, jo mateix amb un centenar, i càrrecs del departament amb tots els alcaldes del país per agrair-los el que estan fent, per demanar-los que fessin més, i per oferir-nos a ajudar-los al que fes falta. M'he reunit setze vegades amb les quatre diputacions, l'Associació de Municipis i la Federació de Municipis de manera conjunta per treballar acords conjunts. M'he reunit amb els grups parlamentaris tres vegades, a banda d'una compareixença. I hem estat ambiciosos també en el retorn del juny. Hem obert les escoles el juny per a fer més activitats de les que s'han fet en els altres territoris de l'Estat, en alguns dels quals no han obert les escoles al juny, i en alguns dels quals han obert fent menys propostes que nosaltres. Sabíem que era difícil, sabíem que era arriscat, sabíem que no sortiria amb la mateixa eficàcia i eficiència a tot arreu, però ho havíem de fer.

I ara estem treballant en l'obertura del curs al setembre, i hi estem treballant de manera absolutament efectiva. Aquest matí, tots els centres i tots els ajuntaments han rebut unes primeres instruccions generals. Aquest matí hem enviat al Procicat un document extens del pla de contingència del curs escolar 20-21, elaborat pel De-

partament d'Educació i pel Departament de Salut, que el Procicat valorarà i validarà, esperem-ho, el divendres. Ahir i avui hem estat negociant amb la mesa sectorial sindical aspectes dels criteris generals –el que han rebut els centres no era el que vam presentar a la mesa, és el que ha resultat de la mesa. Hem treballat també en la Comissió Mixta Associació-Federació aquests dies, i hi estem treballant en aquest document que aprovarà el Procicat.

Estem també treballant amb representants de diversos de la comunitat educativa l'aplicació concreta d'aquest primer tram pressupostari extraordinari a què feia referència el vicepresident, en el qual hi ha dues peticions, dos acords d'aquest Ple en la seva última sessió: un pla contra la segregació produïda pel coronavirus i la vulnerabilitat produïda pel coronavirus de 33 milions d'euros, o l'aplicació al setembre d'un pla digital per a les escoles, per al professorat i per a l'alumnat de 103 milions d'euros.

De tot això –de tot això–, d'aquests criteris *generals* que avui hem lliurat a les escoles i als ajuntaments, d'aquest pla específic i concret que el Procicat ha rebut avui perquè validi el divendres, d'aquestes partides pressupostàries ja acordades i del que estem negociant a la mesa sindical, demà faig una compareixença a la comissió. Per tant, demà tindrè l'oportunitat de debatre amb vostès, d'arrodonir amb vostès això, tots aquests documents, totes aquestes propostes, que són molt senzilles de resumir i molt difícils de dur a la pràctica.

El curs que ve ha d'ésser un curs normal, amb mesures sanitàries extraordinàries; ha de ser un curs de plena presencialitat preparat per a la virtualitat. Ha de ser un curs amb més recursos, perquè estem en emergència educativa, que no és l'emergència d'edificis, com era en part la sanitària; que no és l'emergència només de personal, com era en bona part la sanitària, que és per damunt de tot una emergència pedagògica. És començar el curs vinent el 14 de setembre amb 1.600.000 alumnes que han estat sis mesos fora del seu centre educatiu de manera habitual, que han estat sis mesos treballant d'una manera diferent a la que estaven acostumats i que han estat sis mesos patint emotivament, patint intel·lectualment, patint personalment. Perquè els efectes de la Covid en els nostres menors d'edat són uns efectes que seran molt importants, i que l'escola és una de les eines per poder revertir-los, i això és el que hem de fer a partir del 14 de setembre, i això és el que diem «l'emergència educativa».

Però, senyor president, diputats i diputades, com els he dit, això és el que demà en comissió tindrem tota la tarda per parlar, per debatre i per acordar el que calgui.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Correspon ara un torn al conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Damià Calvet i Valera)

Bona tarda, president. President, conselleres, diputades, diputats, sumar-me a l'agraïment per la celebració del plenari. El meu condol als familiars i als amics de les víctimes de la Covid, i també tota la meua solidaritat amb les persones i amb les famílies que han entrat en alguna situació de vulnerabilitat.

Vull començar, en tot cas, agraint als treballadors de les empreses privades i als servidors públics dels àmbits competència del Departament de Territori i Sostenibilitat que han fet funcionar serveis essencials del país durant les fases de confinament i de desconfinament, i que ara estan, lògicament, adaptant també tots aquests serveis a la fase de represa; als transportistes i al personal dels ports, dels aeroports, de les centrals logístiques, per moure les mercaderies i els subministraments sanitaris necessaris; als treballadors del transport públic –de Ferrocarrils, de Rodalies, de metro, d'autobusos, de tramvies–, per moure la gent que ho necessitava; als treballadors

que han garantit que quan s'obre una aixeta ragi aigua de qualitat, i que quan l'aigua se'n va per l'aigüera es depuri correctament; als treballadors que han garantit que els residus que les famílies i les empreses dipositàvem cada dia es gestionessin correctament. Han estat dies de gabinets de crisi diaris, de mil casuístiques diferents, a voltes de neguit, de molt neguit, per una o altra situació que necessitava molt més esforç de l'habitual per resoldre-la, però sempre atesa des de la responsabilitat i, en definitiva, de la voluntat de servei. El país no ha deixat de funcionar ni un sol dia. Per tant, moltes gràcies a tots aquests treballadors d'empreses privades i també a tots els servidors públics que ho han fet possible.

Més enllà de la gestió diària de la crisi, des del Departament de Territori i Sostenibilitat vam establir un conjunt de mesures per mirar de minimitzar l'impacte econòmic de la mateixa crisi sobre les persones, sobre les famílies, sobre les empreses del país. La moratòria en el pagament de lloguer del parc públic d'habitatges, per exemple; la bonificació del 50 per cent en el cànon de l'aigua, o de les taxes de residus; la gratuïtat en el transport públic durant aquells dies de confinament total. Mesures universals amb una mateixa orientació: afavorir la liquiditat, allò que dèiem «diners a la butxaca de la gent i de les empreses», i, per tant, del sistema, essencial per fer funcionar també el país. Mesures que –no les vull detallar més– han tingut un impacte econòmic total aproximat de més de 120 milions d'euros, només en l'àmbit del Departament de Territori i Sostenibilitat.

En continuïtat amb la gestió de la crisi, amb aquesta gestió que ara els explicava, i de les mesures que hem anat prenent, què és el que ara mateix ens preocupa més? No únicament, evidentment, però sí on vull centrar més la nostra atenció i comparar amb vostès aquesta preocupació. En primer lloc, en transport públic. Una de les primeres coses que vam fer va ser un decret de mesures extraordinàries per assumir el dèficit generat per la baixada del nombre de viatges. Diners públics per rescatar serveis públics. Aquest dèficit es compta en centenars de milions d'euros. Centenars. És una xifra molt important. S'ha habilitat una partida, certament, s'ha habilitat una partida de 800 milions d'euros, dins dels 16.000 milions d'euros que s'han de transferir a les *comunidades autónomas*, dels que sembla, per ara, que ens en podrien correspondre a un mínim de 130 milions d'euros. Està pendent de concretar, però ja diem d'entrada que seran insuficients, seran insuficients. Continuarem gestionant aquesta situació amb el *ministerio*, en coordinació continuada via Direcció General de Transports i Mobilitat i Via ATM amb els operadors, però necessitem, evidentment, doncs, acabar de gestionar com arribaran, com es distribuïran aquests 800 milions d'euros i, evidentment, poder disposar-ne del màxim disponible per tal de fer front a aquest dèficit.

També vam establir una compensació pels títols esgotats, els no utilitzats, que tenen caducitat i que es bescanviaran precisament a partir d'avui, dia 1 de juliol. Sense necessitat de desplaçar-se físicament a les estacions, es facilita que els usuaris i les usuàries de títols que no hagin pogut utilitzar, a conseqüència de l'estat d'alarma, puguin bescanviar aquests títols des d'avui mateix. Hem tingut alguna incidència en algunes línies d'autobusos però se solucionarà, i continuarem amb aquesta operació de bescanvi continuada. És una operació de bescanvi que té un valor de 18 milions d'euros. Per tant, també una xifra important a tenir en compte. Des d'avui i al llarg de les properes setmanes, facilitarem que hi pugui haver aquest bescanvi perquè ningú quedi, doncs, amb la sensació de disposar d'una T usual, casual i que no l'hagi pogut utilitzar; 18 milions d'euros.

L'altre gran àmbit de preocupació –els he explicat el del transport públic– és el de l'habitatge i, concretament, el de les ajudes al pagament de lloguer. Hem habilitat la moratòria en el parc públic, hi ha ajudes per al pagament de la hipoteca, però les ajudes al pagament de lloguer, universals, les del mercat privat ens preocupen enormement. L'Estat va habilitar una partida extraordinària de 100 milions d'euros, dels quals a Catalunya van arribar uns exigus 14,5 milions d'euros, una xifra que no es

correspon ni amb el percentatge de població, ni molt menys amb el percentatge del parc d'habitatges, ni molt menys tampoc amb el valor de mercat d'aquest parc d'habitatges. Vam veure ràpidament i clarament que serien insuficients. De tota manera, des del Govern de la Generalitat, hem ampliat en 5 milions d'euros, en 5 milions d'euros, aquests fons per a les ajudes a lloguer via el Fons de contingència. Però, de fet, seguim reclamant que s'ampliïn i molt aquests fons de l'Estat. 14 milions i mig més els nostres 5 milions, atenent a aquesta convocatòria però, insistim, això és sens dubte insuficient i continuarem reclamant que s'ampliïn aquests fons.

I, finalment, futur. Reactivació econòmica orientada a l'Agenda Verda i protecció social en els àmbits de l'habitatge i del transport públic. En el marc de la Coreco, els que m'han precedit en la paraula han utilitzat també aquesta paraula per referir-se a la Comissió de Reactivació Econòmica i Protecció Social, estem, i concretament en el grup de treball d'Agenda Verda, que coordinem des del Departament de Territori i Sostenibilitat, estem elaborant una sèrie de propostes amb accions concretes de reactivació econòmica alineades amb el Green Deal europeu. El Green Deal europeu que ens fem nostre, així ho vam dir també a la cimera del canvi climàtic celebrada el gener d'aquest any i, per tant, ja fa uns mesos enrere. Vuit grans propostes, vuit grans blocs de propostes que parlaran alineades amb els vuit eixos del Green Deal europeu, de l'ambició climàtica de Catalunya, de la generació d'energia neta, d'una indústria cap a una economia circular, d'un ús eficient de l'energia i els recursos en la construcció i renovació d'edificis –per tant, en la rehabilitació d'habitatges i edificis–, d'una mobilitat sostenible i intel·ligent, d'un sistema alimentari respectuós amb el medi ambient, de la preservació i és en relació també amb l'Agència de la Natura –que va aprovar aquest ple del Parlament la setmana passada o l'anterior–, la preservació dels ecosistemes i la biodiversitat i, per últim, del concepte de contaminació zero. Aquests són els grans vuit eixos del Green Deal europeu que ens fem nostres a través del grup de treball d'Agenda Verda, amb la Coreco, perquè la reactivació econòmica sigui perfectament alineada amb aquesta agenda verda. Perquè Europa està apostant molt fortament, molt fortament, per una reactivació verda, i és el mateix camí que hem de seguir nosaltres. Aprofitar l'emergència sanitària per fer front a l'emergència climàtica és fer front a futures crisis que poden venir, i ens fa ser, aquesta manera d'afrontar-ho, més resilients i ens prepara millor.

I, ara sí, finalment, necessitem fons europeus, necessitem fons de l'Estat espanyol per a la reactivació econòmica orientada a l'Agenda Verda, i per a aquesta protecció social que, en el cas concret del Departament de Territori i Sostenibilitat, són –ja ho he comentat anteriorment– les ajudes al pagament de lloguer, la promoció d'habitatges de lloguer social, i també el transport públic, tant en infraestructures, infraestructures com la línia 9 la línia 8, la unió dels tramvies per la Diagonal o també, amb un millor finançament estructural, amb el seu ús de transport públic. Convençut, alhora, que la millor reactivació econòmica i la millor protecció social que podem oferir a la gent de Catalunya es diu veu directa a Europa, veu pròpia a Europa; es diu estat propi.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, conseller. A continuació, té la paraula la senyora Mariàngela Vilallonga, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Mariàngela Vilallonga i Vives)

Bon dia. President en funcions, molt honorable president de la Generalitat, consellers i conselleres, diputats, em sento honorada de formar part d'aquest Govern i de poder exposar avui al Parlament de Catalunya la gestió que, com a consellera de Cultura, tinc encomanada. Gràcies, president Torra, per fer-ho possible, i gràcies,

sobretot, per liderar amb peu ferm aquest Govern de coalició en aquesta travessa del desert que ha estat la crisi sanitària de la Covid-19.

La cultura és socialització. Des del 14 de març no ens vam poder donar les mans per ballar sardanes; no vam poder comprar llibres i roses ni a les llibreries ni a les parades de Sant Jordi; no vam poder fer castells ni festes majors.

Per poder salvar vides ens vam tancar a les cases, sols o amb les famílies, vam saber que morien amics i coneguts i no els vam poder acompanyar. El meu record i el meu homenatge a tots ells i a les seves famílies. El món va canviar de cop. Teníem, això sí, les finestres a l'exterior que ens procuraven els aparells electrònics, els mòbils, els ordinadors. Ressegüiem el nostre món allà, digitalment. La cultura es va posar en marxa digitalment: cançons, novel·les, òperes, documentals, obres de teatre, concerts ens van alimentar, ens van salvar. Primer, gaudint de totes aquelles del món que havíem deixat enrere, i, tot seguit, produint cultura des dels balcons, des de les sales d'estar de les cases. La cultura ha estat refugi mentre els sanitaris ens salvaven la vida. El meu homenatge també a tots ells i a tots aquells que han viscut en primera línia aquest nostre salvament.

Des del primer moment vam impulsar el Pla de rescat de la cultura per paliar la crisi econòmica profunda en la qual ens vam trobar immersos. La precarietat del sector cultural es va fer més evident. Amb el Pla de rescat hem ajudat a aturar el cop. Hem creat ajuts extraordinaris, hem activat línies de crèdit per dotar de liquiditat, hem obert canals d'assessorament i acompanyament, hem donat suport als grans equipaments per facilitar-los liquiditat i poder mantenir tots els llocs de treball i hem reestructurat el pressupost del 2020 per poder prioritzar les mesures més socials, per exemple, creant una prestació social amb el Departament de Treball, un ajut als treballadors de la cultura, als professionals que havien quedat sense cobertura. Una mesura activada mentre no arriba l'estatut de l'artista que reclamem al Govern de l'Estat.

Tot ho hem fet després de parlar amb tots els sectors culturals, que ja saben vostès que són molt diversos. Hem treballat amb ells, amb transparència, agilitat, flexibilitat i generositat; tanta com hem pogut. No hem escatimat ni temps ni esforç. Per això vull donar les gràcies, des d'aquest Parlament de Catalunya, a tot l'equip del Departament de Cultura; per tot.

De cop, ens vam trobar treballant del Pla de rescat al Pla de desconfinament, treballant per desconfinar-nos en tots aquests sectors diversos i complexos del món cultural. Així, hem elaborat fins a catorze plans de desconfinament diferents, passant pels teatres, les biblioteques, la cultura popular, la formació en llengua catalana, les entitats, els museus... El darrer que hem enviat al Procicat és el del proper 23 de juliol, el dia del llibre i de la rosa. Ara ja podem anar al cinema –la setmana passada vam començar a anar-hi– i ja hem pogut inaugurar festivals d'estiu. El Grec, el vam inaugurar ahir, i avui inaugurarem el Festival Cruïlla.

La nostra socialització cultural ja torna a existir, però no és el que era a causa de les mesures sanitàries. Amb tot, hem pogut reprendre activitats culturals. La cultura és vida, ens va ajudar a salvar les nostres ments i hem ajudat a salvar-la. Hem intentat aprendre de l'experiència, i ara hem de mirar endavant, sense oblidar la gestió del dia a dia. I mirem enllà, després d'aquesta tempesta. Continuarem fent una cultura més social, més accessible, més sostenible, amb les persones al centre.

Per al pla de represa estem preparant un pla de comunicació per a la recuperació dels públics en el món cultural: comunicació institucional d'impuls de la cultura, accions de dinamització comercial a mitjans, línia de subvencions d'acció comunicativa dels diferents sectors, projectes sectorials culturals perquè la cultura continuï sent un sector essencial per a l'economia del país i un potent factor d'atractiu per als nostres territoris.

Però un dels projectes fonamentals d'aquesta represa del Departament de Cultura té a veure amb la indústria audiovisual, amb l'objectiu d'atreure talent i empènyer en

la creació de noves produccions per afavorir l'ús del català en el consum digital. Em deixin donar-los unes dades del confinament. Hi va haver un 52 per cent d'increment d'abonats de les plataformes de vídeo a demanda –un 52 per cent d'increment: Netflix, 2,7 milions; Amazon Prime, 1,2 milions; HBO, 639.000. Un 62 per cent dels catalans –62 per cent dels catalans– veuen cinema i sèries en plataformes a demanda i un 5 per cent s'hi subscriurà properament. Netflix un 80 per cent, Amazon un 34, etcètera; Filmin, que és l'única plataforma en català, 2,2 per cent. El Departament de Cultura vol incidir aquí: és bàsic promoure referents simbòlics en el món audiovisual. Perquè el català se salvarà si el parlem. L'ús, com deia ja Horaci fa dos mil anys, és l'àrbitre del parlar, el dret i la norma. Això també és donar accés universal a la cultura.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, consellera. A continuació té la paraula la senyora Ester Capella, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (Ester Capella i Farré)

Bon dia a tothom. Gràcies, president. Molt honorable president senyor Quim Torra, conselleres, diputades, diputats, primer de tot, permetin-me que agraeixi als treballadors públics d'aquest país i a la ciutadania d'aquest país per com hem sigut capaços tots plegats de tirar endavant, a pesar de la situació. Per tant, un agraïment immens a totes i a tots ells, i òbviament també un record per a aquelles persones que ens han deixat i també per als familiars d'aquestes persones.

La greu crisi provocada pel coronavirus ha fet que el Govern de Catalunya hagi hagut de fer front a una situació d'emergència que no és únicament una situació d'emergència sanitària sinó que alhora és una emergència social i alhora, al mateix temps, és una emergència econòmica.

I tant durant el període de confinament com especialment ara que ja comencem, doncs, desconfinant-nos, en l'actual escenari de desescalada, al Departament de Justícia hem actuat sota la premissa de cinc eixos principals: garantir segones oportunitats per a tothom –hem de rescatar les persones perquè ningú quedi enrere–; garantir drets i llibertats públiques per a tothom –apoderar la ciutadania, dones i homes d'aquest país–; garantir una nova forma d'afrontar els conflictes –les persones han de ser i són part de la solució, i això vol dir apostar per mesures i formes alternatives de resolució de conflictes–; en quart lloc, garantir el compliment dels mandats de Nacions Unides i d'altres organismes internacionals i, per tant, també garantir l'aplicació de les nostres pròpies lleis: Llei orgànica general penitenciària, Reglament penitenciari. I això què vol dir?, doncs, apostar fermament per una política de presons obertes que afavoreixi el confinament domiciliari, i, en cinquè lloc, garantir una justícia eficaç, eficient i sostenible. I què vol dir això? Doncs, una ferma aposta, com aquest país ha fet des de fa molt temps, per la digitalització.

En aquest sentit, pel que fa al servei públic de l'Administració de justícia, i en l'actual escenari de desescalada, no ens podem deixar arrossegar per les ineficiències pròpies d'un model de justícia que ja era caduc abans de la pandèmia. Insisteixo en aquesta qüestió: els retards en l'Administració de justícia no vindran ocasionats per la situació provocada per la Covid-19, sinó que ja els portàvem de sèrie, si em permeten l'expressió. És a dir, el retard en la justícia, doncs, no és d'ara.

Per això treballem per evitar el col·lapse judicial, des de la defensa de la cohesió social com un valor prioritari de l'acció política, en atenció i per tant atenent i en atenció als col·lectius i les persones més vulnerables. I això vol dir no defugir la nostra responsabilitat i impulsar mesures normatives, organitzatives i tecnològiques en els àmbits en què nosaltres en els que aquest país, en els que la Generalitat de Catalunya i aquest departament són competents.

Per tant, algun exemple, eh? Faré una selecció ràpida d'algunes d'aquestes mesures: afavorir el treball en remot del personal funcionari; créixer en serveis telemàtics i generalitzar el sistema de llicències que permet als jutjats establir videocomunicacions des de les sales de vistes. Ho podíem fer abans, però ara encara més. Fomentar les prolongacions de jornada i reorientar i flexibilitzar els reforços actuals de personal. Impulsar mesures i mètodes alternatius en la resolució dels conflictes –ho apuntava abans– com un nou paradigma, no per reparar o no per evitar el retard en l'Administració de justícia, no: introduir un nou paradigma en la resolució dels conflictes i que posi a les persones com a part de la solució, en el centre de la solució i part de la solució. I podria dir un llarg etcètera més de mesures que hem anat adoptant que ja havíem pres abans.

Però també, en aquest sentit i també reclamant la corresponsabilitat a qui li pertoca, hem d'exigir a l'Estat –que ja ho hem fet– que assumeixi la seva responsabilitat i adopti totes aquelles mesures legislatives necessàries per garantir una resposta adequada de l'Administració de justícia en termes de servei públic. Ho hem fet. L'hi hem reclamat al *ministerio* per carta i de diverses maneres. Hem plantejat esmenes en el projecte de llei que s'està tramitant en el Congreso. Hem demanat a tots els grups parlamentaris del Congrés i del Senat que fessin seves les esmenes plantejades pel Govern de Catalunya, i en aquest cas els reclamo a vostès, en la mesura que tenen representació a l'Estat, doncs, que facin, a tots els grups parlamentaris, que facin exactament això, que es posin al costat del Govern de Catalunya per millorar i, com deia, per tenir una Administració de justícia pròpia, d'un servei en aquest cas que sigui reflex d'un autèntic servei públic.

En l'àmbit de l'execució penal i dels serveis penitenciaris, la situació de pandèmia ens va obligar a prendre mesures que per mi han estat molt doloroses. No cal que els recordi a vostès que les presons, la presó, ha resultat ser i és un doble confinament. Hem patit cadascú de nosaltres en la nostra vida, doncs, mesures que hem restringit molts dels nostres drets i de les nostres llibertats. Sense anar més lluny, poder sortir quan volguessis i a l'hora que et vingués de gust, que per nosaltres és molt important. Imaginin-se vostès, doncs, a les presons què vol dir aquest doble confinament.

Vam obligar a suspendre visites d'amics i familiars per locutori. Vam suspendre els vis-a-vis, i els accessos a les persones que realitzen tasques de voluntariat. També vam haver de suspendre temporalment les entrades i les sortides de les persones privades de llibertat, tant de joves com d'adults, l'entrada de paquets i prendre altres mesures restrictives. Han estat mesures difícils, gens fàcils de prendre. Com he dit, mesures doloroses. I, com deia, la presó és un doble confinament.

Però no n'hi ha hagut prou amb aquestes mesures restrictives, hem hagut de fer moltes coses més, seguint, com deia, els pronunciaments en aquest cas d'organismes internacionals, com han estat Nacions Unides i el Comitè per a la Prevenció de la Tortura del Consell d'Europa i, efectivament, aplicant la Llei orgànica general penitenciària i el Reglament penitenciari, per tal de prevenir el risc de propagació del coronavirus en els centres penitenciaris.

I vam prendre mesures per afavorir el confinament domiciliari de les persones privades de llibertat, article 86.4, progressió de grau. I quan ho volíem fer una mica més, perquè ja ho havíem fet en anteriors èpoques –100.2, 86.4–, inauditament, la resposta del Tribunal Suprem davant d'aquesta mesura que prenia la Generalitat de Catalunya, prevista en la llei, que ho havíem fet abans. Doncs, en això, la seva actuació, i en tot cas la resposta, denota, com hem denunciat altres vegades, aquesta confusió de poders que a vegades encara es viu en l'Estat espanyol.

Inaudit, impropri d'un estat de dret, que el Tribunal Suprem pretengués condicionar la decisió de..., que havien de prendre funcionaris de totes les juntes de tractament dels centres penitenciaris catalans, a través d'un WhatsApp. Inaudit, impropri, barroer, perquè els tribunals es pronuncien i responen sempre a través de les seves

resolucions judicials. Per tant, ho torno a denunciar i ho denunciaré les vegades que calgui, on calgui i quan toqui.

Però, malgrat tot això, malgrat alguns entrebancs, malgrat tot això, m'enorgulleix poder dir que Catalunya es troba al capdavant dels països membres del Consell d'Europa en percentatge de reclusos alliberats com a mesura preventiva relacionada amb el Covid-19. Ho torno a dir: Catalunya està al capdavant dels països membres del Consell d'Europa i, en aquest cas, en mesures preses en benefici de les persones privades de llibertat.

I, per tant, estem al capdavant del compliment dels mandats, de les normes internacionals, les normes de dret internacional, però també del que ens demanen els organismes internacionals. Hem exercit les nostres competències, ho farem sempre que puguem i amb tota la seva extensió, i no renunciarem mai a exercir aquestes competències.

Afortunadament, ens trobem ja en una fase de represa de la normalitat. Estem normalitzant l'activitat dels centres penitenciaris. Les comunicacions s'han recuperat, així com la possibilitat de sortir de permís, la realització de tots aquells programes d'intervenció i la incorporació de les entitats del tercer sector en l'execució d'activitats dins dels centres.

Tot això, i encara més. Hem mantingut algunes de les mesures que vam dur a terme i que, per tant, han vingut per quedar-se. I en poso un exemple que nosaltres hem valorat molt positivament, com és la realització de videoconferències amb els familiars, principalment aquelles persones privades de llibertat que tenen els seus familiars molt lluny; distància física, distància..., països diferents i que...

Miri, ho deia l'altre dia també en la compareixença que vam fer, doncs, el Covid-19 ens ha permès explorar tota una sèrie de recursos nous que havíem previst, que els havíem de posar en funcionament en un llarg termini de temps per fer-ho de forma immediata, i un d'aquests són les videoconferències, que, per tant, permeten que les persones privades de llibertat puguin veure no físicament però sí a través d'una pantalla, i, per tant, comunicar-se amb els seus familiars.

Finalment, no vull acabar la meua intervenció sense fer referència al retrocés accelerat en drets civils i polítics que hem viscut els darrers anys, i al qual ara s'hi ha sumat una situació d'emergència i excepcionalitat social a causa de la pandèmia generada pel Covid-19, que de nou posa en risc drets fonamentals i llibertats públiques.

És per això que hem impulsat un grup d'experts per a la garantia dels drets fonamentals en situació d'emergència. Aquest grup de treball, a més de l'anàlisi i la reflexió, elaborarà un informe que contindrà les orientacions necessàries per garantir el respecte als drets fonamentals i les llibertats públiques en situacions d'excepcionalitat política i social. És a dir, per garantir que aquests drets no siguin ni menystinguts ni sacrificats; per saber, d'acord amb el test de proporcionalitat, quan una mesura restrictiva i limitadora pot ser o no excessiva; per cercar fórmules que permetin assolir els mateixos resultats, però sense comportar una afectació excessiva dels drets i les llibertats.

I acabo. El Covid-19 ens ha aturat, ha evidenciat les nostres pròpies limitacions, ens ha robat vides, ens ha pres persones. Encara estem buscant respostes. Estic convençuda que plegats les trobarem; ho estem fent. Les lliçons apreses del que ens ha passat i que ens passa ens han de permetre treure el millor de cadascú de nosaltres, ens han de permetre reconstruir-nos individualment i col·lectivament. I en això estem tots plegats.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, consellera. A continuació, té la paraula el senyor Chakir El Homrani, conseller de Treball, Afers Socials i Famílies.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir El Homrani Lesfar)

Bona tarda, president, conselleres, diputades, diputats. Soc conscient de que no soc el primer membre del Govern que parla, soc conscient de que tots ho hem situat, però crec que ens pertoca situar-ho –ens pertoca situar-ho–, i és començar per un record. Per un record per a tots els afectats, per un record a tots els familiars, amics, amigues, companys i companyes de feina que han patit la desaparició d'un ésser estimat.

Hem viscut una etapa molt complexa, molt complicada i especialment molt dura, com a societat, com a comunitat, individualment i de forma col·lectiva. I crec que la memòria ens ha de fer ser més forts com a comunitat, perquè han sigut unes situacions molt i molt dures, i les primeres paraules les vull dirigir a tothom que de manera directa o de manera indirecta ha patit aquesta pandèmia. Una abraçada fraterna a totes i tots.

També les segones paraules les vull dirigir als milers de treballadores i treballadors, i, si em permeten, als milers de treballadores i treballadors de l'àmbit social i de l'àmbit del treball, que han estat en primera línia, que han estat cada dia, caps de setmana inclosos, treballant per donar resposta, per atendre les persones, per donar resposta des de l'àmbit social i des de l'àmbit laboral; dos dels àmbits més tocats de la crisi de la pandèmia del Covid-19, dos dels àmbits que més han patit aquesta crisi. I als seus professionals, a les seves treballadores i treballadors, un reconeixement, un reconeixement enorme.

Mirin, crec que el president, el vicepresident, els consellers i conselleres que m'han precedit ja han situat quines han sigut les línies generals d'aquest govern a l'hora d'actuar davant d'una realitat que, com els vaig dir a la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies, per ser honestos, ho hem de dir, cap administració estava preparada per a una pandèmia com la que s'ha situat. Totes ens hem hagut d'adaptar davant d'una realitat tan complexa. Però amb quatre línies molt clares: salvar vides i curar els afectats per la malaltia; atendre i acompanyar els col·lectius més vulnerables; atendre la urgència d'aquelles persones que s'han quedat sense feina; atendre la urgència d'aquelles persones que temporalment s'han quedat sense feina però estan sense recursos, i preveure el subministrament de productes bàsics. Han sigut les línies més principals que ha fet aquest Govern.

I des del departament que em pertoca coordinar, hem treballat entorn de les següents línies: una, adaptar-nos amb la màxima rapidesa possible per minimitzar l'impacte d'aquesta crisi, tenint en compte la complexitat social, la necessitat de coordinació en una societat i en unes administracions on els calaixos estancs no existeixen, ni entre departaments ni entre administracions; treballar conjuntament amb tots els sectors del país, entitats del tercer sector, sindicats, patronals, altres administracions; buscar solucions deixant de banda els debats polítics –crec que em coneixen–, mà estesa a solucions i esperit constructiu. I jo soc conscient que el Parlament i la lògica parlamentària tenen un defecte –i si m'ho permeten, ho diré en castellà–, que és *puño de hierro, mandíbula de cristal*. I tots i totes tenim aquest defecte, *puño de hierro, pero mandíbula de cristal* quan se'ns critica. Però crec que en aquest moments la major part de la feina s'ha fet i s'ha de fer amb aquesta mà estesa, amb la cerca de solucions i aquest esperit constructiu. Ho he reivindicat: coordinació, cooperació i corresponsabilitat. Perquè la pandèmia és prou greu.

Entro a parlar de les accions i dels àmbits més complexos que hem gestionat. Residències, un dels col·lectius més desafavorits, víctimes de la malaltia, un dels col·lectius més vulnerables, a Catalunya, a l'Estat espanyol, a Europa. Ara ho veiem als Estats Units i al Canadà. És la realitat més complexa que han hagut de gestionar totes les administracions. El Govern de Catalunya, sí; el Govern de Castella - la Manxa, sí; el Govern de l'Estat espanyol, sí; el Govern francès, sí; el Govern canadenc, sí. És la realitat més complexa que s'ha hagut de gestionar i la més dura. I per desgràcia, més enllà de les xifres, es veu, amb xifres i amb realitat.

I crec que tindrem la setmana que ve temps per analitzar, temps per compartir, temps per debatre, temps per discutir, temps per criticar, però temps per explicar. I els asseguro que vindré i vindrem des d'aquest Govern encantats de poder debatre, de poder ser honestos, de poder situar les febleses del sistema, de poder situar què es va fer, com es va fer, amb quines possibilitats es va fer i en quins moments es va fer, entorn de tres aspectes clau: U. Crisi sanitària i atenció sanitària. Dos. Crisi en els EPIs. Tres. Crisi de professionals. I com vam abordar aquesta triple crisi, amb totes les actuacions que vam fer, amb ordre, amb totes les instruccions, amb totes les ordres. De quina manera vam treballar conjuntament? On va fallar la coordinació a nivell de les diverses administracions: a nivell de l'Estat, a nivell de Catalunya –cap problema. On va funcionar? Quins moments van ser dels més complicats? En quins moments vam remuntar? I crec que tindrem molt de temps per debatre-ho.

L'altre gran àmbit: Treball. Senyories, a data d'ahir, el Departament de Treball ha gestionat 98.137 expedients de regulació, des que es va iniciar la crisi. I aquí un agraïment a tots els professionals. I els hem gestionat sense renunciar a la competència. Un 5 per cent va passar per silenci administratiu positiu; tots els altres els vam analitzar i els vam resoldre. Va haver-hi altres territoris que van decidir silenci administratiu i que entressin tots; vam voler exercir les competències, el treball al Consell de Relacions Laborals. I aquí vull fer una aturada i un reconeixement als sindicats i a les patronals d'aquest país per la seva capacitat de cercar el mínim comú denominador, per la seva capacitat de diàleg a l'hora de l'inici del confinament i de com podíem treballar conjuntament el teletreball, impulsar el teletreball i impulsar les mesures de prevenció de riscos. Com, després també, hem treballat conjuntament la reactivació econòmica, i com això ho hem fet sempre mà a mà amb els sindicats i les patronals, amb documents concrets, amb concreció, amb treball concret.

I situar algunes de les actuacions fetes al llarg d'aquests mesos i algunes actuacions que haurem de fer: dotar de recursos i suport material les persones; oferir acompanyament; potenciar el treball de qualitat; treballar per la defensa dels drets. Què hem fet? Des de l'ajuda de dos-cents euros, amb un pressupost dotat de 20 milions d'euros, que ens vam arriscar a situar en el mateix decret de mesures d'urgència una setmana per resoldre, una setmana per pagar, i ho vam complir. El desenvolupament del pla de xoc en l'àmbit de treball, el desconfinament de les polítiques actives d'ocupació. El primer territori que el desconfinen, 60 milions d'euros, amb una mirada molt concreta a la petita empresa, a la microempresa, al cooperativisme, als ajuntaments i a les persones, i especialment als joves. La integració laboral de les persones amb discapacitat o malaltia mental. Desconfinament de 75 milions d'euros. Un sector amb 204 centres especials de treball dels quals 90 han estat afectats per EROTO, i, o fèiem amb aquest desconfinament, o aquests ERTOS tenen possibilitat de convertir-se en EROs, i és el que no volem que passi.

La posada en marxa de les activitats del lleure del 2020. Sembla mentida, però quan vam començar a debatre el lleure, no sabíem quin seria l'escenari de l'estiu. I aquí, agrair la responsabilitat de les entitats, la responsabilitat dels ens locals, la capacitat que hem tingut de trobar el punt de trobada. I ara tots veiem imatges de, en una situació d'excepcionalitat, perquè no és un estiu com qualsevol, com els infants d'aquest país estan anant a casals, a campaments, a colònies, i s'ho mereixien, perquè les decisions sempre tenen coses bones i coses dolentes. El confinament era absolutament necessari per protegir vides, però ha tingut una afectació als infants, i es mereixien aquest estiu.

Hi hem ficat tots els esforços, doblant el pressupost, l'ajuda per fomentar la contractació de treballadores de les cures en situació d'irregularitat. Aquesta crisi té una cosa excepcional, que una cosa que no és desitjable com a societat, que és l'economia informal, però que acostuma a ser el coixí dels més vulnerables, també va parar. I això significa que les persones invisibles i més vulnerables, sense capacitat d'estalvi, treballadores de la llar en situació d'irregularitat, persones immigrants

sense papers, treballadors de l'economia submergida que no tenen capacitat d'estalvi, de sobte, no tenien cap ingrés, i no hi havien tingut capacitat d'estalvi. Doncs, una línia molt concreta, per fomentar la contractació de treballadores de les cures en situació d'irregularitat. L'addenda al contracte programa, de 10 milions i mig. Perquè els ajuntaments han fet una gran feina, i per al contracte programa hem de poder-los donar suport.

Aquell element que situava: el confinament ha salvat vides. Però, en l'àmbit de la violència masclista, ha sigut un drama. Dones convivint amb el seu agressor. I li hem volgut donar resposta ampliant encara més l'aposta que teníem; ampliant els serveis substitutoris de la llar, ampliant, i ja anunciant els tres SIEs que faltaven per doblar els SIEs que teníem en el 2019. Passem de vuit a setze. Ara n'hi haurà un mes al Baix Llobregat, un més al Vallès Occidental i un més a l'Alt Empordà.

Crec que tot això..., però encara queda molt més, perquè la situació social i laboral és molt complexa. Mai com ara hi havia hagut tanta gent cobrant de l'Administració pública, sigui perquè són treballadors de l'Administració pública, o sigui perquè estan afectats per un ERTO, o sigui perquè han quedat a l'atur, i això significa que hem de ser molt valents per reactivar l'economia, que ara toca ser keynesià. Ara toca que l'Administració pública, les administracions públiques estirin de l'àmbit privat, i crec que ho hem de fer de forma valenta, perquè, en el fons, el treball de qualitat sempre ha sigut la millor política social.

I després, un parell de reflexions en l'àmbit dels afers socials. Un: el creixement en cobertura ha d'anar acompanyat amb creixement en estructura; si no, no fem bé les coses. Dos: si ens creiem els afers socials, si ens creiem la tercera pota de l'estat del benestar, ha de tenir més pal de taller públic, ha de tenir un sistema de governança més públic, amb la col·laboració publicosocial, que és una característica d'aquest país i d'aquesta societat, però molt més pal de taller pública i governança pública, i crec que en això hauríem de poder debatre de forma honesta, situar on estan els reptes, però també prioritzar aquests reptes, perquè, si no, parlem molt, però no acabem fent el canvi que després d'aquesta situació crec que tots i totes compartim, de la necessitat de veritablement reconèixer el sector social, i la manera de reconèixer el sector social és situar-lo al mateix nivell.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, conseller. A continuació té la paraula la senyora Maria Àngels Chacón, consellera d'Empresa i Coneixement.

La consellera d'Empresa i Coneixement (Maria Àngels Chacón i Feixas)

Moltes gràcies. Molt Honorable president, conselleres, diputats, diputades, primer, i afegint-me al que han dit ja els meus companys, doncs, un primer record per a totes aquestes víctimes que ens deixa la pandèmia i aquelles persones que en pateixen les seves conseqüències d'una i una altra manera, perquè aquesta pandèmia té efectes a nivell sanitari però també a nivell econòmic i social.

Si ens centrem en els impactes simultanis a nivell global, centrant-nos en l'activitat empresarial veurem que hi ha tres fases. Una primera fase de xoc de l'oferta, sobretot marcada, doncs, per la interrupció de les cadenes de subministrament. Una segona fase, on també es va produir una reducció de l'oferta, perquè per tal de preservar la vida i seguretat de les persones va caldre el confinament i hi va haver una paralització de la gran activitat econòmica, sobretot l'hem vist en la restricció de la mobilitat, la cancel·lació d'esdeveniments, el tancament de comerços i hostaleria, el tancament d'indústries no essencials. I des d'aquí, també, el meu primer dels agraïments adreçat a tots aquells comerços i indústries essencials que han abocat esforços i hores per tal de proveir el conjunt de la població. I, tot això, seguit de ja una primera tercera fase, on cau la demanda. Aquesta caiguda de la demanda, derivada,

doncs, de l'increment de persones a l'atur i la crisi social, i també de la incertesa i el descens del consum.

Actualment estem en una fase on hi ha un alentiment d'aquesta demanda, tant interna com externa en aquesta fase de represa de l'activitat. Tot seguit, els exposaré de manera ràpida quines han estat les mesures, les peticions i les reclamacions, també l'activitat normativa i el nou enfocament estratègic que hem treballat des del Departament d'Empresa i Coneixement.

Pel que fa a accions i mesures adoptades, el primer dels objectius, en un primer moment, va ser el suport als processos d'importació, acreditació de proveïdors i logística a partir de les quaranta oficines dels Centres Exteriors d'Acció de suport al Departament de Salut. Ha calgut donar suport a la gestió de donacions d'empreses catalanes i estrangeres amb presència a Catalunya que han demostrat que, a banda de ser competitives, també són solidàries i compromeses. També gràcies a tot aquest conjunt d'empreses que han fet les donacions en aquests temps tan difícils.

També s'han practicat col·laboracions en l'àmbit tecnològic i sectorial per aixecar projectes i col·laboracions empresarials que han contribuït a trobar solucions a aquesta crisi sanitària. Un exemple de bones pràctiques doncs també reconegut a nivell internacional ha estat el *marketplace*, aquest *marketplace* virtual, que ha permès posar en contacte les empreses i fabricants de Catalunya per impulsar la col·laboració empresarial i fer front a l'emergència sanitària. Actualment, hi ha més de 2.500 inscrits i més de 1.400 ofertes publicades. A tota aquesta generositat empresarial, també hi hem d'estar agraïts.

En aquest sentit, des d'Acció també es van continuar els treballs de Virtual Desk i les oficines de barreres a la internacionalització per a tots aquells projectes empresarials que desconeixien quina era la capacitat de trànsit a nivell internacional o de cerca de proveïdors. Una menció especial també i agraïment a tot l'equip depenent de la Finestreta Única Empresarial i el Canal Empresa, perquè des dels primers dies del confinament l'equip de l'Oficina de Gestió Empresarial es va organitzar per oferir un servei digital personalitzat, dirigit, adreçat a empreses, autònoms i professionals, amb més de 10.000 consultes, 400.000 visites i més de 170.000 expedients. Tots els expedients tramitats d'ERTO a Catalunya es van poder canalitzar, en primer lloc, a través de l'Oficina de Gestió Empresarial per tal que la solució, que després hem vist per part del Govern espanyol que no ha estat tan ràpida com calia esperar, doncs es poguessin tramitar.

També des del Departament de Coneixement, des de la Secretaria d'Universitats i Recerca, se n'ha parlat poc potser, però la decisió necessària d'interrompre l'activitat presencial a tots els centres educatius ha implicat i ha afectat 200.000 estudiants presencials reglats i un professorat que supera les 20.000 persones.

Seguidament també, en aquesta segona etapa, va caldre canalitzar tot un seguit d'ajuts perquè aquesta crisi derivada de la pandèmia ha impactat amb força en sectors que han vist totalment o parcialment paralitzada la seva activitat, com són la indústria, com és el comerç, com és el turisme. I és per això que, amb la intenció de donar una resposta ràpida, flexible, compatible amb els ajuts d'altres administracions i partint dels recursos limitats del mateix departament, es van articular ajuts al sector comerç, 9 milions d'euros; al sector turisme, 3,5 milions i 10 milions d'euros, juntament a més de la suspensió de l'impost d'estades d'establiment turístic, també treballat des del Departament d'Economia, i de suport a la indústria amb 10 milions d'euros. Aquests ajuts són totalment insuficients i ho sabem, però els vam voler articular tan ràpid com va ser possible.

També hem procedit a la monitorització i a realitzar informes de seguiment; ha calgut doncs observar molt de prop l'evolució de l'activitat vinculada al sector turístic pel que fa a les reserves, a la reputació a les xarxes i tornant al Departament de Coneixement també a la coordinació del Sistema Universitari a través del Consell Interuniversitari de Catalunya. Ha calgut la reprogramació de les proves d'accés a

les universitats, que es celebraran la propera setmana i que afecten a més de 39.000 estudiants o, per parlar d'un exemple també crec referent, el Programa Orfeu, on s'ha activat, on es van activar en temps rècord tots els centres de recerca, més les universitats, més el Departament d'acció en la cerca de reactius per tal que es poguessin realitzar testos PCR. També en aquesta preparació de convocatòria extraordinària de suport a projectes de recerca vinculats a la Covid-19.

Des d'aquí el meu agraïment a totes les universitats, públiques, privades, als centres de recerca, als centres tecnològics per la seva proactivitat i per la seva implicació. I actualment ens trobem encara amb –com els deia– aquest alentiment de la demanda, on hem presentat també diferents propostes a la Comissió per a la reactivació econòmica i la protecció social, la Coreco, i on també hem començat a treballar amb el Departament de Salut i el Departament de Vicepresidència per tal que no torni a succeir que quedem, doncs, dependents del que és l'aprovisionament internacional pel que fa als equipaments de seguretat, aprovisionament de mascaretes i productes necessaris per fer front a un possible rebrot. Per tant, doncs començant a treballar ja i preveient el que pot ser doncs rebrots a la tardor.

Pel que fa a l'apartat de peticions, reclamacions i reivindicacions, els posaré dos exemples. El primer jo crec que l'exemplifiquem en el que és el manifest de suport a l'activitat del comerç. Un manifest doncs signat per totes les entitats vinculades al sector a Catalunya, on es demanava i on..., integrat també en molts dels discursos del president, doncs la suspensió del pagament de tributs de professionals autònoms i empreses del sector, els ajuts directes al sector, la flexibilització pel que fa a la pròrroga dels ERTO, etcètera. Igual que –i aquest matí en feia referència també el president en el seu parlament– a l'exigència, a l'evitació de territorialització de tots aquests ajuts directes de la Unió Europea i a l'Estat espanyol, on reclamem doncs importants quantitats; parlàvem de més de 10.000 milions d'euros només per al sector turisme i per al sector comerç, necessaris per a la reactivació econòmica.

Pel que fa a l'activitat normativa, perquè també hem seguit desenvolupant activitat normativa durant l'època de confinament, durant aquesta crisi que encara estem patint i vivint, hem treballat en el que és l'Avantprojecte de llei de facilitació de l'activitat econòmica, perquè és veritat, no tot són diners. Doncs per tal d'alleugerir i accelerar aquesta activitat econòmica, hem treballat aquest avantprojecte, aprovat també al Govern. La setmana vinent tindrem ocasió de celebrar el debat sobre aquest avantprojecte. També hem tancat el que és aprovat el Pacte nacional per la societat del coneixement, per unanimitat de tots els participants. Estem treballant també l'Avantprojecte de la llei de la ciència i l'Avantprojecte de llei de la transició energètica.

Pel que fa –i vaig acabant– al nou enfocament en el que és estratègia. Estem davant una nova realitat. La Covid ha actuat de catalitzador, d'accelerador de canvis que ja anàvem anunciant des de fa mesos des del departament. I caldrà més que mai la integració de nous conceptes, de noves estratègies, tant públiques com privades.

A partir d'aquí, com els deia, nous conceptes, com l'autoabastiment, la sobirania industrial, energètica i l'alimentària, de generació de coneixement, seran essencials; nous models de governança; la transformació tecnològica; la transacció econòmica, sostenible i verda; l'economia circular; la concordança amb els objectius de desenvolupament sostenible o amb els de l'Europa 2030 seran més necessaris que mai. Caldrà redefinició i reorientació estratègica. I és per això que no hem, doncs, aturat la nostra interacció, per exemple, amb els més de vint-i-nou clústers que tenim a Catalunya, molts d'ells, moltes iniciatives desconegudes. Iniciatives singulars i grupals en el marc de la crisi de la Covid, com són, per exemple, el clúster de materials avançats, el clúster del *food service*, amb la campanya «Salvem els nostres restaurants», o el clúster de tecnologies de la llum, amb tot de tècniques fotòniques per fer front als efectes mèdics de la pandèmia.

Hem interactuat, seguirem fent-ho també amb l'ecosistema de *start-up*, amb les oficines comercials internacionals a Catalunya, el grup de treball de barreres a la internacionalització, les reunions de la taula tècnica i política de la transició energètica, també al Consell Assessor per a la Transició Energètica. Per primera vegada tenia lloc fa pocs dies, doncs, la Taula de l'Hidrogen, perquè cal també integrar aquesta nova estratègia. I tot això –i abans en feia esment el conseller El Homrani– també amb els agents socioeconòmics, amb els membres, també, del Consell Català de l'Empresa. I és en aquest marc de consens que seguirem treballant pel futur Pacte nacional per a la indústria; hem consensuat el Pacte nacional per a la societat del coneixement; reorientarem el Pla estratègic de turisme, igual que el Pla de comerç.

Creiem en l'economia innovadora, integradora, sostenible i oberta al món que ha de garantir recursos per a aquest estat del benestar. Seguim treballant per garantir la viabilitat de les empreses, però tenim clar que no només a través de la generació d'innovació i coneixement garantirem la competitivitat d'empreses en aquest segle XXI, igual que els llocs de treball. Perquè, malgrat el cop que hem rebut amb aquesta pandèmia, volem que Catalunya sigui, perquè és i segueixi sent, un subjecte en aquesta nova economia del coneixement.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera. És el torn ara del conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública, el senyor Jordi Puigneró. Quan vulgui.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública (Jordi Puigneró i Ferrer)

Bé; moltes gràcies, president. Diputats i diputades, si una cosa ha evidenciat aquesta crisi sanitària que hem tingut és la necessitat de les polítiques digitals, la importància que han tingut i quin paper han jugat les polítiques digitals.

I en aquest sentit, en primer lloc, permeteu-me, doncs, agrair al president de la Generalitat que al principi de la legislatura, doncs, prenguéssim la decisió de crear per primer cop una conselleria de Polítiques Digitals, eh? Crec que aquest és un fet que ara també el Govern de l'Estat ha decidit, doncs, impulsar en el marc d'un ministeri, també, una iniciativa semblant, i que, per tant, doncs, celebrem. Les polítiques digitals ja no són una cosa del futur, sinó que són una cosa del present.

Els objectius que ens hem marcat per part d'aquesta conselleria al llarg d'aquesta crisi sanitària han estat sobretot tres, tres grans eixos en els quals hem treballat per ajudar, eh?, en aquest propòsit de combatre aquesta crisi, i, per tant, que poguéssim ser el més normal possible per a tots els ciutadans i ciutadanes i per a les nostres empreses.

En primer lloc, hem procurat que no s'aturessin les xarxes. I això, evidentment, pot semblar senzill, però hem vist, eh?, el col·lapse d'altres sistemes, i, per tant, hem treballat intensament per tal de que les xarxes del país aguantessin. La segona cosa a la que ens hem dedicat ha estat que no s'aturés la Generalitat. I la tercera, intentar que no s'aturés l'economia. Deixeu-me que parli una miqueta sobre cadascun d'aquests eixos i de quines mesures concretes hem aplicat i hem treballat des de la conselleria de Polítiques Digitals.

La primera, evitar, doncs, el risc del col·lapse d'internet a Catalunya. Només us donaré unes xifres: durant els primers dies i les primeres setmanes de la crisi, el tràfic a Internet al nostre país va créixer de mitjana –de mitjana– al voltant del 80 per cent, i va arribar a increments del 300 per cent en determinats dies i en alguns punts del nostre territori. Com comprendreu, aquí s'havien de prendre mesures, els operadors havien de prendre mesures, com també, eh?, la Generalitat per tal de que la xarxa no entrés en col·lapse i poguéssim garantir a tots els nostres ciutadans i a les nostres empreses que, en un moment en el qual anàvem confinats a casa, poguessin

continuar desenvolupant les seves activitats, ja fossin relacionades amb l'àmbit de la feina, amb l'àmbit de l'educació o amb l'àmbit de l'oci, que es poguessin desenvolupar amb la màxima normalitat.

La segona cosa que hem treballat també ha estat que cap ciutadà es quedés sense dades, es quedés sense internet, per la seva situació econòmica o social. Els primers dies el que va passar és que molta gent es va allò que se'n diu «polir», eh?, els paquets de dades. I, per tant, vam treballar amb els operadors per tal que a cap ciutadà se li tallés internet, i perquè a cap ciutadà li arribés a final de mes una factura d'aquelles que fan por. I, per tant, volíem garantir en aquest cas, doncs, que les empreses i els ciutadans poguessin tenir accés al que avui en dia és una infraestructura imprescindible per al nostre dia a dia.

I finalment, en aquest àmbit de les xarxes, també, hem accelerat el desplegament de les xarxes de fibra òptica de la Generalitat, un projecte que, com sabeu, i com va aprovar aquest Parlament també a través del seu pressupost, doncs tenia la previsió de que les obres s'iniciessin, doncs, seguint els tràmits habituals, en el segon semestre d'aquest any, i que poguessin acabar durant el 2021. Doncs bé, hem pogut accelerar aquestes obres, i, per tant, aquest estiu acabaran totes les obres, deu obres, per connectar totes les capitals de comarca de Catalunya. I, per tant, podem dir aquest any, el 2020, que no hi haurà ni una sola comarca del nostre país que no li arribi la fibra òptica de la Generalitat. I penso que això és una notícia important. I aquí hi ha hagut una inversió com mai s'havia fet abans per part del Govern de Catalunya. Tenim feina a fer encara; hem d'arribar, evidentment, a la resta de municipis. I el nostre objectiu és continuar treballant amb aquest propòsit per tal de que el 2023 tinguem tots els municipis de més de cinquanta habitants connectats amb xarxa fibra òptica.

Com he dit, a la segona cosa a què ens hem dedicat ha estat que no es parés la Generalitat, i aquí, clarament, l'impuls del teletreball ha estat una prioritat. Això no ens ha agafat d'improvís, feia més d'un any que treballàvem en el teletreball. De fet, ja l'havíem implantat per a tres departaments de la Generalitat, en aquest cas el meu, com també Vicepresidència, Economia i Justícia, i amb un acord, en aquest cas, amb els sindicats. I, per tant, estendre'l a la resta de departaments, evidentment, ha estat un repte, però, hi insisteixo, no ens ha agafat d'improvís. No hem hagut d'improvisar, tot i que, evidentment, hem hagut d'esmerçar molts recursos, perquè hem hagut de servir cada dia cent cinquanta portàtils a funcionaris de la Generalitat per poder desenvolupar aquesta activitat. I, per tant, estem contents, perquè ha sigut una experiència, en aquest sentit, doncs, que ens permetrà ara que el teletreball, com també s'està regulant per part, en aquest cas, també de l'Estat. Nosaltres el nostre decret teletreball ja està en tràmit i s'aprovarà properament. És un decret, evidentment, que afecta pel que fa a l'Administració de la Generalitat, i, per tant, ja hem estat pioners i volem continuar sent pioners en aquest sentit.

I en tercer lloc, hem també... Perdó, i en aquest àmbit també hem estat molt atents a tot el procés de confinament i desconfinament de la funció pública, i aquí hem anat aprovant les instruccions per tal de fer-ho amb seguretat, vetllant pels riscos laborals dels funcionaris, i també, evidentment, posant a sobre de la taula les condicions amb les quals s'havia de produir el confinament, i també com s'està produint aquest desconfinament.

I finalment, en tercer lloc. No es podia, ho hem intentat que no s'aturés l'economia. Aquí la primera decisió que vam prendre va ser, i a instruccions del president Torra, aconseguir que el Mobile no només renovés la seva voluntat de continuar a Catalunya, atès que s'havia cancel·lat –i va ser una de les primeres decisions, recordo, el mes de febrer, eh?, un 11 de febrer, quan encara no hi havia hagut cap cas de coronavirus al nostre país. Aquella decisió que podia posar, evidentment, en risc el Mobile a futur, perquè, evidentment, doncs, moltes empreses havien pres la decisió de no anar al Mobile, i, evidentment, això podia tenir unes conseqüències. Ens vam posar a treballar, el president ens va convocar al Palau de la Generalitat a tots els actors, els

agents econòmics i socials, per tal de posar com a prioritat que el Mobile es quedés a Catalunya. I no només hem aconseguit això, sinó que, a més a més, hem aconseguit allargar el contacte del Mobile un any més. El Mobile és l'esdeveniment tecnològic i de negocis més important del món, i, per tant, en un sector com aquest, el sector de la tecnologia, un sector tan important per al nostre país, era determinant disposar a casa nostra de l'esdeveniment, el congrés més important en aquest àmbit.

També durant aquest període del Covid hem avançat notícies molt importants per al nostre país, pel que fa a aquest cas, doncs, a aquesta nova economia digital. Hem estat treballant i portàvem treballant durant un temps, però hem pogut tancar aquests acords, com, per exemple, l'arribada d'un cable submarí a casa nostra, o, per exemple, també, la decisió de que Catalunya, conjuntament amb el corredor Bàltic i el corredor del Benelux, sigui un dels tres corredors finançables per part de la Comissió Europea, amb un projecte importantíssim, perquè, a més a més, té un impacte sobre la mobilitat del futur respecte a la indústria de l'automòbil, que és el corredor 5G del Mediterrani. Un corredor d'innovació per provar aquesta nova modalitat, per provar el que són les noves indústries del cotxe, i que, per tant, ha de ser, per dir-ho així, la base sobre la qual construir i ajudar a que no tornem a tenir un nou cas Nissan a casa nostra.

I finalment, destacar en aquest sentit també la fortalesa del sector tecnològic català. Durant aquest període de la crisi que hem viscut, el sector tecnològic no només ha crescut en ocupació, sinó que, segons la darrera EPA, és un sector que està més fort que mai. Ho dic per també posar bones notícies, eh? Entenc que, evidentment, doncs, hi ha sectors que han patit molt: el sector del turisme, el sector del comerç, també el de grans indústries, però fixeu-vos, l'economia digital, aquesta nova economia, aquest sector tecnològic, doncs, està no només creixent, sinó que és un sector, un sector de futur, un sector d'oportunitats laborals, i així ho demostren totes les xifres que tenim, en aquest sentit, tant pel que fa a l'ocupació com pel que fa, diguéssim, doncs, a les iniciatives i a les inversions en aquest àmbit. I en aquest sentit, hem aprovat, perquè aquest és un sector que, evidentment, és un sector, podríem dir, eh?, doncs, amb poca presència femenina, i això ens preocupa. Hem aprovat, precisament, el darrer Govern el pla Donatic. Un pla que el que vol i el que persegueix és, precisament, que en aquest sector que serà determinant per al nostre país hi puguem tenir més presència de dones, on hi hagi també el talent femení del nostre país, perquè aquest és un país que no es pot permetre el luxe de que en una indústria tan important i en una economia tan important de futur, el cinquanta per cent de la nostra societat, doncs, no hi tingui un rol preeminent en el dibuix, eh?, del que serà aquesta nova societat digital, també a nivell de la seva indústria.

I per finalitzar, no puc deixar de respondre alguna intervenció que s'ha produït aquest matí, i en especial la del senyor Carrizosa. Quan ell feia referència a que el pressupost de la meua conselleria és un pressupost faraònic, eh? Jo crec que vostè ha de fer els deures, i s'ha de mirar el pressupost de la Generalitat. Si el meu pressupost és faraònic, és el segon pressupost més petit, eh?, de tots els departaments de la Generalitat. Doncs, escolti, vaja, no sé quins són els seus paràmetres del que considera un pressupost faraònic, però en tot cas, vostè ha dit textualment que vol retallar aquest pressupost de polítiques digitals. O sigui, vostè vol anar contra el progrés d'aquest país, contra el progrés econòmic d'aquest país. Quan s'ha evidenciat que les polítiques digitals eren més determinants per a l'economia i per donar resposta als reptes que té aquest país, vostè fa una proposta de retallar el pressupost de polítiques digitals del Govern de Catalunya.

Escolti, vostès ens volen desconnectats del progrés del segle XXI, però nosaltres seguirem treballant per un país digital en forma de república.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies. I, finalment, en aquest torn el Govern té la paraula la consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, la senyora Teresa Jordà. Quan vulgui.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Teresa Jordà i Roura)

Bé, moltes gràcies, president. Molt honorable president, consellera, conseller. Conseller, diputades, diputats, em sumo, evidentment, abans que res, a les paraules d'estima i de record que les persones, els companys que han parlat abans que una servidora, doncs, han fet dirigida a tots aquells i a totes aquelles que han patit, pateixen encara, doncs, les conseqüències d'aquesta pandèmia.

Intentaré cenyir-me al temps que ens han donat i ser extremadament diligent, ja que soc l'última, perquè és evident que per explicar tota aquella feina que hem fet, no només durant aquestes setmanes, no?, i no només dirigida exclusivament a la Covid, sinó que hem fet el departament ja de manera ordinària també aquestes setmanes, necessitaríem, òbviament, molt més de temps, però se'ns va demanar cinc minuts i intentaré cenyir-me al temps.

Començaré per una constatació/evidència. De fet, és evident, i jo crec que ja ha quedat extremadament palès durant tot aquest període, que el sector agroalimentari és un sector essencial, és un sector extremadament essencial d'aquest país. De fet, un sector, val a dir-ho i repetir-ho, que no ha fallat, eh?, una estructura d'estat, si m'ho permeten, de primer ordre. Hem d'aprofitar, doncs, aquesta oportunitat per elevar-ho, tot això, a l'estrat que es mereix. I això passa perquè el conjunt també de la nostra societat hi faci confiança consumint, òbviament, els millors dels productes que no són d'altres, com aprofito per dir cada vegada que en tinc l'oportunitat, que aquells que produeixen els nostres pagesos, les nostres ramaderes, els nostres pescadors.

De manera sintètica, doncs, m'agradaria traslladar-los el que hem fet i què estem fent des del departament per reactivar el sector i també alhora per fer un salt endavant. D'entrada, dir-los que hem construït un pla de xoc per als sectors que hem detectat en crisi, perquè val a dir també que, malgrat ser un sector essencial i haver estat treballant des del minut zero o, diguem-ho d'una altra manera, no haver deixat de treballar, això no vol dir que alguns subsectors d'aquest sector no hagin, evidentment, patit.

Hem fet, doncs, aquest pla de xoc per als sectors en crisi ideat, com deia, per a aquells subsectors més afectats per la pandèmia, i que passa, òbviament, per mesures molt específiques de reconstrucció, com la que ara intentaré detallar-los de manera també molt ràpida.

El primer, un pla de suport al sector vitivinícola, que, com bé saben, pel tancament del canal Horeca, entre altres coses, doncs, òbviament, ha patit, i molt. Aquí hem habilitat diverses línies, eh?, com ara ajuts a la promoció, també ajuts a la destil·lació de crisi, a l'emmagatzematge de vi privat o a la verema en verd, però també mesures estructurals, i no només estructurals, sinó mesures, jo m'atreviria a dir, estratègiques i de futur, que van més enllà, eh?, com la substitució del sucre per most concentrat, una cosa que es diu MCR, que és el most concentrat rectificat. Això fixin-se que, a més a més, ens permet treure raïm perquè hi ha un excedent important de raïm i alhora ens permet també fer aquesta economia circular, eh?, seguir vetllant per l'economia circular, i també donar-nos encara més al nostre sector que saben que el sector vitivinícola en aquest país és un sector fort i molt potent. Doncs també ens dona encara més traçabilitat i ens dona encara un plus jo crec que de valor afegit. Aquí hem fet molt d'èmfasi en totes les baules de la cadena de valor, és a dir, això vol dir molt focalitzat per als viticultors, però també per als cellers, sobretot els cellers petits i mitjans, que han patit molt, i també les denominacions d'origen vinícoles. Aquest pla ha estat dotat amb 5.300.000 euros.

Un altre sector que també ha patit, ha tingut una activitat molt heterogènia al llarg de la crisi, però en qualsevol cas els primers dies sí que va patir molt, que és el sector pesquer. En aquest cas, estem promovent un pla que permeti habilitar diverses línies d'ajut destinades als diferents sectors marítics, i també a lo que denominem l'«economia blava», que entendran que no m'estengui, però aquí també l'activitat de la marisqueria, per entendre'ns; les explotacions aquícoles, també molt importants; les confraries de pescadors, els operadors de tota la cadena del peix i, evidentment, també les empreses que es dediquen o que fan activitats marítimes a Catalunya, eh?, recreatives, bàsicament, que també, òbviament, han patit. Amb l'objectiu, com no pot ser un altre, d'ajudar-los a superar les conseqüències socioeconòmiques provocades per aquesta pandèmia. Aquí, aquest pla, està dotat amb 3.100.000 euros.

També hem habilitat crèdits bonificats i amb interès zero per al sector de la flor i la planta ornamental. En mengem poques, de flors, diguéssim, però la flor i la planta ornamental, doncs, també depenen d'aquest departament i a vegades ens n'oblidem, de parlar-ne, eh?, d'aquesta vitamina verda que també és extremadament important. I ells han patit molt, bàsicament, com poden imaginar, perquè la seva producció està molt concentrada justament en els mesos que ens ha arribat aquesta pandèmia, és a dir, març, abril, maig i juny, bàsicament. I aquí, doncs, ells han vist reduïda la seva facturació de manera molt considerable. I bé, doncs aquests crèdits el que intentarem és ajudar-los tant com puguem, també amb una campanya forta de promoció que ja hem pactat amb ells que la farem més de cara al Nadal, per ics circumstàncies que ara no tinc temps d'explicar, però, en qualsevol cas, la finalitat és reactivar l'activitat a través d'aquesta liquiditat.

Hem complementat també un ajut molt específic del ministeri que era extremadament insuficient respecte a l'oví i al cabrum. També ens sembla molt important destacar l'impuls i el foment d'espais o de plataformes de relació entre les persones consumidores i les productores de proximitat, i facilitar aquesta comercialització i oferir als compradors o a les compradores informació centralitzada sota els criteris que sempre defensem des del departament, i també des del Govern, aquests criteris de proximitat, i posar òbviament en valor, doncs, la pagesia i el sector agroalimentari que ha proveït d'aliments durant aquestes setmanes, eh? Aquest..., bàsicament un *marketplace*, també, eh?, però d'aquest contacte entre consumidors i productors.

També, ja ho hem explicat per activa i per passiva, vam efectuar una compra pública d'aliments a productors, sobretot a productors petits, tant d'agricultura com de ramaderia, tant ramaders com pagesos, que degut a l'alteració, bàsicament, i al tancament, com dèiem abans, dels canals de distribució més habituals, doncs, han tingut dificultat per treure els seus productes i, evidentment, s'ha anat generant un excedent, eh? I tots recordareu, doncs, aquella primera imatge que vam veure un dia a les notícies d'aquell ramader obrint una aixeta d'un gran dipòsit i sortint llet de cabra, no? Evidentment, el que hem fet és, amb aquesta compra de 4 milions d'euros, encara no s'han exhaurit, aquests 4 milions, però han tingut molt bona rebuda, i alhora també portar-la al Banc d'Aliments, d'aquesta manera també cobrim aquestes dues necessitats; per un cantó, la dels petits productors, per l'altra, doncs, la dels conciutadans que més estan patint.

Però, vaja, no ens quedem aquí –i vaig acabant, eh?–, volem anar encara més enllà, eh? I justament el passat divendres 26 de juny, en el marc de la Coreco, vam presentar des del departament el full de ruta de la transformació agroalimentària i marítima, i també d'impuls de la bioeconomia a casa nostra, a Catalunya. Aquesta és una estratègia que tindrem temps d'explicar i de desenvolupar, però, en qualsevol cas, una estratègia integral, i ho és per l'alimentació sostenible del país, amb l'objectiu bàsic de prioritzar i accelerar totes aquelles accions que impulsin la transformació digital, la transició, evidentment, ecològica i la millora de les condicions de vida dels ciutadans; busca –que no es poc, diguéssim– complementar aquests tres eixos, no? El full de ruta s'emmarca en les agendes verdes globals, que tots vostès conei-

xen, eh?, les agendes globals europees, però també pretén millorar la governança i la participació de tots els actors.

I ja per acabar un molt breu apunt, una pinzellada de futur, si m'ho permeten. Aquesta situació és evident que posa en relleu la necessitat de plantejar-nos debats com el que, de fet, ja estem tenint en el marc del PEAP, d'aquest Pla estratègic per a l'alimentació de país, que també me n'han sentit parlar més d'una vegada, eh?, amb relació a com volem alimentar-nos, i no només com volem alimentar-nos sinó com volem proveir aquells aliments dels quals ens alimentarem, no?

Nosaltres som justament aquells i aquelles que pensem i estem convençuts que com a poble tenim tot el dret –tot el dret, perquè, de fet, és imprescindible– de decidir com ens hem d'alimentar, aquesta sobirania alimentària ben entesa: el dret a decidir com volem alimentar-nos.

I res més, gràcies..., permetin-me també fer un agraïment exhaustiu –sempre que puc, jo crec que l'hem de fer– a totes aquelles dones i a tots aquells homes que durant aquestes setmanes difícils han estat seguint llançant els seus braços a la terra o llançant les seves xarxes a la mar. Gràcies a tots aquells que han seguit elaborant, que han seguit distribuint, que han seguit comercialitzant, que han omplert i reomplert, doncs, les lleixes de qualsevol establiment: botiga, supermercat, petit obrador. A totes i a tots, eh? El nostre sector no només és un sector que té futur, sinó que el sector agroalimentari, sens dubte, és el futur.

Moltes gràcies, president.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera. Acabades les intervencions del Govern, passem ara a un segon torn per als grups parlamentaris. Té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Carlos Carrizosa. Quan vulgui.

(Veus de fons.) Disculpin, no ho he dit; són quinze minuts per als grups parlamentaris i, conseqüentment, set i mig per als subgrups.

Quan vulgui, diputat.

Carlos Carrizosa Torres

Muy bien. Gracias, señor presidente. Señoras y señores diputados, miren, después de la intervención del señor Torra y del resto de miembros del Gobierno, yo he echado a faltar proyecto y compromiso en la lucha contra el Covid, y lo que me ha sobrado es compromiso y proyecto de república, de división, de *procés*.

Oigan, ¿de qué hablábamos hoy? –¿de qué hablábamos hoy? Hoy hablábamos de la tremenda crisis del Covid y de lo que va a hacer la Generalitat para mitigarla, ¿no? ¿No era ese el objetivo de este Pleno? Pues nuevamente hemos visto al mismo señor Torra que afirmaba que él no vino aquí para gestionar una autonomía y al activista que no quiere probablemente hablar de otra cosa que no sea del *procés* y de presos.

Eso sí, también les digo que todo resulta bastante pintoresco y un poco a la catalana, porque aquel que afirma que somos un país sojuzgado, ocupado, aquellos que afirman que tenemos que tener la independencia de ese país que nos oprime..., resulta que usted, como presidente de esta institución, se dirige a compañeros del propio Parlamento a decirles: «Vosotros gobernáis; vosotros, haced cosas. Yo te lo digo a ti, que tú estás gobernando», y tal. O sea que al final aquí la señora Albiach y su partido, Podemos, están gobernando ese país tan lejano, y son la gente de aquí; el señor Illa es del PSC, es el ministro de Sanidad, está gobernando y es del PSC.

Es que, a ver, aquí el Gobierno de España es un poco como cuando toca el Gordo repartido, y ahora nos ha caído aquí en el Parlament de Catalunya. Hay gente del Parlament de Catalunya que está influyendo en el parlamento español, en el Congreso de los Diputados. Como ustedes, cuando eran gente razonable y política y no activistas. Gobernaban e influían. No quisieron entrar. A pesar de que se lo ofrecieron, no quiso entrar Convergència en los gobiernos españoles. Pero influían; pero con los

gobiernos del PP y del PSOE. Influían. Como influimos nosotros, los de Ciutadans ahora, con la señora Inés Arrimadas y el señor José María Espejo, que eran vicepresidente de este Parlamento y diputada, presidenta del Grupo de Ciutadans, y están haciendo modificar políticas en el Gobierno de España a través de sus puestos de parlamentario en el Congreso de los Diputados.

Así que yo creo que lo que ustedes tienen es un problema para entender algo tan moderno... El señor Puigneró es muy moderno con sus políticas digitales, que se cree que..., la verdad, que es muy moderno con lo digital; está anclado en 1714, en el Estado absolutista, que le parece lo más, y el régimen de libertades que disfrutaba Cataluña hace trescientos años. Y ustedes no han entendido un estado descentralizado, en el que todos gobernamos un poquito a veces, porque es la democracia. A lo mejor usted no puede gobernar ahora en España, pero si hubieran elegido otros caminos a lo mejor estarían influyendo. Lo hace el PNV. El PNV influye. Y ustedes no, porque ustedes se han retraído, se han autoexcluido. Y luego lo que sí que ocurre es que a la señora Albiach le dicen: «A ver, hazlo tú, hazlo tú.» Señora Albiach, le aviso, y señor Illa –dígansele–, son unos españolazos ahora. Ellos, que gobiernan España y que vienen de aquí, de Cataluña, con otra gente del resto de España, son unos españolazos, porque es este país...

Mire, yo no entiendo tampoco, entonces, qué concepto de Europa tienen ustedes, de la renuncia a la propia soberanía que todos los países ponemos en ese invento formidable que es la Unión Europea. Por eso, la verdad es que ustedes no pintan nada en la Unión Europea. Tampoco –tampoco. Ustedes son como los del Brexit. Gran Bretaña salió de la Unión Europea porque no podía renunciar, no podían soportar algunos, los más chovinistas de los británicos, no podían soportar renunciar a algunas parcelas de poder, no podían soportar poner dinero en otra institución que no fuera el propio país. «¿Qué hay de lo mío?», «lo mío», «*nosaltres sols*». Esa es la teoría egoísta y nada moderna de hacer las repúblicas digitales del señor Puigneró, con las ideas del siglo XVIII.

Miren, yo creo, y usted lo ha dicho un poco... «Algunos dicen: “Contra España vivimos mejor”, y no, contra España vivimos mal y nos meten en la prisión y tal.» Si ustedes no entienden un estado descentralizado, una Europa moderna, unida, por países democráticos que respetan los derechos... A ustedes lo que les mueve es la animadversión a España. O sea, ustedes están contra España. No es una cuestión de poder ni de entender cómo funciona un país descentralizado. Si lo está viendo usted, si está recriminando a sus compañeros de Parlamento: «Tú que mandas, haz algo.» Pues claro que mandamos, mandamos entre todos, unas veces más, otras veces menos, pero así es la democracia. Entiéndanlo.

Y yo..., a mí, la verdad, dar estas peroratas en un *parlament* que se tendría que estar ocupando del Covid, pues... Yo les recuerdo –y ya voy a volver al tema– que nosotros mientras tanto hemos hecho un llamamiento a todas las fuerzas políticas para trabajar contra el Covid y hemos anunciado un compromiso con los ciudadanos de Cataluña, con todos los ciudadanos de Cataluña, que Ciutadans se compromete, por encima de las ideologías, a apoyar toda política que contribuya a salvar empleos y a salvar vidas, y que colaboraremos –ese es nuestro compromiso– con los catalanes, por encima de las ideologías –por encima de las ideologías.

Además, les hemos pedido a ustedes –sin mucho éxito, la verdad– una tregua con el *procés*, que ustedes congelen el *procés*, pero ustedes que no, que, en eso, de eso nada, ustedes siguen en la suya. Bueno, pues también les hemos pedido, por favor, que hagan gestos, reprioricen los recursos –reprioricen los recursos–; cuando hablen... –si es que llegan, ¿eh?, porque tal y como están...–, cuando hablen de los presupuestos del año 2021, que nos los tienen que presentar aquí el mes de octubre, y se comprometieron, y se aprobó una moción aquí, a instancias de Ciutadans, que decía que ustedes tenían que presentarlos esta vez –a ver si cae el milagrito este año, que desde Artur Mas no se han presentado unos presupuestos puntualmente, desde

que empezó el *procés*—, pues cuando ustedes los presenten hagan algún gesto —hagan algún gesto—, díganlos: «Mira, te hemos rebajado el 25 por ciento en embajadas, para que veas —para que veas—; queremos... Y ese dinero, ¿a qué va a ir? Pues va a ir a sanidad, o va a ir a cualquier otra necesidad, a los autónomos, a las pequeñas empresas, al *departament* de la señora Chacón para ayudar a luchar contra el Covid.» Pero ustedes no lo van a hacer esto, ni tampoco le van a quitar los recursos al señor Puigneró, ni van a tocar ni un duro de TV3.

Entonces, yo lo que les quiero decir con esto es que, cuando les hablamos de que reprioricen los recursos, ustedes lo que nos responden es siempre lo mismo; es que los recursos los tiene el Estado, ese Estado maligno que gobernamos entre todos, pero que ahora a ustedes no les toca, y entonces quieren que les den el dinero, y se lo piden a la señora Albiach. Pues este, para usted, es la forma de obtener recursos.

Y yo le digo lo siguiente. Primero: tenemos una autonomía que maneja muchísimos miles de millones de presupuesto, y que hay que priorizar y repriorizar. Y, por lo tanto, gobernar es decidir cuánto dinero va a qué cosa. Les corresponde a ustedes priorizar los gastos para salvar vidas y salvar empleos. Eso, lo primero. Pero luego también le admito que cualquier gobernante de una comunidad autónoma, y nosotros gobernamos en cuatro comunidades autónomas, para 20 millones de personas, en gobiernos de coalición..., no se nos caen los anillos, a Ciudadanos, por reclamar al Gobierno central lo que cada cual considera lícito, en un país descentralizado, de obtener. Y ya está. Y se reclama.

Si lo malo no es que usted reclame, señor Torra. Lo malo es que reclame como lo hace. Lo malo es que reclame con el mantra de «España nos roba». Lo malo es que reclame como si usted estuviese reclamando su propio dinero, que le corresponde, porque usted no está... Es el discurso nacionalista radical que impide entrar en el juego habitual de las democracias y de los países descentralizados, que son muchísimos en todo el mundo. Todos los países tienen sus modos de descentralizar. Alemania, y Estados Unidos, y Suiza, y... Centenares de países están descentralizados.

Pero ustedes parece que no sepan entrar en el juego de que si..., ¿que hay que pedir recursos?, pues se piden; ¿que usted pide apoyo para pedir unos recursos?, pues a veces obtendrá nuestro apoyo, dependiendo de la cantidad, dependiendo de la justicia de la reclamación, pero no lo obtendrá como usted hace el llamamiento, como si fuese un toque a rebato patriótico: «Los catalanes debemos reclamar el dinero...» Somos gente que vive en un estado descentralizado y puede haber discrepancias. Seguro. «Tenemos que obtener ese dinero. Ayúdame.» Es lícito que usted lo pida. Pero también es lícito que a veces..., si usted va a decir que son 16.500 millones, que esa cifra no se la compran..., ni sus propios *consellers* de Economía de la Generalitat de Catalunya, de su propio..., bueno, del partido, de lo que fue Convergència, no se lo compraban, esa cifra, pues no se la voy a comprar yo, evidentemente. La disposición adicional tercera, inconstitucional, sobre las inversiones en Cataluña, que el Tribunal Constitucional dijo que no se podían condicionar los presupuestos del Estado..., ustedes las vienen reclamando como si se debiesen. Pues si el Constitucional dijo algo muy lógico: «No se pueden condicionar las cuentas del Estado por medio de un estatuto de autonomía antes de que se aprueben.» Pero ustedes siguen incluyendo esa partida. Nosotros ahí no le apoyaremos, porque eso es un mantra nacionalista.

Por último, nosotros, yo le digo que el día que gobernemos Cataluña, nosotros haremos las reivindicaciones, pero no las haremos en el tono que lo hacen ustedes; nosotros reivindicaremos recursos para Cataluña, pero no lo haremos en el tono que lo hacen ustedes... Y parece que eso les causa como un poco de..., una sonrisa de incredulidad. Yo recuerdo al señor Montilla sentado en el mismo escaño que está sentado usted, cuando nosotros teníamos tres diputados, y se reía cuando se dirigía a nosotros diciendo que íbamos a desaparecer. Y luego, pues, mire, el señor Montilla creo que viene este lunes a dar explicaciones por su puerta giratoria de Enagás y se va a encontrar con ese partidillo del que se reía en ese mismo escaño que hoy es el

partido más numeroso del Parlamento y que le vamos a pedir explicaciones a él, que se reía de este partidillo. Por lo tanto, teniendo en cuenta que hoy día también nosotros... –que todo puede cambiar, y a lo mejor cambia, y quizá no tan lejos; pero de momento tenemos más del doble de diputados que el señor Montilla, que el partido del señor Montilla hoy día, o más de 160.000 votos que usted; en este Parlamento representamos a más de 160.000 catalanes que los de su partido, de Junts per Catalunya–; pues quizás estas sonrisas cuando decimos «cuando nosotros gobernemos en Cataluña»..., pues, a lo mejor..., bueno, ya veremos, ¿no?

Por último, decirle –acabando– que no confiamos, señor Torra, en ustedes y que nosotros vamos a controlar el grado de cumplimiento de los acuerdos que salgan en este Pleno extraordinario para luchar contra el Covid. En este Pleno de reconstrucción, nosotros vamos a proponer a todos los diputados que sea un control periódico, con comparecencias periódicas de ustedes que nos den el grado de cumplimiento de los acuerdos que aquí tengamos.

Nosotros ya hemos dicho que no andamos con la calculadora electoral; nosotros ya hemos dicho que queremos recentrar la política catalana, y eso significa hacer políticas de moderación, y también «recentrar» significa poner en el centro a los catalanes, a los problemas derivados del Covid y no al *procés* y a las obsesiones identitarias. Nosotros nos hemos comprometido con los ciudadanos a trabajar, y lo vamos a hacer.

Y también le digo que, si ustedes no trabajan, si ustedes no quieren trabajar para combatir y reconstruir Cataluña, combatir la crisis del Covid y reconstruir Cataluña, pues entonces váyanse. Si ustedes no van a tener realmente la prioridad –la prioridad– de la lucha contra la crisis económica peor que va a haber, que ha habido de las que conocemos en la historia, pues entonces digan que se van. Si hay elecciones..., nosotros no estamos con la calculadora electoral, pero si hay elecciones, nosotros las afrontaremos y estamos preparados para dar una alternativa de gobierno... Sí, sí, ríen, ríen. Después de la desastrosa década del *procés*, pues esperamos volverles a ganar como lo hicimos en el año 2017. A ver.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, és un torn de nou per al diputat senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Moltes gràcies, president. Jo els anuncio que respondré només al president, però no, no vull que ningú pensi que vull desmerèixer les altres intervencions que s'han fet: hem sentit intervencions dels grups del Govern en precampanya; hem sentit també la ronda dels consellers, que jo no sé si s'acomiadaven o deixaven el mocador a la cadira per si de cas. Però crec que en el tipus de debat que avui ens convocava convé centrar la qüestió políticament en el que deia el president.

Vostè, replicant-me, diu: «No, no sé per què diu que hi ha hagut confrontació.» Home, deixi'm que només li posi aquest petit exemple; diu: «Amb la independència hi hagués hagut menys víctimes a Catalunya.» Home, déu-n'hi-do. N'hi ha hagut.

I vostè diu, i té raó, que el Govern de Catalunya, legítimament, quan considera que el Govern d'Espanya no fa les coses que ha de fer, o que les fa tard i malament, o que no les hauria de fer perquè correspondrien al Govern de la Generalitat, té tot el dret de dir-ho. Ara, vostè citava el senyor Igea, que deia que vostè havia tingut un bon comportament. Podria haver citat també el president de Cantàbria, que també es va permetre qualificar les seves intervencions a la Conferència de Presidents.

Hi ha moltes maneres. Abans, Carlos Carrizosa deia: «També és un problema de to.» No; aquí hi ha un problema que molts tenim la percepció que l'independentisme ha volgut aprofitar també aquesta oportunitat per guanyar l'argument. I és una sensació, una opinió que tenim, en la qual lògicament podem estar equivocats.

Després, se m'ha queixat d'una cosa..., que diu: «És que van decidir l'estat d'alarma d'un dia per l'altre.» Bé, com s'ha de fer. Jo si mai he de decretar l'estat d'alarma, també ho faria així. Ara, vostès en això jo crec que tenen una petita contradicció, president, perquè vostè, que, efectivament, va ser dels primers que va demanar un confinament total..., han votat sempre en contra –em refereixo al seu grup– de l'instrument jurídic que ho fa possible. (*Veus de fons.*) Bé, mai hi han votat a favor. Bé, molt bé; el matís Batet. Mai han votat a favor de l'instrument jurídic que permetia el confinament.

I, per tant, escoltin, quan un governa ha de prendre decisions –vostè abans deia «democràtiques»–, bé, en el marc de les lleis. I qui pot decretar l'estat d'alarma i després ha de demanar permís si el vol prorrogar és el Govern d'Espanya. I és veritat que el confinament ha implicat la limitació radical de drets tan importants com el de la lliure circulació o el de reunió i manifestació, i això no es pot decidir sense un aval jurídic, sense un suport legal. I, per tant, decisions preses, encara que sigui votant, sense suport legal, que aquest Parlament n'ha pres alguna, no poden ser qualificades de democràtiques. Vostè també ho feia: «No, és que aquí vam decidir democràticament...»; aquí vam decidir democràticament saltar-nos la Constitució i l'Estatut, la qual cosa, des del punt de vista de la qualitat democràtica, és poc.

Recursos. La seva intervenció s'ha centrat molt en recursos, i jo l'hi vull agrair, perquè aquest debat el tindrem. Ara, un petit consell: abans d'enviar la carta al Mede, parli amb els socis de govern, perquè jo que he escoltat amb molta atenció les intervencions..., sens dubte la de la CUP, que en Carles Riera ha estat contundent, però també m'ha semblat que el Grup d'Esquerra Republicana, això de demanar en aquests moments un préstec, doncs, no considerava que fos un mecanisme bo per finançar la crisi que estem travessant. També l'hi diré, no és gaire oportú en el moment en què estem... –i parlo en un plural molt majestàtic, vull dir, Jéssica i jo–, estem treballant perquè Europa ens doni recursos incondicionats i no retornables. Per tant, deixem el capítol préstecs potser per a més endavant.

Vostè parlava de recursos i dèficit fiscal. Miri, sobre aquest tema la discussió és eterna, però el darrer cop que des del punt de vista de la comptabilitat global el Govern de Catalunya va fer els càlculs, l'any 2015, va fer primer uns càlculs i van dir: «Si Catalunya rebés tot el que ha de rebre, tindríem un superàvit de 2.405 milions d'euros.» L'any següent ho van revisar, suposo, amb les dades definitives i van dir: «Bé, aquest superàvit s'ha vist reduït a 428 milions d'euros.» Això ens deia el Departament d'Economia de la Generalitat l'any 2015, que va ser un any, des del punt de vista econòmic, molt potent. El conseller es deia Mas-Colell i el secretari general em sembla que era l'Albert Carreras.

Per tant, ho dic perquè moltes vegades situem uns objectius que no dic que no siguin desitjables, però que s'ajusten poc a la realitat. I a mi em fa por que entre tots plegats no generem una expectativa falsa que després només pugui derivar, un cop més, en frustració. De fet, el conseller Mas-Colell deia: «Al final» –amb les dades d'aquell any– «estem fent allò de pagar per renda i rebre per població», que era un dels criteris que informaven les negociacions del finançament autonòmic.

Recursos aportats per l'Estat. Si no estic mal fixat, primera decisió: fons extraordinari per a salut de 300 milions, per a les comunitats autònomes; 51,3 milions d'euros van ser per a Catalunya; després un fons per a serveis socials de 300 milions d'euros, dels que Catalunya en rebia 45 i mig; després una aportació de 3 milions d'euros per a beques menjador, i 12,8 milions d'euros per al Pacte d'estat contra la violència masclista. Per cert, el conseller d'Educació parlava abans del funcionament de les targes per al pagament de les beques menjador. La Generalitat del sud, la Generalitat Valenciana, va decidir fer-ho per transferència bancària i va resultar bastant més ràpid i també força eficaç.

El Govern, a més, va decidir que actualitzava el finançament, tenint en compte el PIB anterior a la crisi. És molt important; primer, és el PIB el que coneixem, i

òbviament serà un PIB més gran que el que tindrem aquest any. I, per tant, aquest augment a Catalunya, respecte a xifres 2019, era del 8 per cent; 1.632 milions més, arribant a un total de 21.816 milions d'euros.

Després van decidir que les desviacions del dèficit eren també compensades; Catalunya rebrà 819 milions d'euros per això. Per cert, un dèficit –abans ho deia el vicepresident– que va ser del 0,6 per cent, i ara estem demanant l'1 per cent; o sigui, estem demanant quatre dècimes més. Perquè, si no m'aclareixo, m'ho diuen i jo encantat. Però vull dir que tampoc sembla que s'escapi tant del que està passant. Lògicament, l'interès i l'ambició del Govern de Catalunya serà més alt, però no és desbordantment o, en fi, ufanosament més alt.

Vam saber que es feia aquest fons no reemborsable de 16.000 milions d'euros. Avui el vicepresident ens ha dit: «D'això, calculem que 3.200 seran per a Catalunya.» Vostè en demanava 5.000. Aquest era el fons per l'escreix de despesa. Molt bé. No són 5.000, sembla que seran 3.200.

Ara, jo el que li volia demanar, arribat a aquest punt, és molta transparència. A nosaltres ens agradaria saber què s'han gastat de més, què ha fet falta de més per fer front a la Covid-19. I això ho haurien de poder saber la cambra i el conjunt de la societat, perquè una cosa és el que demanem, el que exigim, però ens agradaria saber què de més hem gastat i en què.

Després dir-li..., vostè diu: «Ara en necessito» –a part d'aquests 5.000, que són 3.200–, ha dit, «trenta mil més», que s'entén que haurien de venir d'aquests 140.000 milions d'euros que venen d'Europa. Jo, president..., primer, esperem que els acordin i que realment vinguin. No és que vulgui posar, jo, dubte sobre una qüestió, però hi ha la dita, ben catalana i ben pròpia del Departament d'Agricultura, no es pot dir blat fins que no és al sac i ben lligat i ben guardat. I, per tant, no comencem a repartir alguna cosa que encara no tenim.

I, després, intentem, en els temes que tenen a veure amb el finançament, no entrar en una espècie de subhasta. Jo, quan escoltava algunes intervencions, pensava: «Bé, com ja estem en període electoral, doncs si tu demanes això, doncs jo, a més, *dos huevos duros*.» Anem amb compte, perquè després a la gent se li ha d'explicar les coses tal com són. I jo crec que tothom és capaç de reconèixer que no accedirem a tots els recursos que voldríem i segurament que necessitem.

Hi insisteixo, estem parlant sempre de diners que venen de l'Estat o d'Europa. O d'Europa a través de l'Estat. I nosaltres volem saber també quina repriorització es fa amb els recursos propis de la Generalitat. Aquests 46.000 milions d'euros que hi havia al pressupost..., que hi hem de treure, lògicament, el servei del deute –no voldria jo ara «apretar» més del compte–, però segueixen sent molts milions d'euros, i hauríem de saber quin és l'esforç de repriorització que el Govern fa en funció de la necessitat d'enfortir les dotacions de sanitat, d'educació, de serveis socials, d'universitats, d'innovació..., les que el Govern decideixi o els seus experts li hagin proposat.

I, president, acabo amb un reguitzell de propostes, perquè realment potser hem dedicat molt –i els debats estan plantejats així– a aquests discursos més d'ordre general, però realment el que quedarà i el que podrà eventualment ser útil és les propostes que fem si són aprovades i si després es porten a la pràctica.

L'hi he dit ja aquest matí, nosaltres en presentem, com tothom, quinze, però amb una hem intentat fer una espècie de capmàs o resum, perquè la gent entengui què volem.

Primer. D'acord totalment amb vostè: nou pacte per la salut. Si es vol a partir del document fet pels col·legis de metges i les societats científiques, endavant. Bàsicament, què ens diuen? Enfortir les estructures de salut pública, donar un nou impuls a l'atenció primària, garantir el reconeixement ple dels drets laborals dels professionals, i més recursos per a equipaments i infraestructures. Segur que hi ha moltes més coses, les corresponents a recerca, etcètera. Per tant, posem-nos-hi.

Dos. Els serveis d'atenció domiciliària. Jo abans ho deia i no sé si se m'ha interpretat o se m'ha entès prou bé, però la sanitat universal no s'atura a les portes de les residències ni a les portes de casa. I, per tant, certament, i la consellera ho explicava, s'ha fet un esforç molt important que ha portat molta gent a ser atesa a casa, però ens fa l'efecte que encara podem millorar el servei d'atenció domiciliària.

Tercer. L'atenció i l'assistència mèdica a les residències penja en gran part d'una privatització a partir de mútues. Nosaltres voldríem revisar aquest model, discutir-ho entre tots, perquè ens fa l'efecte que externalitzar l'assistència sanitària a les residències no és el millor sistema de provisió d'aquest servei.

Quatre. Ens agradaria concretar la quantitat de recursos addicionals per al Departament d'Educació i per al d'universitats en la perspectiva del nou curs.

Cinc. Voldríem crear una línia d'ajuts de 50 milions d'euros per a autònoms i petites empreses del sector industrial.

Sis. Una segona línia d'ajuts –que vol dir que n'hi ha una primera; seria prosseguir amb l'esforç– de 30 milions d'euros per a autònoms i petites i mitjanes empreses per la seva transformació tecnològica i digital i programes d'innovació.

Set. Creiem que caldria crear un fons català per als ajuntaments, amb independència de –que coincideixo amb vostè– que cal fer per manera que els romanents i els superàvits municipals puguin ser aplicats pels ajuntaments a les funcions òbvies de lluita contra la Covid i els seus efectes, i li he de dir que en el Senat s'acaba de signar, per part de molts grups, una proposta en aquest sentit, però també des dels recursos de la Generalitat hi ha d'haver una mostra evident que s'aposta per la proximitat i pel món local.

Em sembla que vaig pel número 8. El Pla auto de Catalunya. La consellera ens parlava de xifres; els nostres experts ens parlen de 125 milions d'euros, però aquí, com sempre, les xifres es poden ajustar. El que sí que volem nosaltres, sí, és reactivar la indústria automobilística a Catalunya. Ho dic perquè hi ha qui no vol reactivar la indústria automobilística de Catalunya, però, en canvi, sí que vol salvar la Nissan. Nosaltres el que volem és reactivar la indústria automobilística a Catalunya, perquè el problema no és entomar responsabilitats, sinó entomar les contradiccions, quan es governa. I jo sempre les he defensat. Quan un governa incorre en contradiccions. I em sembla, president, que no em desmentirà, perquè la seva trajectòria com a president ha estat breu però molt intensa (*rialles i veus de fons*), i, per tant, ha descobert... No; ho ha estat fins ara. No, no –no, no–; no vull..., el futur. «El futuro incierto es», diu el mestre Yoda, a *Star Wars*. No; no se sap mai, el futur.

Després, certament, un dels sectors que més ens preocupa és el sector comercial. Creiem que caldria fer un pla de reconstrucció. Perquè els hem d'ajudar. Hem d'ajudar sobretot el petit comerç amb plataformes de venda, a adaptar-se als nous hàbits de consum, al tema dels horaris..., i, per tant, hem d'intentar mobilitzar recursos amb aquest objectiu.

Deu. Ens agradaria molta transparència amb aquesta despesa extraordinària que s'està produint i la que pugui produir-se. I ens agradaria que estigués accessible al web de la Generalitat.

Onze. Presentar mensualment un informe –a això, la veritat és que també els amics de Ciutadans hi han fet referència a aquest matí– de com va evolucionant la pandèmia i com va evolucionant, sobretot, el desplegament de les mesures de reactivació econòmica i de reconstrucció social.

I, per últim, veure com podem fomentar els mecanismes de cooperació i responsabilització amb el Govern d'Espanya, perquè és veritat que moltes de les coses que diem i volem fer aquí s'estan dient i es volen fer també des del Govern d'Espanya i caldria garantir que lliguem bé els caps, que tots els fons arribin on han d'arribar i que no es produeixin problemes, a vegades, de solapament, de duplicitat o de manca d'ambició.

President, això és el conjunt de les nostres propostes; n'hi ha més. Nosaltres l'encoratgem a una cosa que sí que només depèn de vostè: lideri de veritat la possibilitat d'aquest pacte per la salut i del pacte per la reactivació. Això no costa diners, però pot donar molts rendiments.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Jo no vull estendre'm massa. La veritat és que avui hem escoltat moltíssimes coses –algunes d'elles curioses. Qui ens anava a dir que quan tenim damunt una crisi que se'ns ve a sobre, brutal, amb un govern fracturat a la Generalitat, amb una manca de full de ruta evident, amb un repte enorme per davant, com és el de la reconstrucció, quan fins i tot membres del Govern volen eleccions, arriba el senyor Carrizosa, president, i, si vostè rebaixa un 25 per cent dels pressupostos de les ambaixades, ja tenen nous socis. Després diu vostè que Ciutadans s'arriba a nosaltres. No, no; Ciutadans s'arriba a vostès –Ciutadans s'arriba a vostès. (*Remor de veus.*) Ja ho té fàcil –ho té fàcil–; si vol continuar, ho té fàcil.

Però és que, a més, també volia dir, de la trencadissa del seu Govern, no és que en parle jo, és que vull recordar el 29 de gener: «Aquest Govern, aquesta legislatura no té recorregut; no hi ha lleialtat entre els socis i no hi ha confiança entre els socis.» Per tant, no és que jo diga que aquest Govern està fracturat, jo l'única cosa que faig és constatar el que vostè va dir el dia 29, i que, a més, durant tots aquests mesos no s'ha revertit. Malauradament, la crisi de la pandèmia, la crisi de la Covid, no ha servit per cohesionar el Govern. I després posaré algun exemple.

Sí que volia fer esment d'alguns temes que vostè ha tractat avui, i no vull repetir-me amb el que ha dit aquest matí. L'hem escoltat dir que el 21 de juliol tindrem adaptats els pressupostos a la crisi, el 21 de juliol... (*Veus de fons.*) Diques? (*Veus de fons.*) Prioritzats els pressupostos a la situació de crisi que ara mateix se'ns ve a sobre, i que ja estem patint, i que, de fet, ja hi ha moltíssimes famílies que l'estan patint. Tres mesos tard, president; anem tres mesos tard. Els pressupostos de la Generalitat de Catalunya van ser aprovats el 24 d'abril. El mateix dia 25 s'hauria d'haver començat a treballar en la prioritització dels pressupostos. Portàvem ja mes i mig de crisi; sabíem i podíem escoltar tots els organismes internacionals, tots els experts en economia la crisi que ens venia a sobre, i el que no podem fer és estar tres mesos per prioritzar uns pressupostos. Per tant, vostès van tard; el mateix dia 25 d'abril s'hauria d'haver començat aquesta prioritització, però és que, a més, ho volen fer sols, perquè no estan ni parlant amb la resta de grups parlamentaris ni estan parlant amb les forces socials per prioritzar aquests pressupostos.

Per tant, el que veiem és que hi ha, per un costat, un govern fracturat; també en la gestió de la pandèmia. Sense anar més lluny, amb el programa Orfeu, algun dia ens explicaran per què s'havien de fer 170.000 proves i finalment tinc entès que se n'han fet 22.000, i sembla que és per les discrepàncies que hi ha hagut dins del Govern de la Generalitat; un govern que va tard com és en el tema de la prioritització dels pressupostos. Si ens plantem al dia 21 de juliol amb una prioritització, això vol dir que fins l'agost no es podrà, com a mínim, començar a injectar diners en aquelles partides que són més necessàries. I la ciutadania, president, no pot esperar. I, a més, també veiem un govern que està aïllat, que no està parlant amb la resta de forces polítiques per prioritzar aquests pressupostos, però és que tampoc està parlant amb les forces socials, i si no, només cal escoltar el que estan dient moltíssimes de les entitats.

Un altre tema al qual me volia referir, perquè vostè n'ha parlat, i és el de la recentralització. President, a mi també m'hauria agradat que Espanya ja fos reconeguda

com l'estat federal plurinacional que jo considere que és. Per tant, no és que ho ha de ser, és que jo considere que ja ho és i que, per tant, l'única cosa que cal és reconèixer-ho: amb una cultura federativa, amb una cooperació desenvolupada... Ja m'agradaria a mi. Ara bé, no està així, de moment, però d'ahí a mentir... És a dir, una cosa és que la situació no és la que ens agrada i una altra cosa és que vostè diga que s'ha aplicat un 155 sanitari, president.

Jo crec que per criticar no és necessari mentir, no és necessari exagerar. Jo crec que la realitat és la que és; ens pot agradar més o menys. Jo crec que tampoc cal traure les coses fins a aquest punt. Perquè, de fet, Catalunya té i tenia la competència en sanitat, no només en la pública; durant la gestió també la tenia de la privada. I què és el que hem vist? Doncs hem vist externalitzacions, hem vist gratificacions classistes i, sobretot, el que hem vist ha sigut professionals que s'han deixat la pell.

Catalunya té i tenia la competència de les residències, president. Fins i tot vostè va dir que no s'havia reaccionat com calia. Va haver-hi un moment que va dir que hi havia un problema de comunicació. Després, òbviament, va aterrar una mica més les coses, perquè no hi havia només un problema de comunicació. Lo que ha passat en les residències és que s'ha anat tard i malament, i, a més, és que, en els darrers anys –els darrers cinc, estava en mans d'Esquerra Republicana, i els altres cinc, estava en mans de Convergència–..., doncs no s'hagués mercantilitzat aquest servei, ben al contrari.

I la tercera és que també Catalunya té i tenia les competències en educació. I què és el que hem vist? Doncs bandades que han portat a que els cinc sindicats majoritaris li acaben demanant la dimissió al conseller Bargalló.

Per tant, hi insisteixo, es poden criticar les situacions i les dinàmiques que no ens agraden; ara, d'ahí a mentir o a dir que s'ha aplicat un 155, doncs jo crec que no és massa «atinat».

El tercer tema –que aquest sí que li he comentat aquest matí, però vull tornar-hi a insistir perquè considere que és molt important– és sobre els fons Mede. President, l'hi torno a dir, i, de fet, els seus socis diria que també li han esmenat la plana: no és el moment d'un rescat; no és el moment d'un rescat que només ens portarà a que Catalunya estiga més endeutada i també a que s'hagen d'aplicar polítiques d'austeritat –també li ho ha dit el senyor Riera, de la CUP.

Jo crec que en una negociació –ara mateix estem immersos en una negociació pels fons de reconstrucció europeus– posar-se del costat de Ciutadans, del senyor Garicano; posar-se del costat del Partit Popular, de Pablo Casado; posar-se del costat d'Àustria i d'Holanda; posar-se del costat del Banc d'Espanya; és a dir, posar-se del costat de tots aquells que volen precisament una sortida basada en l'austeritat i no en la solidaritat, president, no és una bona idea. Així que nosaltres, des del nostre grup, li demanem, si us plau, que rectifiqui i que ature aquesta mesura. Perquè, a més, hi torne a insistir, vostè que diu que sembla que Ciutadans se'ns arrima a nosaltres, en aquest cas torno a dir-li que Ciutadans està d'acord amb la seua proposta.

I sí que voldria fer esment d'un parell de temes més. Vostès fan molta referència a la transparència –moltes vegades, parlar molt no és ser necessàriament transparent–, i nosaltres, des del nostre grup, hem perdut el compte del nombre de vegades que hem preguntat al seu Govern pel número, pel cost i per les empreses on s'ha comprat el material sanitari. Encara no hem aconseguit aquestes dades. Així que ho torno a dir ara, a veure si en aquesta ocasió tenim més èxit.

I també volia tancar amb que avui, a la Comissió de Reconstrucció del Congrés, s'ha votat destinar l'increment, la totalitat de l'increment que se destinarà a educació, en aquest cas a l'educació pública. I torno a dir-l'hi: sap qui hi ha votat en contra? Doncs el Partit Popular, Ciutadans i Junts per Catalunya, perquè Junts per Catalunya no volia que l'escola concertada es quedara fora d'aquests fons. Per tant, jo no sé si aquesta afirmació de dir que Ciutadans se'ns arrima, doncs, potser s'hauria de replantejar.

Dit això, president, jo crec que –i ho he dit aquest matí– estem en un ple que és necessari, que és imprescindible. La ciutadania ens demana solucions. Catalunya necessita una reconstrucció, que més que reconstrucció nosaltres sempre insistim en que ha de ser una transformació, perquè no podem tornar a la mateixa situació de la qual veníem, d'abans de la Covid, perquè és cert que hi havia coses que funcionaven però n'hi havia d'altres que eren absolutament insostenibles. Cal avançar en una transició ecològica; cal avançar en el blindatge de la indústria; cal avançar en posar les cures al centre i que no recaiguen sempre sobre les dones, i, a més, de manera invisible i mal pagades.

El divendres tenim una gran oportunitat per arribar a acords, per arribar a consensos, per a tirar endavant mesures en benefici del país. Perquè, a més, els problemes que tenim ara no només són d'aquesta crisi, sinó que els veníem arrossegant des de fa deu anys. Crec que també hem de donar tot allò que es mereix –perquè una cosa són les paraules d'agraïment, però després les polítiques van per un altre costat, també– la nostra pagesia, els nostres treballadors i treballadores de serveis essencials, de serveis de neteja, el personal sanitari, però també la ciència, la innovació i la tecnologia han de tindre el lloc que es mereixen en aquesta Catalunya del segle XXI. Per tant, aprofitem tot el talent i tota la força de treball que tenim a Catalunya; treballem per reconstruir-la, com dic, des de la transformació i oferint una alternativa a un model que clarament estava sent injust fins ara, i avancem en justícia social, en ecologia, en prosperitat econòmica, sempre –sempre– sostenible amb la vida, i sobretot, i també, amb diàleg.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, president. Jo en aquests set minuts i mig miraré de prioritzar la resposta al debat amb el president, i el vicepresident, si hi fos, i, si em queda temps, intentaré respondre o apuntar algunes idees respecte a les intervencions dels altres consellers i conselleres.

Miri, president, vostè ha posat molt èmfasi en la necessitat de recursos, però per vostè la solució passa per demanar-los, per pidolar-los a l'Estat –mal negoci– o per endeutar-se amb la Unió Europea. Miri, jo li explicaré algunes receptes per aconseguir recursos; potser al Govern no li agradaran; potser als grups polítics que donen suport al Govern no li agradaran; potser a les elits i oligarquies de Catalunya, de l'Estat i del món financer tampoc els agradaran, però li asseguro que garanteixen recursos.

Miri, aplicar impostos al gran capital; aplicar impostos a l'economia financera, a la banca i a les grans fortunes. Escolti'm, ara són més rics que mai. Gràcies a la crisi de la Covid, gràcies a la pandèmia, les grans fortunes, el gran capital és més ric que mai, i la gent és més pobre que mai. Per tant, és absolutament legítim, políticament i moral, manllevar aquest benefici il·legítim que estan obtenint amb la pobresa i amb la gestió de la crisi.

Escolti'm, nacionalitzin recursos estratègics i activitats essencials, és possible, fins i tot amb les competències actuals. Cal, efectivament, reestructurar el pressupost enfocant-lo a serveis públics essencials: salut, educació, habitatge, etcètera.

Una altra mesura. No paguin el deute, aquell deute que la Constitució espanyola, amb una reforma absolutament antidemocràtica, obliga a pagar per sobre de les polítiques públiques. No el paguin –no el paguin. No facin cas a la troica, desobeeixin la troica, no només a l'Estat espanyol, també a la troica. Desobeeixin. No apliquin la normativa del dèficit de la despesa, la normativa d'estabilitat pressupostària, que és

la base de l'«austericidi», la base de l'«austericidi» inventat per la troica, imposat pels poders financers. Desenvolupin l'economia social i solidària, l'economia verda, l'economia dels autònoms, de la petita i mitjana empresa, i sobretot generem economia pública, ocupació pública. Òbviament això, per fer-ho, hem d'internalitzar serveis públics. I tot això acompanyat de la creació d'una banca pública.

Amb totes aquestes mesures, li asseguro, president, que potser tindrà poc amics en el món financer, a les elits, a les oligarquies, però li asseguro, president, que disposarà de molts recursos i de molta gent d'aquest país que es veurà beneficiada de la redistribució de la riquesa, de la igualtat i dels serveis públics que això generarà.

I, hi insisteixo, ja l'hi han dit també altres grups, el senyor Luis de Guindos avui –Banc Central Europeu– acaba de dir, per si algú en tenia dubtes, que l'ajuda europea, el rescat europeu comportarà reformes i austeritat. I encara ens hi aplanem? De debò que encara es creuen vostès que la Unió Europea és la bona amiga? És la màfia –és la màfia–; et deixa diners i, si no pagues, et trenca els vidres. O les cames. Per tant, si volem seguir caminant sobre les pròpies cames, generem recursos des de la mateixa sobirania.

I vostè m'ha parlat també precisament de sobirania, de com assolir la independència. Miri, el diàleg –el diàleg–, nosaltres ja l'hi diem, no és una mala idea; no és una mala fórmula, el diàleg. Òbviament, aquests conflictes històricament al final es resolen dialogant, i pactant, evidentment, no pot ser d'una altra manera. La taula de diàleg d'avui –la taula de diàleg d'avui–, però, es basa només en el reconeixement del conflicte, de la bilateralitat en el diàleg i poca cosa més. És com el punt 0 o el punt menys 1 d'un procés de resolució del conflicte. Per tal d'avançar a la següent fase de resolució del conflicte, cal que hi hagi conflicte, cal que hi hagi confrontació, novament, des del carrer i des de les institucions. Altrament li asseguro, president, i també a tots vostès, mai a la vida l'Estat espanyol pactarà cap referèndum d'autodeterminació, amb cap majoria parlamentària, amb cap majoria de govern. Mai. Aquest escenari no existirà.

Per tant, l'única manera d'avançar cap a un escenari realment resolutiu del conflicte passa per exercir la sobirania des d'aquest Parlament i des de les institucions de la Generalitat, per una ruptura democràtica amb l'Estat, per exercir la sobirania, per actuar amb absoluta sobirania desobeint els poders de l'Estat; desenvolupar polítiques pròpies de sobirania, polítiques pròpies al servei de la majoria d'aquest país, desobeint el Tribunal Constitucional i els poders de l'Estat; creant una institucionalitat democràtica alternativa, seu de la sobirania nacional. Desobediència civil, mobilització, reactivació del conflicte. Aquest és el camí. I, des d'aquest conflicte, des d'aquesta ruptura és que es podrà fer seure l'Estat i la comunitat internacional per tal de donar un segell final a la resolució del conflicte de naturalesa plebiscitària o referendària. Aquest és el full de ruta.

L'hi asseguro, no és fàcil, és difícil, és costerut, implica assumir repressió, però també implica reconèixer el potencial enorme que l'U d'Octubre i el Tres d'Octubre ens va ensenyar que té el nostre país, i que quan hi ha aquesta conjuminació de desobediència i mobilització civil i institucional, realment el procés s'activa. Sincerament no busquin la solució per enlloc més; no hi és, és perdre el temps.

Per acabar, president, el que sí que m'ha sorprès és que vostè m'ha acusat de descriure un escenari catastròfic. Sincerament tot el que li he dit, de quina era l'anterior normalitat i com s'ha vist agreujada, són fets, eh?, no són apreciacions ni observacions. Potser segurament vostè té l'ocasió, l'oportunitat de visitar altres indrets del país on aquest patiment o aquest sofriment no existeix. Però li asseguro que aquest país pateix, que la societat d'aquest país pateix, que està trencada per la desigualtat, i que això, amb la crisi que ve, amb aquesta crisi enorme, encara s'agreujarà més. No he estat catastrofista; les dades d'atur, de pobresa, de dèficit habitacional, de destrucció del territori, el dèficit d'autogovern, la precarietat laboral són realitats. Tenim el tema de Nissan, aquí. No em digui, si us plau, que és una realitat catastrò-

fica, perquè em preocuparé molt, perquè per poder resoldre els problemes cal tenir una consciència clara de la seva naturalesa, de la seva magnitud.

I, miri, nosaltres li hem fet moltes propostes; no ens han contestat a cap. Les hem fet aquí, avui, en aquesta sessió, i no ens han contestat a cap. Hem fet propostes concretes, propostes molt concretes. I sobre aquestes propostes, i sobre aquesta voluntat de sobirania i d'autodeterminació, i sobre aquesta voluntat d'obtenir recursos per desenvolupar unes polítiques que estiguin al servei de la majoria d'aquest país..., és pel que hem proposat que cal construir una unitat independentista, una estratègia compartida de l'independentisme que permeti que l'independentisme pugui liderar un gran acord nacional, grans acords nacionals, per tot el país; que l'independentisme pugui liderar una gran transformació arrossegant, implicant el conjunt del sobiranisme, arrossegant i emplaçant el conjunt de forces progressistes d'aquest país, socials i polítiques, per fer front a la crisi, per assolir l'autodeterminació i la sobirania i per a construir una societat feminista, ecologista, justa i solidària. Aquesta és la resposta que vostè demanava i aquí la té.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, li correspon tenir la paraula al diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. President, consellera, diputades i diputats, jo també faré com el senyor Iceta, que és que contestaré al president; no puc contestar, ni molt menys, a tots els consellers, no? I també coincideixo amb el senyor Iceta amb relació a l'acomiadament. Jo, més que acomiadament, he tingut la sensació que estàvem presenciant un càsting aviam quin conseller es postulava com a substitut del president Torra, no? He tingut més aquesta sensació.

La primera qüestió que jo volia tocar és des del punt de vista fiscal, perquè en la primera intervenció no he tocat la qüestió i crec que hi han un parell d'elements de política fiscal que, amb relació a la crisi que estem debatent, home, tenen una incidència important. I els pressupostos es van aprovar el 24 d'abril aquí al Parlament, en plena pandèmia. Certament, vostès els havien presentat amb anterioritat de conèixer la pandèmia. Però no em negaran que com a mínim hi han dos pujades d'impostos que com a mínim són polèmiques, i ho són molt.

La primera. Home, en una situació en la que han mort més de 12.500 persones, apujar l'impost de successions, no té nom. És que... Ja sabem que no ho han fet expressament, ja ho sabem que no ho ha fet expressament, però això, escolti'm, no és de rebut fer una apujada d'aquestes característiques en un moment com aquest. Perquè, al final, els que acabem quedant com allò que anem a buscar, a gratar l'últim cèntim del contribuent, encara quan es mori, és el Govern, però som tots plegats –som tots plegats. I, escolti'm, això ho trobem una insensatesa. Els vam donar l'oportunitat de rectificar en el darrer Ple. No van voler rectificar. Allà vostès.

Però va la segona qüestió: l'impost d'estades turístiques. Vostès van apujar l'impost d'estades turístiques. Ja sé que han fet un decret per ajornar l'increment de l'impost d'estades turístiques a l'any que ve. No és suficient. És que no és suficient. I no estem parlant d'una gran quantitat de recursos, en aquest cas. Però això no és suficient. És que pensi que els hotels i els establiments residencials..., si és que han estat tres mesos tancats, i la feina que tindran per poder arrencar. I tot l'esforç que fa el Govern és dir: «Bé, ja els hi cobrarem a partir de l'octubre, lo que hagin de pagar de primers d'any, lo poc que pagaran, perquè han estat tancats, i després, a partir de l'any que ve, ja els aplicarem l'increment.» Escoltin, no ens sembla suficient. I també aprofito per anunciar-los-ho: la setmana que ve, en el Ple de la setmana que ve, també tindran l'oportunitat de rectificar en aquesta qüestió.

Després, amb relació a la seva intervenció, no? Vostè ens deia, em replicava, i deia: «Escolti'm, a mi lo que em sembla inconcebible és lo que passa a Espanya, que no es respecti una decisió democràtica del Parlament que va aprovar el 6 i el 7 de setembre.» Doncs, miri, evidentment, pensem molt diferent. Per nosaltres el que és inconcebible és que vostè consideri democràtic el que va passar al Parlament de Catalunya els dies 6 i 7 de setembre de 2017. Absolutament inconcebible. Si vostè creu que és democràtic que més de la meitat dels escons hagin de marxar en protesta per l'actitud de la majoria independentista que hi havia en el Parlament i per la manca de respecte pels drets dels diputats que es va demostrar aquell dia, escolti'm, si això és democràtic, doncs, nosaltres no ho podem compartir. I ho continuarem combatent.

I miri, doncs, té diverses sentències, crec que són quatre sentències del Tribunal Constitucional en empara, en les que es diu que els diputats de l'oposició van veure vulnerats els seus drets. També té dos sentències amb relació al contingut de les lleis que es van aprovar. I, per si no li agrada el Tribunal Constitucional, pot anar al Tribunal Europeu de Drets Humans, que també té una inadmissió d'una demanda que van presentar precisament els diputats independentistes en la que qualifica el que va passar en aquest Parlament el 6 i el 7 de setembre de 2017.

Després, vostè em plantejava si és que nosaltres estàvem en desacord amb les propostes que ha fet el seu Govern. És que és difícil que ningú –fixi's lo que li dic, eh?–, és difícil que ningú estigui en desacord amb les propostes que ha fet el seu govern. Ningú. Perquè, com han dit una cosa i la contrària, sempre trobaran algú a qui satisfà lo que aquest Govern ha dit. Si el problema ha estat aquest; si això és el que jo li volia transmetre.

Vostè parla de confinament total el dia, poques hores després de que el senyor Pedro Sánchez anunciés l'estat d'alarma. Poques hores després. No el dia abans, que és quan vostès tanquen les escoles, instituts i universitats, i diuen que no cal que els nens estiguin confinats, que vagin al parc. Hi estava vostè, a la roda de premsa, amb la consellera Salut i el conseller Buch. Van dir: «No, no cal que estiguin confinats.» Era el dia abans. És més, fins al dia després de que vostè no demana el confinament total, vostès no publiquen l'ordre de que tanquin bars, restaurants i discoteques. I fins quinze dies més tard no ordenen que les obres públiques de la Generalitat cessin en els seus treballs. Per tant, el problema és aquest, que són capaços de dir una cosa i la contrària.

I l'hi anava a recordar: el 10 de març, al Palau de la Generalitat –el 10 de març, al Palau de la Generalitat–, que érem diversos dels que estem aquí que estàvem aquell dia allà amb vostè, qui els demanava decisions i mesures més dràstiques vam ser dos persones: el senyor Batet i jo mateix. Vàrem ser els més rotunds demanant-li al Govern que prengués decisions que fossin dràstiques. Els més rotunds. I no ho van fer –i no ho van fer. Ara, tres dies més tard, confinament total.

Sobre si es preocupa per tots els catalans o no –sobre si es preocupa per tots els catalans o no. Bé, jo estic convençut que no. A vostè l'ofèn que jo li digui que vostè no s'ha preocupat per tots els catalans. Fem una cosa: miri el conjunt del seu mandat, no miri només l'últim període de la gestió de la crisi, miri el conjunt del seu mandat. Jo estic convençut que no. Per moltíssimes coses. Podria fer una llista molt llarga. És igual. Prova de foc. Vostès estan demanant una taula de diàleg amb el Govern d'Espanya per al proper mes de juliol. Endavant, vagin a la taula de diàleg. Facin el favor. Posi sobre la taula... És a dir, primera, no es reuneixi amb les entitats independentistes per veure què van a dir en aquesta taula de diàleg; no es reuneixi amb els grups independentistes per veure què van a dir en aquesta taula de diàleg, i portin-hi tots els problemes de finançament que vostè avui ens ha vingut a dir aquí que tindran. Portin-los a la taula de diàleg, i no hi portin l'autodeterminació. Si vostè fa això, jo rectificaré i li diré: «És veritat; vostè es preocupa per tots els catalans.» Però si vostè continua anant a la taula de diàleg parlant només amb els independentistes i a defensar només el projecte independentista, jo li ho continuaré dient..., no

jo, som molts els catalans que li continuarem dient que vostè no s'ha preocupat per més de la meitat dels catalans.

I acabo. Em sento generós... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), amb la generositat que demano dos segons per poder acabar la meua intervenció. Avui em sento generós; tot i el cansament de la sessió, em sento generós, president, i l'acabaré felicitant; el felicito: el seu Govern haurà durat poc més que el *pollo* Mike.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Bé; moltes gràcies, president. President, consellera, diputats i diputades, jo vull començar aquest segon torn de rèplica sobretot agraint tota la informació que ens han pogut traslladar, justament, aquesta tarda, no només el president, que ja ho ha fet al matí, sinó la resta de conselleres i de consellers. Crec que ha demostrat justament allò que ha anat passant aquests últims dies: que el Govern ha estat gestionant aquesta crisi amb la millor de les dedicacions, ho ha estat donant tot, set dies a la setmana, vint-i-quatre hores, per poder ajudar, doncs, la ciutadania del nostre país. No només agrair la informació que avui ens han pogut traslladar, sinó també agrair, efectivament, aquesta feina dia a dia. Sabem que han estat moments durs. Abans reconeixíem que eren moments de gestió de complexitat per totes les administracions, i simplement el que fèiem era contrastar les diverses maneres. Però sí que empatitzem amb la dificultat i amb la complexitat de gestionar una situació com aquesta, una situació molt dura, que encara, malauradament, no hem acabat de superar.

Per això, dèiem, doncs, que cal seguir, que cal seguir i que cal seguir reforçant allò públic; que cal seguir reforçant la inversió també pública, la inversió social, i que sobretot el que cal és aportar i apostar per noves receptes. No ens valen aquelles receptes de les altres crisis anteriors, ja fos amb retallades de drets civils o retallades en drets socials. Ara justament cal fer el contrari. Per tant, ni retallades ni recentralització. Això estem absolutament convençuts que va per aquí.

Per això, no ens cansarem de reivindicar totes les eines i tots els recursos. I quan diem «totes», volem dir totes, també aquelles de les que disposem avui en dia encara que siguin insuficients, com per exemple el pressupost de la Generalitat de Catalunya. Perquè aquí se n'ha parlat molt, d'aquest pressupost de la Generalitat de Catalunya, alguns no el van deixar de reclamar, però van fer tots els possibles perquè s'ajornés un mes la seva aprovació portant-lo al Consell de Garanties Estatutàries, i altres al minut 1 ja han reclamat aquesta repriorització, que és evident que hem hagut de veure tota l'afectació que ha tingut aquesta crisi, no ja sanitària sinó econòmica i social, i, per tant, ara estem en condicions, ara el Govern estarà en condicions de fer aquesta ampliació, aquesta repriorització i sobretot poder donar les respostes que segueix necessitant la gent del nostre país.

Nosaltres hem presentat l'agenda republicana per a la reconstrucció, que va totalment lligada a l'agenda per la república catalana. Creiem que és l'oportunitat de poder construir els fonaments que ens han de servir també per aixecar aquestes parets mestres de la república catalana, perquè sabem que no hi ha alternativa possible a poder garantir drets, a poder garantir llibertats, a poder garantir justícia social i igualtat d'oportunitats per a tothom, per a tothom del nostre país. Una agenda republicana amb aquests set eixos: recuperació de l'economia productiva, reforçar l'estat del benestar, reconciliar la feina amb la vida, reconnectar el territori, apostar per les renovables i els residus zero, reactivar la cultura, i, per tant, construir, com deia abans, la república catalana.

Justament una de les propostes que presentarem –i que ja hi haurà temps per presentar-la, doncs, també el mateix divendres, però ja avanço com una de les propostes que presentarem com a grup parlamentari– va en aquesta línia d'entendre que és el moment de la reconstrucció també en clau republicana, i identifica el moment actual com un moment fundacional, com un moment disruptiu, com un moment d'aquells de noves oportunitats. Perquè, com deia abans i moltes vegades m'agrada recordar, fins i tot els moments de més complexitat, plens de reptes i d'incerteses, fins i tots aquests moments, porten associades noves oportunitats. I, per tant, es tracta que nosaltres els puguem aprofitar; de fet, els hem de poder aprofitar.

També presentarem, entre d'altres, algunes propostes vinculades a la necessitat de ser un estat, a aquesta necessitat de poder disposar de totes les eines i els recursos, per tant, a la necessitat de ser un país independent. Abans ja ha quedat clar, però ho reiterem, només ens en podem sortir fora de l'Estat espanyol; l'Estat s'ha vist ineficax i no útil per la ciutadania de Catalunya. Per tant, en algunes d'aquestes propostes el que fem és denunciar justament aquesta deriva recentralitzadora i autoritària i la prioritització de la gestió militaritzada de l'ordre públic per part de l'Estat. I, efectivament, sí, hi ha hagut recentralització i recentralització de la compra de material, encara que aquí hi hagi diputats que ho vulguin negar.

També manifestem, per tant, que la independència és l'única alternativa per Catalunya, per poder bastir aquest país just, aquest país lliure i net que la ciutadania necessita, i defensem, per tant, l'exercici del dret a l'autodeterminació per fer possible aquesta república catalana. Perquè es tracta de que entre tots i totes això ho puguem decidir. Per això, parlem del dret a l'autodeterminació; per això, apostem per un referèndum i, per això, volem posar el futur d'aquest país a mans de la ciutadania d'aquest país, de tota la ciutadania. I això no és negar els drets a ningú; és, justament, defensar els drets també d'aquelles persones que potser no volen la independència. Però ho hem de poder decidir entre tots. Per això, defensem el que defensem: una proposta que no va contra ningú, com alguns s'interessen molt sempre a dir, sinó que va a favor de tothom, de la capacitat de decisió i de la garantia dels drets i també de l'exercici, en aquest cas, del dret de poder decidir el nostre futur. Justament, també en aquesta proposta el que fem, doncs, és comprometre'ns a articular un gran acord de país per tal de fer efectius els principals consensos que traven la societat catalana i que vinculats al conflicte polític són el de poder justament exercir el dret a decidir, el dret a l'autodeterminació, i poder fer una amnistia que acabi amb aquesta situació de repressió injusta.

Precisament, una de les altres propostes de resolució va en la línia de denunciar o d'abordar els drets i les llibertats, la defensa, en aquest cas, dels drets i les llibertats, i és que plou sobre mullat, perquè si ja venien sent vulnerats o restringits alguns dels drets més fonamentals i les llibertats polítiques també, doncs, de la ciutadania, el vinculat a la causa general contra l'independentisme, ara el que veiem és que amb aquesta gestió de la pandèmia, amb algunes de les decisions que s'han pres vinculades a l'estat d'alarma en el cas de l'Estat espanyol, però no només en el cas de l'Estat espanyol, sinó a nivell global, veiem com estan sent també restringits o amenaçats aquestes llibertats públiques i aquests drets polítics. I, per tant, també volem parlar-ne, d'això i d'aquest tema.

Dit això, com els deïem, per avançar cap a la república catalana –i abans també he tingut temps de referir-m'hi, però vull, d'alguna manera, fer-hi encara més èmfasi–, tenint en compte que sabem que no hi ha alternativa, necessitem fer pinya entre totes aquelles persones, entre aquells grups polítics i parlamentaris que compartim aquest objectiu, que compartim aquest horitzó. Per això, apellem als grans consensos de país del 70, del 80 per cent que defensen també l'amnistia i l'autodeterminació. Per això, diem que, amb qui compartim objectiu, l'horitzó, cal que ens dotem d'una estratègia compartida que sigui capaç d'aglutinar la pluralitat i la diversitat de la societat; una estratègia compartida o una unitat estratègica entre el moviment

independentista que ens permeti ampliar també complicitats, que parteixi de la voluntat d'acord i de cooperació entre nosaltres i no de la competició, com massa vegades hem hagut de viure últimament, i que vulgui avançar i no només resistir —és el moment també d'avançar—; que miri el futur i que deixem, per tant, de mirar-nos de reüll, i que ens faci forts contra tots els embats que ens anem trobant d'un estat que, fins i tot en una crisi com l'actual, ha tret la seva essència més primària, la seva essència recentralitzadora. Una estratègia compartida que ens ha de poder permetre fer d'aquesta Catalunya un estat lliure, just, divers, proper, net i també feminista.

I ho repeteixo, perquè crec que ha sigut el company Riera, el diputat Riera, de la CUP, que en el seu discurs crec que juguen a un equívoc, que és que confronten o que d'alguna manera, no?, posen en contradicció el que és el diàleg amb la confrontació, quan probablement han de poder ser compatibles. De fet, no serem nosaltres qui renunciarem a cap de les vies que ens permetin arribar a trobar els consensos estratègics o caminar i transitar cap a aquesta república catalana. Diàleg? Sí, sempre; no ens aixecarem mai. Negociació? I tant. Creiem que hi hem d'apostar, encara que siguem escèptics amb el que puguem aconseguir a la mesa de negociació. I paral·lelament, moltíssimes altres coses; no només ho podem fiar tot a una mesa de negociació. Efectivament, cal ser més forts. Efectivament, cal acumular forces. Efectivament, cal enfortir tots els altres nivells, i abans ho repetíem i ho recordàvem: l'àmbit institucional, com més fortes siguin les nostres institucions, millor que millor; l'àmbit de mobilització ciutadana, el carrer; l'àmbit internacional, i l'àmbit d'enfortiment en sectors estratègics com l'empresarial o el social, altres espais sectorials. Per tant, sí, tot, i a la vegada mai renunciarem a res, mai renunciarem a cap dels espais que puguin permetre'ns avançar en aquest objectiu de la república catalana.

Abans d'acabar, volia fer una referència també a les intervencions d'alguns dels grups, sobretot al que han dit els representants, el portaveu i el president del Grup de Ciutadans, perquè crec que una altra vegada no han entès res, perquè això no va de reconstruir o de república, i, per tant, un dilema; això va de reconstruir i de república, perquè és un mateix camí, i poden riure però és un mateix camí, és garantia de drets, és consecució de millors serveis i millors recursos per a la ciutadania. No hi haurà reconstrucció completa si no disposem de totes les eines i de tots els recursos. Si no, sempre seguirem tenint mancances per poder fer moltes de les coses que vosaltres proposeu i que, fins i tot, en fi, podríem arribar a trobar el consens en aquesta cambra parlamentària. Fins que no tinguem totes les eines d'un estat, no hi haurà una reconstrucció completa, com fins que no tinguem la resolució del conflicte, no hi haurà tampoc una reconstrucció completa. Per això, és tan important poder disposar de totes les eines i de tots els recursos.

Però és que, a més, i ara em refereixo a la intervenció que han fet sobretot al matí, han vingut a fer allò que fan sempre, potser els primers minuts han vingut amb un to amb més bones paraules, però després ha començat el discurs de sempre de Ciutadans, fins i tot, amb aquell vell populisme que nosaltres creiem que és molt irresponsable. Fa un temps deien allò de ni de dretes ni d'esquerres, però governen amb Vox en alguns llocs. Després, van apostar per allò del feminisme liberal, que és una gran contradicció. I ara arriben amb «la reconstrucció no té ideologia», que és el mantra que avui ens han dit. La reconstrucció no té ideologia. Doncs creiem justament que sí. I tant que sí que en té. No és banal com reconstruïm. Per això, és tan important. No és neutre quines polítiques s'apliquin. Per això, nosaltres apostem per les propostes i les mesures progressistes, i per les mesures de justícia social, i per les mesures d'esquerres i transformadores, i no que falquin aquell règim del 78, que ara han anat corrents a poder faltar. De fet, sempre han estat emparats per aquest règim, per l'IBEX 35 i per aquest règim del 78.

Saben què passa? Doncs que creiem que vostès no tenen projecte. Per això, no més saben anar a la contra i criticar el projecte que sí que tenim el moviment independentista, que sí que tenim des d'Esquerra Republicana i la resta de grups amb

qui compartim, doncs, aquest horitzó. I precisament per reconstruir i per tenir projecte, el que cal justament és fer política, i fer política també comporta asseure'ns i negociar, i deixar moltes vegades aquest odi que massa sovint difonen. I malgrat tot, malgrat aquest odi, o que puguin menystenir, que puguin faltar al respecte a vegades, o que puguin utilitzar aquest vocabulari tan poc respectuós com «la mesa de la vergonya», doncs no pateixin, que la mesa de negociació i de diàleg hi serà, hi serà, perquè convé parlar, perquè hem d'apostar per trobar una solució democràtica al conflicte polític. Per tant, malgrat vostès, no pateixin que hi serà.

El mateix..., o d'alguna manera també volia fer una referència al que ha dit el diputat Rodríguez, des del Partit Popular, també en referència sobretot al que ha dit al matí, que deia que a vegades creu que no volem realment la independència, que així podem anar vivint del *cuento*, que diria aquell. Doncs no pateixi, ajudi'ns a aconseguir la independència, a poder fer un referèndum, a exercir el dret a l'autodeterminació, i veurà si volem assumir les responsabilitats. Perquè efectivament que les volem assumir. I volem deixar de queixar-nos d'aquest Estat que ens nega els drets i que ens retalla i que ens centralitza. I tant. Volem assumir totes les competències i ser absolutament responsables de tot per poder, també si convé, equivocar-nos. No haver sempre de dependre de l'Estat espanyol i de les seves decisions. I fins i tot estic convençuda que si l'aconseguíssim, quan aconseguim la independència, vostè..., que quan aconseguim la independència, vostè fins i tot hi estarà d'acord i veurà que és el millor que ens podria haver passat.

Acabo. Deia abans que fins i tot, no?, en moments de màxima incertesa sempre hi ha oportunitats. Ara crec que tenim una oportunitat. L'agenda de la reconstrucció és l'agenda de la república catalana. Creiem que són necessàriament indistingibles. Sempre ho hem concebut així, perquè la independència ens ha de servir per ajudar a la gent; és un mitjà, és un instrument que ens ha de permetre ajudar la gent i seguir servint el país de la millor manera possible. No es tracta d'illusionismes, sinó de generar també il·lusió, encara que el moment sigui molt complex, de generar esperança a la nostra ciutadania, encara que efectivament els moments ara siguin molt complicats. I cal aquest canvi real. Podem creure i hem de creure en nosaltres mateixos per aconseguir-lo, i de saber que ho podem tot. De fet, només cal veure la solidaritat que hi ha hagut en aquest país aquests últims mesos i aquestes últimes setmanes. I, per tant, seguir pensant en tothom i no deixar ningú enrere.

La reconstrucció d'avui determinarà el país del futur i del demà. I nosaltres, des d'Esquerra Republicana, des del Grup Republicà, tenim intacte el nostre compromís transformador, el nostre compromís d'esquerres, el nostre compromís independentista, i tenim clar quin futur volem. Som aquí precisament per això. I ho volem fer possible.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, senyor president del Parlament. President de la Generalitat, consellera, diputats i diputades, portem pràcticament deu hores o més de deu hores de sessió plenària; hem pogut debatre llargament al llarg d'aquesta sessió, i jo els prometo que intentaré no esgotar tot el temps, eh?, però sí que crec que estaria bé posar alguns aspectes que s'han posat en relleu, i que crec que ens pertoca, doncs, en aquesta intervenció poder evidenciar-los.

La primera. Volia felicitar el president Torra, la consellera Budó, que han aguantat tot el debat aquí, i també el conjunt del Govern. Crec que el Govern ha donat una imatge de la gestió que ha fet el Govern durant tots aquests mesos de solvència, amb

una situació molt complicada, donant la cara, donant respostes, reconeixent aspectes a millorar, però també aspectes i potencialitats del nostre país. I això ha donat una seguretat i una confiança al conjunt de la ciutadania que crec que avui en aquest debat ha traspuat. I crec que el conjunt del país ha pogut veure com en unes situacions molt adverses el Govern de Catalunya ha pogut donar respostes per salvar la vida de les persones i treballar pel conjunt dels catalans i de les catalanes, pels 7 milions i mig de catalans i catalanes.

En la meua intervenció començava dient que la crisi del coronavirus ho ha canviat tot. Ha generat una evidència, doncs, d'un canvi social, econòmic, sociològic, de relació amb el sistema sanitari molt potent. Però bé, pel que veig hi ha coses que no canvien mai; hi ha coses que continuen. Especialment, a l'Estat espanyol, hi ha coses que continuen, no? Una podria ser la impunitat del rei i de la monarquia, que això continua i, pel que veiem, doncs, continuarà, protegit pel Partit Popular, pel Partit Socialista, per Ciutadans, etcètera.

L'altra és la repressió de l'Estat. I durant el coronavirus i la crisi de la pandèmia i el confinament ho hem pogut veure i ho hem pogut visualitzar. Perquè els presos polítics no han tingut un tracte prou just. I això també s'ha vist durant aquesta època del confinament. I avui també, aquí, en aquest Ple, i que ja en parlem, de la gestió de la pandèmia, també podem dir que l'Estat espanyol ha continuat la repressió, continua tractant de forma injusta els presos polítics de Catalunya.

I, bé, hi han coses que no canvien mai. Una és Ciutadans. El senyor Carrizosa crec que ha vist que el Ple no els anava gaire bé i ha sortit ara a la intervenció de rèplica al *rescate*, eh?, a veure si podem ressituar les coses, coses que no canvien mai, perquè estan instal·lats en la vella normalitat: de Matrix, de la matraca, de les *embajadas*, del no sé què. Això no canvia mai. S'han mort quasi..., més de dotze mil persones a Catalunya, però aquest discurs no canvia mai. I ha intentat vindre aquí, doncs, a intentar solucionar i treure pit d'aquesta situació.

Però, bé, escoltin, jo els convido a repassar el debat que hem tingut avui aquí, senyor Carrizosa, senyora Roldán. Perquè els únics que han parlat de procés i de la independència i de la situació, i que han basat tot el seu discurs al voltant d'això han sigut vostès. Han pogut escoltar perfectament el discurs del president Torra, del conjunt del Govern i de tothom, que no feien referència ni al dret d'autodeterminació ni al referèndum. No, no, no. I vostès, com que no els deu interessar la gestió que ha fet el Govern de la Generalitat de Catalunya, perquè, potser al seu parer, ho ha fet prou bé, doncs vinga, anem a treure..., aprofitem l'ocasió per parlar d'un altre tema. I això veiem que no canvia. Quan en aquesta crisi el que s'ha evidenciat és que el president Torra ha gestionat per tots els catalans i per totes les catalanes. I han tingut una hora al dematí. Entre vostè i la senyora Roldán han tingut una hora per parlar. I, escolti'm, quantes propostes han fet? No n'han fet cap. Digui-me'n una. És que no n'han fet cap. Crítiques, totes –crítiques, totes–, durant una hora, i totes les crítiques, i Matrix i la matraca i no sé què, però propostes, propostes del coronavirus, de resolucions –escolti'm, jo he estat molt atent–, no n'he sentit cap, eh?, de concreta; de mesura concreta no n'he sentit cap, no?

I després venen aquí i es posen medalles d'influència: «És que ara som influents a Madrid, som els socis preferents, estem negociant amb el Partit Socialista, amb Podemos; estem...», eh? Venen aquí a posar-se medalles. I bé, escolti'm, molt bé. Felicitats. Escolti'm, no, cap problema. Però a veure si algun dia vostès, que tant presumeixen que són el primer partit de Catalunya, que van rebre tants vots i tal, defensen alguna proposta a Madrid que sigui positiva per Catalunya.

Miri, els hi donaré tres. La primera, el dèficit, que la flexibilització del dèficit deixi de ser el zero per cent per les comunitats autònomes, i així a Catalunya es podran destinar més recursos a polítiques socials, a la sanitat, al benestar social, etcètera. Senzilleta. Una.

Una altra, que els ajuntaments puguin destinar els seus romanents de tresoreria a les polítiques de les persones. Vostès, que són tan influents ara a Madrid, això ho podrien haver demanat i no ho han demanat, i no s'ha fet, i no s'ha aprovat, i el Govern no ho està fent. No, no, no. La realitat és el BOE –la realitat és el BOE. I això no ha passat.

I l'altra. Escoltin, permetin una mica de flexibilització del deute de la Generalitat de Catalunya, perquè podem donar més respostes i més recursos. És a dir, vostès són molt influents a Madrid, però no aporten res per Catalunya. I aquesta és la realitat del seu dia a dia, no? Això no ha canviat mai. Això no canvia.

El que tampoc canvia és l'actitud del PSC i del PSOE. I amb tota la cordialitat i bon fer i el sibil·lisme dialèctic del senyor Iceta, que és de pel·lícula, perquè, clar, diu: «No, és que clar, és que vostès venen aquí i diuen que aprofiten el coronavirus per parlar d'independència i per aconseguir la independència de Catalunya.» Clar, ho diu el senyor Iceta, que és del partit del senyor Pedro Sánchez, que aprofita el coronavirus per dir «*mejor unidos*», que és el discurs que va fer en el primer moment i gastar-se milers de milions en campanya de publicitat amb «*mejor unidos*».

És a dir, jo crec que el president Torra i el Govern de Catalunya no han fet proselitisme de l'independentisme durant la gestió del coronavirus i s'han dedicat a la gestió. El que no han fet és gastar-se milers de milions en publicitat als mitjans de comunicació per dir «*mejor unidos*». Això, en tot cas, ho han fet el seu president i el seu partit.

Per tant, a l'hora de mirar als altres, home, primer miri's a casa seva, i miri com actuen, i miri el que fan, no? Perquè, clar, la recepta del PSC i del PSOE en els moments claus de crisi de país, d'estat, de «tot és complicat», etcètera, ja la coneixem: passa el 23-F, pam, la LOAPA; l'Estatut d'autonomia de Catalunya, pam, *el cepillo*; l'U d'Octubre, porres i 155, i ara, el coronavirus, 155 sanitari i a recentralitzar totes les competències, i que la Generalitat de Catalunya pugui fer de gestoria i pugui fer de sucursal, «però ja decidirem a Madrid, i vostès gestionin el que els deixem nosaltres fer».

Doncs no. Nosaltres volem sobirania i som una nació. I aquesta és la reivindicació que ha portat el president Torra durant tot aquest temps de la gestió del coronavirus: que això es podia gestionar d'una forma millor si hagués tingut una gestió descentralitzada, com s'ha demostrat als països que són federals de debò. I bé, i escolti'm, diferències de gestió del PSC i el PSOE respecte al que hagués pogut gestionar el Partit Popular, cap. *Tanto monta, monta tanto, Isabel como Fernando*.

Miri, hi ha altres coses que no canvien, també. Doncs, home, és una que és que en política s'ha de tenir coherència, senyors dels comuns, en política cal tenir coherència, perquè no es pot repicar les campanes i anar a processó, no es pot ser govern i oposició alhora. Clar, no es pot ser govern i oposició alhora. Perquè, clar, diu: «No; és que s'han de fer moltes coses...» És clar, és que vostès estan governant a Madrid, són decisius perquè hi hagi un govern; hi tenen vicepresidents i ministres, i clar..., i han aprovat molts decrets lleis, i han aprovat moltes regulacions durant aquest temps, han aprofitat el BOE... Això, escolta'm, això ho han après ràpid, eh?; no han governat mai però això ho han après ràpid, d'utilitzar el BOE. Però llàstima que no ho han aplicat per derogar l'LRSA, per derogar la llei mordassa, per treure el decret..., el *decretazo* digital. No, per això no se n'han recordat. Ara, per recentralitzar les competències de Catalunya, sí, això sí; els campions, els alumnes avantatjats del Partit Socialista. En això han sigut uns escolanets obedients, i se'ls ha de reconèixer, doncs, que han fet mèrits i que fan carrera per pujar a l'Estat espanyol, en el sentit de que el millor sentit és «recentralitzem les competències de Catalunya», i tal i tal.

Miri, perquè és que s'ha de ser coherent, perquè venen aquí i demanen eleccions... «No, és que hi ha d'haver eleccions a Catalunya.» Escolti'm, un partit que aprova uns pressupostos ha de ser coherent i dir: «Escolti'm, ara que el Govern gestioni aquests pressupostos», no l'endemà d'aprovar uns pressupostos «convoquin

eleccions». (*Veus de fons.*) Com a mínim..., com a mínim... Jo no l'he interromput, senyora... Tranquil·litzi's, senyora Albiach. Escolti'm, vostès, pressupostos, i, home, com a mínim un temps per gestionar els pressupostos, una miqueta de coherència. (*Remor de veus.*) És el primer partit del món que conec que aprova uns pressupostos i l'endemà demana eleccions. Home, si volien eleccions, no aprovin els pressupostos.

El president

Diputat...

Albert Batet i Canadell

És això, vaja, un criteri bàsic, no? I després diuen: «Oh, vostès, els pressupostos que tenen, que tal i que qual...» I, escolti'm, els pressupostos de la Generalitat ja reconeixem que som poqueta cosa i que són desgraciadets, ja ho reconeixem. Però és que vostès, senyors de Podemos, governen a Madrid amb els pressupostos del senyor Mariano Rajoy i del Partit Popular. I haguessin pogut aprovar uns pressupostos en temps de la pandèmia, perquè el Govern de la Generalitat de Catalunya ho ha fet. Mira si és senzillet, això. I vostès, clar, només es recorden de Santa Bàrbara quan trona. Mirin-se a casa seva, i vostès estan governant a Madrid amb els pressupostos del Partit Popular. Una miqueta de sensatesa i de coherència.

I, després, no reneguin tant de Ciutadans –no reneguin tant de Ciutadans–, perquè, clar, entre altres coses, a part d'aprovar-los..., i de ser el seu soci preferent, ara, a Madrid, i que els aproven les coses, i també els pressupostos, i a part d'aprovar..., escolti'm, que els van donar l'alcaldia de Barcelona, els senyors de Ciutadans, sí, i els senyors socialistes també; Ciutadans i Socialistes els van donar l'alcaldia de Barcelona, quan havia guanyat un partit independentista. Per tant, no reneguin tant de Ciutadans, que a l'hora de la veritat els seus vots també els necessiten i els compten per poder tirar endavant, per poder tirar endavant el seu dia a dia.

I finalment, el senyor del Partit Popular, Rodríguez, que intentava contraposar la gestió, no?, de les finances, del finançament versus la independència. Escolti'm, el finançament i la gestió de l'autonomia i la independència són dos cares de la mateixa moneda. Nosaltres, humilment, pensem que, amb més sobirania, amb més autogovern, amb més recursos, amb eines d'estat, el Govern de Catalunya gestonaria millor del que ho està fent el Govern de l'Estat espanyol. Vostè pot tindre o no aquesta opinió, però nosaltres almenys la tenim, i per això som independentistes, i per això volem la plena sobirania de Catalunya, i volem més autogovern i més finançament per Catalunya. I, en tot cas, la gestió i la independència són dos..., la governança i la responsabilitat i voler la independència són dos cares de la mateixa moneda.

I acabo amb unes paraules del president Torra. President, déu-n'hi-do amb aquests temps, eh?, el que hem viscut, com a president de la Generalitat de Catalunya. Realment, ara, quan fa dos anys va accedir a la presidència no ens ho podíem pensar, que això pogués passar. Però cobren més sentit que mai unes paraules seves que va dir al discurs d'investidura, diguem-ne, amb les quals va acabar, i ara han agafat més sentit que mai, que és «per Catalunya i per la vida». I en aquesta crisi del coronavirus hem vist com, des de la política, des de la seva responsabilitat com a president, amb el conjunt del Govern, el conjunt de diputats i diputades, d'ajuntaments i d'institucions, i conjuntament amb la societat civil, han pogut treballar molt per la vida. I aquesta, sens dubte, és una fita que estic convençut que uneix la majoria d'aquest plenari. Moltes gràcies, president, pel seu exemple. I, com no pot ser d'una altra manera, té tot el nostre escalf i tot el nostre suport.

Moltes gràcies a tots i a totes.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que, d'acord amb la seqüència acordada per la Junta de Portaveus, la tramitació de les propostes de resolució subse-

güents al debat serà la següent: el termini per presentar les propostes de resolució és fins demà dijous a dos quarts de deu del matí; la qualificació i comunicació als grups i subgrups parlamentaris de les propostes admeses per la Mesa serà quinze minuts després; el termini per presentar les propostes transaccionals serà fins demà a les cinc de la tarda, i, finalment, la presentació i votació de les propostes de resolució serà divendres a partir de les deu del matí.

Se suspèn la sessió fins divendres a les deu. Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de deu del vespre i dos minuts.